

CAROLE DEAN

Dinastia

Capitolul I

— Și dacă îți afirm că nu mai sunt îndrăgostit de tine, vei înceta să fugi și te vei întoarce acasă?

Brenda înțepeni pe stânca pe care stătea. Chiar și pescărușii care țipau zgomotos deasupra valurilor părură să tacă, ca și cum simțeau încordarea bruscă a tinerei care, abia acum câteva clipe, desena liniștită pe caietul ei frumusețea zborului lor deasupra apelor liniștite ale mării Islandei.

Nathan... Ea îi cunoștea vocea din memorie, fiindcă o auzise exprimând atâtea emoții diferite! În această clipă, timbrul bogat în accent canadian avea o intonație ușor ironică. Nathan fusese pe rând, fratele, adversarul, cel care o chinuia și în cele din urmă, amantul ei... Astăzi, avea în față un dușman, judecând după tonul său...

De ce venea s-o caute acum, la mai mult de un an de când fugise? Fiindcă fugise pur și simplu cu șaisprezece luni în urmă, ajungând în grabă în Anglia, de parcă l-ar fi

avut pe diavol pe urme! De fapt, prima dată când îl văzuse pe Nathan Wade, i se păruse diabolic cu frumusețea sa virilă și neliniștitoare și privirea cenușie umbrită pe jumătate de pălăria Stetson și care știa atât de bine să citească în ea.

Înainte de a-l cunoaște, Brenda nu văzuse cow-boy decât la cinematograful, unde cei buni se distingeau prin pălăriile lor deschise la culoare și cei răi prin cele negre. Totuși, nu fusese nevoie să vadă pălăria neagră a lui Nathan pentru a ghici că aparținea unei rase de aventurieri și în secolul trecut, ar fi făcut precis parte din cei din afara legii, nemiloși, cu inima rece și iuți la trăgaci. În acest secol, când cucerirea Americii se terminase, Nathan se mulțumea să conducă un ranch în Canada, unde strămoșii lui se instalaseră în căutarea pământurilor virgine. Familia Wade posedea acum teritorii imense și se bucura de o putere considerabilă în țara de adopție.

După exemplul fratelui său, care se căsătorise cu sora Brendei și al cărui întâi copil trebuia să se nască peste două luni, și Nathan încercase s-o posedă, pe ea, Brenda, pentru a asigura perenitatea dinastiei Wade.

Era ciudat ce rezerva soarta uneori celor care se așteptau mai puțin... Până la doisprezece ani, Brenda cunoscuse o copilărie fericită în Anglia, alături de sora ei mai mare, Leslie, și de mama lor, Anna, fără să sufere deloc de absența bărbatului iresponsabil care era tatăl lor, un tată care nu acceptase niciodată cea mai mică piedică în viața lui și nu rămăsese fidel mai mult de două luni soției și celor două fete pe care i le dăduse. Divorțul părinților nu le afectase

pe copile atunci, una în vârstă de unsprezece ani și alta de treisprezece, care avusese tot timpul să se obișnuiască să nu-și vadă decât foarte puțin tatăl. Dar altceva s-a petrecut prin năvălirea în viața lor a lui Patrick Wade, un an mai târziu, când bogatul crescător de animale, pretinsese ca Anna și fetele ei să vină să trăiască în Canada, cu el, în rachul pe care îl avea, în apropiere de Calgary.

Destul de ciudat, dar Andrew Jordan se arătase ferm și hotărât pentru prima oară în viața lui: nu voia deloc ca fetele lui să părăsească Anglia.

Dar bărbatul de caracter care era Patrick Wade nu era obișnuit să i se reziste și, după multă vreme, îl convinsese, ajungând în Canada în compania noii sale familii.

În patria lor nouă, doi frați vitregi aroganți le așteptau pe cele două fetițe, fii din prima căsătorie a lui Patrick. Erau deja bărbați, Nathan avea douăzeci și șase de ani și Grant douăzeci și trei și nu arătaseră multă îngăduință față de micile englezoaice proaspăt sosite în familie.

Și iată, acum patru ani, Grant și Leslie se îndrăgostiseră brusc unul de altul și în ochii Brendei, care nu iubea familia Wade, asta apăruse ca o trădare. Și când Nathan se interesase de ea în urmă cu șaisprezece luni, fugise cât mai repede posibil ca să-i scape. Se părea totuși că fuga ei ajunsese la capăt... Dacă te luai după ce spunea Nathan acum, el nu mai dorea să se însoare cu ea. În fond, știuse întotdeauna că nu o ceruse în căsătorie din dragoste...

Aruncă o privire dezamăgită vastei întinderi masive de la picioarele ei, strălucind în soarele estival, conștientă în

fundul sufletului de prezența apăsătoare a lui Nathan în spatele ei. Escaladase faleza pentru a se instala pe această stâncă și a face schițe în singurătatea acestui decor grandios și sălbatic totodată, de o frumusețe aspră și neobișnuită. Adora Anglia și, chiar după ce petrecuse șase ani în Canada, se simțise imediat acasă, când debarcase la Londra pentru a-și face studiile, în urmă cu patru ani. Nu avea intenția să se întoarcă în Canada, nu acolo era „casa ei”, în ciuda a ceea ce pretindea Nathan.

Plecând ochii, începu să-și aranjeze foile de desen. Va fi timp să întoarcă fața pentru a se regăsi nas în nas cu Nathan, după șaisprezece luni!

— Brenda!

Nu mai era nici urmă de glumă în vocea lui Nathan și tonul lui era dur, trădându-i nerăbdarea.

Nu avea de ales decât să-l înfrunte, altfel era în stare să vină s-o caute. Pregătindu-se cât putea de bine pentru confruntarea care se anunța, se ridică încet. Trupul ei subțire și grațios, îmbrăcat în blugi și un tricou, se reliefa pe fondul mișcător al mării, înconjurat de masa somptuoasă a părului ei negru care-i ajungea până la brâu și ochii ei de smarald îl căutară pe Nathan. Silueta lui înaltă o domina, ascunzându-i soarele.

Inspiră profund și clipi pentru a lăsa ochii să se obișnuiască treptat cu strălucirea soarelui. Îl vedea acum pe Nathan mai bine. Stătea în umbră, dar îi cunoștea pe dinafară fiecare trăsătură a feței frumoase și virile, părul la fel de negru ca al ei, ochii de un verde de gheață, nasul lung

și drept, pomeții înalți și reliefati, gura cu model perfect unde nu apăreau decât zâmbete cinice și bărbia pătrată care-i trăda aroganța. Cu haina aruncată neglijent pe umăr, stătea în fața ei cu nonșalanță și i se păru imens.

Se observă un lung moment și ochii lui Nathan se îngustă în întâlnind privirea sfidătoare a tinerei.

Găsea oare că se schimbase după despărțirea lor? Din partea ei, avea impresia că-l părăsise în ajun, într-atât era conform cu amintirea pe care i-o păstra, și îi părea la fel de aspru ca întotdeauna! Știa că ea rămăsese aceeași în timpul celor șaisprezece luni, cu excepția poate a părului care-i crescuse și care, acum, mângâia grațios ovalul perfect al feții sale, în ritmul brizei ușoare.

– Nu fug deloc, articulă ea ferm, cu viteză. Și sunt perfect fericită unde sunt!

– Nu mă împiedică să gândesc că situația ta pe această stâncă este oarecum precară, o ironiză el cu o voce trăgănată, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să ajungă pe pământ ferm.

Consideră această mână ca un șarpe gata să o atace și, strângându-și mapa cu desene, sări sprintenă lângă el. Noroc că avea pantofi plați! Abia îi ajungea până la umăr.

Păstrând distanța, își dădu capul pe spate pentru a-l privi.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– M-am dus la casa unde te-ai instalat și prietenul tău mi-a spus unde erai, replică el, aruncându-i o privire glacială.

– Ce este, Nathan? Prietenii mei sunt suficient de bine pentru tine? aruncă ea cu dispreț.

– Cine? Iubitul tău, replică el, plin de venin.

– Cu cine ai vorbit? făcu ea sec.

– Cred că mi-a spus că-l cheamă Nick, răspunse el ridicând din umeri.

Ea îi zvârli o privire dușmănoasă, urându-l mai mult ca niciodată pentru ceea ce îndrăznea să creadă.

– Se întâmplă ca acea Carolyn să fie prietena mea și Nick Baneroft logonicul ei, rosti ea rece.

– Ce libertinaj din partea ei! se strâmbă el.

– Oh, tu...

– Ar fi mai prudent să evităm certurile aici, riscăm să ne prăvălim de pe faleză.

– Atunci, evită să emiți ipoteze îndoielnice! strigă ea, furioasă.

– Voi încerca... Dar ce trebuia să cred, după tine, văzându-l pe acel tânăr deschizându-mi ușa?

După ce ea trecuse de adolescență, Nathan, care până atunci nu-i acorda nici o atenție, se metamorfozase brusc într-un frate mare protector și vigilant, supraveghind în special anturajul masculin al fetei. Dar asta o agasa când era mai mică, acum era de-a dreptul enervată. Chiar dacă Nick fusese iubitul ei, nu vedea ce-l privește acest lucru pe Nathan! La douăzeci și doi de ani, n-avea nevoie de această gardă de corp sufocantă.

– Ai fi putut să te interesezi! rosti ea cu ochii verzi scăpărând de mânie.

O scurtă clipă, privirile lor se înfruntară. Apoi, scoțând un oftat, Nathan își trecu o mână obosită prin păr. La treizeci și șase de ani, îl purta în continuare un pic prea lung, ceea ce îndulcea ciudat frumusețea virilă a feței lui.

– Nu sunt aici ca să vorbesc despre iubii tăi. . .

– Și în acest caz, ce faci aici? îl întrebă ea iritată, smulgându-i mapa de desene din mâini, înainte de a o porni pe poteca ce ducea la căsuță.

– Leslie l-a părăsit pe Grant și am motive să cred că va veni să te vadă.

Împietrită de veste, ea se opri de parcă ar fi fost lovită, apoi se întoarse. El nu se mișcase și silueta lui înaltă se contura pe fondul mării.

– Leslie l-a părăsit pe Grant? Repetă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, de trei zile. Se pare că nu ești la curent, oftă el.

Leslie să-și abandoneze soțul pe care-l adora? Era de neînchipuit! Ea renunțase la un strălucit viitor profesional din clipa în care el o ceruse în căsătorie și nu păruse niciodată să-și regrete decizia. Se căsătoriseră cu trei luni înainte ca părinții lor să moară într-un accident de avion și ea părea că se adaptase admirabil noii ei vieți de soție de crescător de vite în cursul celor ultimi patru ani.

– Nu-mi vine să cred, spuse Brenda scuturând din cap. Leslie nu este în stare de un asemenea lucru!

– Totuși, este adevărat.

– Dar de ce?

– S-au certat, îi explică Nathan ridicând din umeri. Nu mă întreba din ce cauză, Grant nu a vrut să-mi spună nimic.

– Ai spus că o să vină aici...?
– A făcut o rezervare pentru un zbor spre Anglia acum două zile.

– Înseamnă că este la Londra! gemu ea.

– Știu doar că a făcut o rezervare, o corectă el. Compania aeriană nu a vrut să-mi confirme dacă a luat efectiv avionul.

– Nu a vrut sau nu a putut? îl zeflemisi ea.

– Nu a vrut, repetă el cu o blândețe amenințătoare. Din motiv de securitate, îmi imaginez... Brenda, chiar crezi că este momentul să discutăm despre ce se poate și nu se poate cumpăra cu banii Wade?

Ea simți că se înroșește fără să vrea. Într-adevăr, de multă vreme cunoștea puterea numelui și a averii Wade și, chiar după atâta timp, simțea în continuare amărăciunea.

Înghiți în sec.

– Dacă Grant nu a vrut să-ți dea explicații, de ce n-a venit el însuși s-o caute pe Leslie? Întrebă ea cu o voce răgușită.

– Mai întâi, fiindcă nu suntem siguri că ești aici. Și apoi, dacă ea se răzgândește și hotărăște să se întoarcă acasă, Grant vrea să fie acolo.

– S-o aștepte... i-o tăie ea pe un ton sarcastic.

Un acces brusc de mânie aprinse privirea lui Nathan.

– Auzindu-te, s-ar crede că el ar urma să-i aplice o corecție!

– Pentru că a ÎNDRĂZNIT să-l părăsească? îl persiflă ea cu dușmănie. Este o posibilitate...

– Nu face pe proasta când nu ești, rosti el cu duritate. Nu cred că se poate rezolva indiferent ce, prin fugă. Dar mă îndoiesc că fratele meu ar ridica mâna la o femeie însărcinată în șapte luni.

– Dumnezeule, îi uitasem starea! gemu tânăra. Doamne, unde poate fi? adăugă ea neliniștită.

– După toate posibilitățile, dacă a luat acel avion, n-a reușit să-ți convingă gazda să-i spună unde ești.

– Contrar ție... murmură ea sec.

– Brenda...

– Scuză-mă, se strâmbă ea. Forța obișnuinței, îmi imaginez...

– Văd!

– M-am scuzat, nu?

El o fulgeră cu privirea.

– Și crezi că asta rezolvă totul?

Conștientă de sensul dublu pe care el îl împrumuta cuvintelor, ridică din umeri.

– Credeam că erai mai presus de toate acestea! remarcă ea, evitându-i privirea scrutătoare, știind cât de umilit trebuie să se fi simțit după fuga ei, cu un an în urmă.

– Toate acestea? repetă el cu răceală. Ce se întâmplă, Brenda? Nu ești în stare să folosești cuvântul „dragoste?”

– Precis nu în ceea ce te privește! răspunse ea sfidător.

O sclipire amenințătoare apăru în ochii goi ai lui Nathan.

– În acest caz, este mai bine să fiu mai presus de toate acestea, cum sper, altfel aș fi fost rănit al naibii de tare de atitudinea ta, nu crezi?

Doar ideea de a reuși să ajungă la inima insensibilă a acestui bărbat era atât de inimaginabilă, încât Brenda își înăbuși un rânjet amar.

– Ai încercat la hotelurile din oraș? îl întrebă ea, dorind să deturneze conversația spre subiectul care o preocupa.

La ce ar servi să înceapă o polemică asupra a ceea ce se petrecuse acum șaisprezece luni, când ea nu se întorsese la Calgary odată studiile terminate, când știa că el o așteaptă? Totul era de domeniul trecutului și nu regreta nimic.

– La cele principale, da, dar nu se afla acolo, nici sub numele de Wade, nici sub cel de Jordan. Asta înseamnă că dacă este la Londra, nu ține să fie găsită pe moment. Oricum, ori că este aici sau în Canada, va sfârși prin a te contacta. Surorile Jordan nu vor fi întotdeauna solidare?

Deși nu se întorsese în Canada de un an, Brenda fusese întotdeauna în relații cu sora ei, telefonându-i regulat și scriindu-i din când în când. Nu vrusese niciodată să aibă cel mai mic contact cu Nathan și Leslie îi promisese să nu-i comunice acestuia adresa ei. Și atunci, cum naiba o găsisese?

– Grand și cu mine am aruncat o privire la unele dintre scrisorile tale, ascunse cu grijă de sora ta, reluă el cu o voce tărăgănată, drept răspuns la privirea ei acuzatoare.

– Mi-ai citit scrisorile? găfâi ea, scandalizată.

– Nu, ripostă el pe un ton acru. Și totuși, aveam dreptul! Nu mi-ai promis când ai plecat că te căsătorești cu mine?

– Ți-am spus pur și simplu că voi reveni în vacanță și că vom discuta! îl corectă ea cu vehemență. Dar, după cum vezi, am hotărât că nu merită oboseala.

– Nu crezi că ar fi fost mai cinstit din partea ta să te întorci să mă informezi personal?

Ea nu avusese curajul să-l revadă, temându-se să nu o tragă în patul lui, cum mai făcuse o dată. Dacă ar cunoaște din nou strângerea brațelor sale, n-ar mai putea să-i refuze nimic... Chiar și acum își amintea cu intensitate mirosul trupului lui, catifelarea pielii și delicioasa mângâiere a buzelor sale. Amintirile acelei nopți nu încetaseră s-o urmărească în cursul ultimelor șaisprezece luni.

– Nu avem ce să ne spunem, rosti ea cu duritate.

– Eu ți-am mărturisit dragostea mea!

Și această declarație mincinoasă nu încetase s-o chinuiască...!

– Ce minciună, noroc că nu am luat-o în serios, ripostă ea. Și acum, oprește-te să mai raportezi conversația la persoana ta prețioasă ca să ne gândim la Leslie.

El înclină capul brusc.

– Trebuie să-i telefonez lui Grant ca să-l informez că nu am găsit-o.

– O s-o faci când vom ajunge la Londra. Doar Leslie contează pe moment.

– Și Grant suferă, să știi.

– Și încă cum! îl zeflemisi ea. Leslie nu poartă moștenitorul Wade în pânțece?

– Brenda...

– Să ne întoarcem la căsuță pentru a-mi face bagajele, i-o reteză ea iritată. Vreau să plec la Londra chiar în această după-amiază.

Prinzând-o în brațe, o întoarse spre el și ea îi văzu trăsăturile convulsionate de furie.

– Dacă plecarea lui Leslie are legătură cu tine, îți jur că vei regreta! o certă el, amenințător.

– Ce vrei să spui?

– Ura pe care ai afișat-o întotdeauna față de familia mea a putut sfârși prin a-ți contamina sora. Poate că ar fi trebuit să-ți citesc scrisorile, până la urmă...

– Dacă Leslie a deschis ochii în cele din urmă și nu vă mai consideră supraoameni fără teamă și reproș, consider că era timpul! îl sfidă ea cu ochi scânteietori. Dar te asigur că nimic din ceea ce i-am putut spune nu a influențat-o, fiindcă sunt ani de zile de când îi repet că voi sunteți amândoi doi ticăli...

– Reușita ta ca ilustratoare de carte pentru copii nu pare să-ți fi moderat limbajul, o întrerupse el sec...

– Și cine m-a învățat să înjur ca un căruțaș, mă rog?

– I-am spus întotdeauna tatei să te țină la distanță de cow-boy.

– Vorbeam de șeful lor! Dar în fond, de unde știi ce profesie exercit?

– Leslie era prea mândră de talentele tale ca să păstreze doar pentru ea, replică el cu nonșalanță, ridicând din umeri. A pus deoparte prima ta operă pentru copilul ce va veni.

- Dar tu... ce părere ai avut? mormăi ea.
Ochii cenușii ai lui Nathan scânteiară răutăcios.
- „Ursulețul Koly“ nu face parte din genul meu literar preferat...
- Bineînțeles! se răsti ea. Cunosc lecturile tale sfinte și mi-aduc aminte că am văzut-o pe mama aruncând unele la coșul de gunoi.
- Acele reviste erau ale lui Grant, ripostă el cu o voce usturătoare.
- Și, bineînțeles, tu nu ai aruncat nici măcar o privire! îl ironiză ea.
- Ba da, răspunse el cu o voce tărăgănată. Doar că asta îmi dăduse un complex de inferioritate teribil, nu știam atunci că amorul oferea atâtea posibilități. Când ajunseră la casuță, Carolyn se întorsese și Brenda se grăbi să facă prezentările de rigoare. Lui Carolyn, o tânără drăguță și blondă cu ochi albaștri, îi fu greu să-și ascundă surpriza în fața apariției bruște a acestui frate vitreg despre care nu auzise niciodată vorbindu-se.
- Observă, nu te învinuiesc că mi-ai ascuns existența lui, drăguța mea, îi spuse ea Brendei, strecurându-și brațul sub cel al lui Nathan și adresându-i un zâmbet strălucitor. Ești superb!
- Râse încet când îl văzu pe Nathan aruncând o privire mirată în direcția lui Nick, care nu părea deloc tulburat de comportamentul logodnicei sale.

– Nu te neliniști, Nathan, reluă ea cu suavitate, Nick nu te va provoca la duel doar pentru că te găesc seducător. Nu din cauză că o să ne căsătorim, trebuie să rămânem insensibili la farmecele altora...

Brenda își cunoștea prietena și știa că ea îi fusese întotdeauna credincioasă lui Nick și dragostei care îi unea. Dar Nathan părea mai mult decât derutat de atitudinea tinerei și scepticismul i se citea clar pe figura lui frumoasă.

– Carolyn este cea care a scris „Ursulețul Koly“, explică ea pentru a deturna conversația. Acum lucrăm împreună la altă carte.

– Ce interesant, comentă rece Nathan, necrezând nici un cuvânt și depărtându-se ostentativ de Carolyn. Dacă vrei să-ți faci bagaje, Brenda, du-te, fiindcă trebuie să plecăm.

– Vin să te ajut! propuse Carolyn, urmându-și prietena în cameră. Unde te duci cu acest Apollo magnific?

– Acest „magnific Apollo“ este pur și simplu fratele meu vitreg și...

– Nathan Wade nu poate fi „pur și simplu“ indiferent cine! Întrerupse Carolyn cu hotărâre. Nu-mi spune că nu ai observat cât este de frumos. În fond, nu este ruda ta...

I-ar fi fost greu Brendei să nege magnetismul irezistibil al lui Nathan, fiindcă o frapase din prima clipă în care îl văzuse. Și numărul nemaipomenit de femei care-i traversaseră viața în acești ultimi zece ani era revelator...

– Când fratele tău vitreg te-a văzut crescând și pierzându-ți treptat acneea juvenilă și codițele, puțin probabil că a mai avut gânduri romantice, remarcă ea sec.

– În locul tău, m-aș fi asigurat să remarce că devenisem femeie, spuse Carolyn cu invidie. Și m-aș fi trezit precis în patul lui înainte de șaptesprezece ani.

Brenda nu se îndoia nici o secundă. Îi zâmbi afectuos prietenei sale. Înainte de a-l întâlni pe Nick, Carolyn avusese numeroase aventuri, având mult succes la bărbați. Totuși, asta nu părea să fie cazul cu Nathan... El considera probabil că prietenii Brendei nu erau suficient de buni pentru el, gândi tânăra cu ranchiună.

– Unde te duce? întrebă Carolyn.

– La Londra. Eu... Sora mea a hotărât să-mi facă o vizită surpriză și au fost dezamăgiți să nu mă găsească acasă, minți Brenda, neavând chef să discute problemele ei familiale cu prietena sa. Leslie mă așteaptă la Londra...

Ceea ce era probabil adevărat... Cel puțin așa spera!

– Sora ta a venit cu Nathan? O credeam măritată cu un oarecare Grant...

– Exact. Ascultă, Carolyn, n-am timp de discuții, lui Nathan nu-i place să aștepte.

Oftând, Carolyn se ridică grațios de pe patul pe care stătea.

– Nu ești prea nostimă, Brenda, se plânse ea. Niciodată nu-mi faci vreo confidență. Totuși, eu ți-am povestit toată viața mea înainte de Nick...

Doar Dumnezeu știa că Brenda încă se mai înfiora! Totuși, asta nu o împiedica să-și adore prietena și să-i facă o plăcere nebună să lucreze cu ea. Dar nu avea nici o dorință

să dezbată cu aceasta ramificațiile complexe ale arborelui ei genealogic și problemele pe care le pusese recăsătorirea maică-sii cu Patrick Wade.

– O să-ți vorbesc poate la întoarcere, replică Brenda fără să se compromită.

– Cât timp vei lipsi?

– Nu știi încă, spuse Brenda, conștientă că totul depindea de sora ei.

– Telefonează-mi după ce te vei fixa, o rugă Carolyn, lăsând-o pe tânără să-și facă pregătirile de plecare. Nu avem timp de pierdut dacă vrem să predăm cartea în termenul prevăzut.

Când Brenda coborî, ceilalți trei o așteptau în salon la o cafea. Cu haina aruncată neglijent pe spătarul scaunului, Nathan părea destins, dar Carolyn și Nick aveau un aer contrariat, care nu-i spunea nimic. Oare ce putuse Nathan să povestească?

Își sărută prietenii cu afecțiune, în timp ce Nathan puneă valizele în portbagajul mașinii lui sport, luxoase. De-abia ajunseră la autostradă când se întoarse către el, fără a mai aștepta.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? repetă el aruncându-i o privire rapidă.

– Ce le-ai spus? întrebă ea privindu-l bănuitoare.

– Nu mare lucru.

– Ce le-ai spus, Nathan?

– Calmează-te, Brenda.

– Sunt calmă! Vreau să știu ce le-ai spus de i-ai tulburat așa!

– Nu erau tulburați.

– Nathan!

El oftă a lehamite.

– Mi-am exprimat pur și simplu regretul că am venit să stric menajul vostru în trei. Acesta este termenul, nu?

Ciudat, dar o durere insuportabilă o cuprinse pe tânără și abia se abținu să nu izbucnească în plâns. Cum putea Nathan să creadă că se schimbase într-atât? Când făcuseră dragoste împreună, era virgină, chiar crezuse că se putuse transforma într-un asemenea grad într-un an?

– Poate că nu ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, remarcă el sec de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu te-ar fi încercat nevoia de a cunoaște alte aventuri...

Nu existaseră alți bărbați... În ciuda lipsei ei de experiență, era conștientă că ceea ce împărțise cu Nathan în acea ultimă noapte în Canada, fusese unic și incomparabil. Dar mai știa și că, pentru propria ei liniște sufletească, acest lucru nu trebuia să se repete. Niciodată. Îi trebuiseră luni de zile să accepte ideea a ceea ce se petrecuse între ei și nu avea deloc intenția să cadă în aceeași capcană ca maică-sa și Leslie.

– Brenda?

Ea tresări și se îndepărtă cu groază de mâna întinsă spre ea.

– Ce naiba! strigă el, întorcându-se brusc. Ce este, Brenda? Ești lividă!

– Ce este? repetă ea cu o voce inexpressivă. Nu sunt obișnuită să fiu tratată drept curvă!

– Nu am spus niciodată asta!

– Dar ca și cum ai fi spus-o!

El oftă iritat.

– Bine! Care sunt raporturile tale cu cei doi?

– Ți-am spus, Carolyn scrie cărți și eu le ilustrez.

– Și Nick Bancroft?

– Împarte camera cu Carolyn și nu o scapă din ochi.

– Nu asta este impresia pe care mi-a făcut-o, mormăi el cu dispreț.

– Aparențele sunt înșelătoare. Carolyn face cărți pentru copii, nu manuale sexuale!

– Bine, bine, oftă el. Dacă m-am înșelat iartă-mă.

Vorbise atât de blând, încât ea se întrebă dacă nu cumva visase. Nathan nu se scuza niciodată, după exemplul celorlalți Wade, de altfel. Și asta trebuie că îl costase, judecând după cuta furioasă a gurii...

Fără a răspunde, ea se întoarse către geam și se cufundă în contemplarea peisajului.

Sosiră la Londra la sfârșitul după-amiezii. Apartamentul tinerei era situat la ultimul etaj al unui vechi imobil victorian de un farmec desuet și ea transformase o cameră mare și foarte luminoasă în atelier, unde îi plăcea în mod deosebit să lucreze. Se instalase cu un an în urmă, când părăsise locuința unde stătea în timpul studiilor, ca Nathan

să n-o găsească dacă avea chef s-o caute. Totul fusese inutil, fiindcă el nu ezitase să-i citească scrisorile pentru a-și atinge scopul, gândi ea cu amărăciune.

Urcă la etajul șase cu valizele Brendei și le puse în fața ușii, în timp ce Brenda își căuta cheile.

– Dă-mi numele hotelului tău și te voi suna dacă voi avea vești despre Leslie...

– Dacă trebuie să apară, prefer să aștept aici, i-o reteză el cu hotărâre, luându-i cheile din mână și descuind ușa.

O împinse ușor și o urmă cu valizele.

– Aici? reuși ea să articuleze. Vrei să spui că la mine?

În salon, ea rămase cu gura căscată în fața unei valize mari, maro.

– Este a ta? întrebă ea simțind că se înăbușă.

– Când i-am explicat portăresei că sunt fratele tău și i-am arătat o fotografie de familie, nu s-a mai împotrivit să-mi deschidă ușa. Deci, Brenda, mă instalez aici pentru cât timp va fi nevoie!

Capitolul 2

Brenda îi aruncă o privire ucigătoare. Hotărât lucru, Nathan nu avea limite! Cum îndrăzneă?

– Puțin îmi pasă ce i-ai spus doamnei Marlow, nu rămâi aici! Nu aveai nici un drept să-ți lași valiza aici! Ar trebui să sun la poliție...

– Ca să le spui ce? Sunt fratele tău...

– Du-te la dracu...!

– Brenda, spuse el cu o voce periculos de blândă, ți-amintești ce ți-am făcut ultima oară când m-ai înjurat?

Ea simți cum i se împurpurează obrajii, la amintirea corecției memorabile pe care i-o aplicase. De-abia putuse să se așeze timp de o săptămână!

– Văd că ți-a revenit memoria și sunt încântat, remarcă el cu nonșalanță îndreptându-se drept spre camera tinerei cu valizele. Nu mă însoți, cunosc locul. Am făcut turul apartamentului tău azi dimineată.

– Ca să vezi dacă nu locuiesc cu un amant?
– Eram doar curios să cunosc locul unde ședeai. Nu aș fi crezut niciodată că salariul tău de ilustratoare ți-ar permite să-ți oferi un apartament mansardat atât de frumos, remarcă el trântindu-se într-un fotoliu.

Frumoasele buze ale Brendei se crispară. Locuința era într-adevăr superbă și chiria o costa în fiecare lună o mică avere.

– Să nu-mi spui că te servești de banii Wade, contrar voinței tale? spuse el zeflemitor.

Ea inspiră profund, furioasă că trebuia să admită că acesta era cazul. Când părinții lor muriseră, căzuse din nori aflând că Patrick Wade își lăsase averea, în părți egale, celor patru copii, nefăcând nici o diferență între fiii lui și fetele celei de-a doua soții. Nici Nathan, nici Grant nu contestaseră testamentul și Brenda știa de ce. Moștenirile celor două fete fuseseră pentru el, Patrick Wade, un mijloc de a se răscumpăra. Nu era convins că banul este atotputernic, putând să te spele de păcate? Știind asta, Brenda refuzase partea ei de moștenire. Totuși, când părăsise universitatea anul trecut, nu avusese de ales și se hotărâse, cu moartea în suflet, să facă un împrumut de la Wade, bani pe care era ferm decisă să-i restituie cu dobândă, de îndată ce cărțile ei îi vor aduce suficient.

– Fii sigur, îi voi înapoia! ripostă ea cu răceală.
– Pentru numele Domnului, Brenda...
– Nu poți rămâne aici, Nathan, i-o retează ea întorcându-se.

– Atunci, ai un amant? articulă el cu sarcasm.
– Nu... Și nici nu vreau! îl fulgeră ea cu privirea.
– Păcat... comentă el cu o voce tărăgănată. Mă rog, am observat că ai un divan în atelier. Voi dormi foarte bine acolo.
– Nu sunt perdele la geamuri! protestă ea.
– În acest caz, va trebui să mă duc să-mi cumpăr o pijama!

– Nathan...
– Da, Brenda?
– Știi că ar fi mai bine să nu rămâi aici, bâigui ea, rugătoare, urându-se pentru slăbiciunea ei.

Privirea lui Nathan deveni de gheață.

– După cum ai remarcat adineauri, Brenda, totul s-a terminat, rosti el cu duritate. Sunt aici ca s-o găsesc pe Leslie și nu voi încerca nici măcar să te ating. Poți să ai încredere în mine, adăugă el oftând în fața expresiei speriate a tinerei.

Dar se putea apăra de ea însăși? Nu încetase să-l dorească de când petrecuse noaptea în brațele lui și asta nu trebuia niciodată să se mai întâmple. Nu putea să se întâmple!

– Cobor s-o văd pe doamna Marlow, s-o întreb dacă Leslie nu a dat un semn de viață în lipsa mea, murmură ea cu o voce mică.

– Asta înseamnă că pot rămâne?

– Am de ales? mormăi ea.

– Știi bine că nu am folosit forța cu tine, replică el calm.

Era adevărat. Nu fusese niciodată necesar... Sigur, i se opusese întotdeauna în diferite probleme, dar el o

învinse în momentele critice, și fără a o contrazice în vreun fel... În urmă cu șaisprezece luni, îi fusese teamă să se mărite cu el, temându-se de personalitatea lui prea dominatoare și, după ce discutase cu tatăl ei, la întoarcerea în Anglia, nu-și regretase decizia. O căsătorie cu el ar fi distrus-o...

Doamna Marlow era o femeiușcă foarte curioasă în privința locatarilor săi. Evident, murea să afle mai multe despre bărbatul frumos cu accent nord american care pretindea că este fratele Brendei!

– Sper c-am făcut bine că l-am lăsat să intre, spuse ea tinerei. Era atât de convingător!

Brenda nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă Nathan nu o „convinsese” pe femeie cu un mic plic... Cei din familia Wade nu erau convinși că orice persoană are un preț?

– Nathan este fratele meu vitreg, ripostă ea cu blândețe. Am avut cumva vizite în ultimele zile?

Își încreți sprâncenele, din ce în ce mai neliniștită pentru sora ei. Care putea fi subiectul acelei certuri care o făcuse pe Leslie să-și părăsească astfel soțul, fără a-i da de veste? Bineînțeles că se certau uneori, ca toate cuplurile, dar niciodată nu fusese atât de grav. Unde se va alege, dat fiind starea lui Leslie?

– Cea a domnului Wade nu-ți este suficientă? întreabă portăreasa cu malițiozitate. Este totuși interesant să ai un vizitator care vine de așa de departe să te vadă!

Era, fără îndoială, dar nu în sensul la care se aștepta doamna Marlow!

– Sper că n-ai necazuri familiale? Am remarcat că domnul Wade părea un pic tulburat... azi dimineată.

– Nu, doamnă Marlow, replică Brenda cu fermitate. Deci, nimeni nu a întrebat de mine?

– Nu, micuța mea, zâmbi portăreasa. Dar ți-am păstrat poșta, ține-o... spuse ea întinzându-i un teanc de scrisori.

Străduindu-se să-și ascundă decepția, tânăra urcă scările, alegând automat scrisorile. Inima i se opri în loc când găsi o scrisoare de la sora ei și dezamăgirea nu fu decât mai amară când constată după ștampila poștei că fusese expediată înaintea fugii sale de la ranchul Wade.

Deschise totuși plicul, sperând să găsească indicii care o împinseseră pe Leslie să reacționeze așa cum o făcuse. Ca de obicei, scrisoarea îi dădea vești despre ranch, vorbind despre noul taur pe care Grant îl cumpărase și de timpul care trecea greu acolo, dificil de suportat pentru tânăra însărcinată. Povestea că împreună cu Mindy, menajera, tocmai termina de amenajat camera copilului. Conform dorinței surorii sale, Leslie nu sufla nici un cuvând despre Nathan. Acest an lung fără cea mai mică veste despre el îi fusese penibil Brendei, dar se ținuse tare și nu întrebese niciodată.

Și iată că acum el era acolo, în apartamentul ei... Dar Doamne, ce dureroasă fusese această regăsire pentru ea! Totuși, se descurcase bine și nu putea fi decât mândră. De altfel, această întâlnire era inevitabilă și trebuia să aibă loc mai devreme sau mai târziu, măcar la nașterea copilului. Fusese cam agitată să-l revadă mai devreme decât prevăzuse, asta era tot.

– Ai vești?

În plină conversație telefonică, Nathan acoperi receptorul cu mâna pentru a o întreba pe tânără. Încrêțindu-și sprâncenele, ea scutură din cap.

– Dacă este Grant, aș vrea să vorbesc cu el, spuse Brenda.

– Eu... Da, da, te ascult în continuare, se adresă el misteriosului interlocutor cu o voce puțin politicoasă. Sigur, voi face comisionul.

Închise.

– Ți-am spus...

– Nu era Grant, spuse el încet cu un aer sfidător.

– Cine era atunci? întrebă ea sec.

– Prietena ta, Carolyn. Se pare că ai luat tricolul preferat al lui Nick.

Simți că roșește sub privirea lui disprețuitoare.

– Îl foloseam ca să dorm, se apără ea cu vehemență. Am uitat să i-l las.

El ridică din sprâncene cu un aer sceptic.

– Dacă-mi amintesc bine, nu puneai nimic pe tine ca să dormi, remarcă el cu nonșalanță.

Ea își aminti cu amărăciune când intrase în camera ei devreme dimineata, s-o invite să meargă la scăldat cu el. Râzând, îi smulsese cearșafurile care o acopereau. Vreme de minute lungi, rămăsese în picioare în fața ei s-o contemple și citise în ochii lui cât de frumoasă o găsea, apoi ieșise trântind ușa. După acest incident, își încuiase întotdeauna ușa.

– În continuare dorm tot așa, bâigui ea. Am pus tricoul pe mine azi-dimineață ca să mă duc la baie, în eventualitatea că aş da nas în nas cu Nick!

– Și credeai că este preferabil să porți tricoul celui tip? strigă el furios.

– Și Carolyn doarme goală!

– Cred, ripostă el cu iritare. Din ce în ce mi-e mai greu să cred că scrie povești pentru copii!

– Ce știi tu despre ea? Ai cea mai mică idee despre motivele pentru care se comportă așa?

– Sunt sigur că o să mi le spui tu, făcu el cu o voce tărăgănată, înfundându-se în fotoliul său.

– La naiba, nu suport aroganța ta!

– Credeam că vorbim despre Carolyn, i-o tăie el cu duritate.

– Exact! Până la șaisprezece ani, a fost trambalată pe la diverși părinți adoptivi. Poate că pentru acest lucru îi place atât să scrie pentru copii, care sunt un pic frățiorii și surorile pe care nu le-a avut niciodată. Nici măcar prenumele nu este cu adevărat al ei! adăugă ea cu durere. Când a fost găsită, avea șase zile și un bilet prins pe scutec care spunea că maică-sa se numea Carolyn și taică-său Franck și că nu au decât cincisprezece ani și nu se pot ocupa de ea. Tânăra mamă implora să nu-i fie adoptat copilașul, promițând că va veni s-o caute într-o zi.

– Dar n-a făcut-o niciodată...

– Nu, încuviință ea dur.

– Și de atunci, Carolyn face tot ce poate pentru a atrage afecțiunea celorlalți, compensând astfel faptul că a fost abandonată de mama ei, murmură el cu o voce răgușită. Nu-mi închipuiam.

– Ba bine că nu! rânji ea, incapabilă să ierte disprețul și condescendența față de prietena ei. Te-ai mulțumit s-o judeci după aparențe fără să te obosești să te întrebi de ce este așa...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Brenda! N-am văzut-o decât câteva minute.

– Dar ți-a fost suficient să-ți faci o părere!

– Ți-am spus că-mi pare rău, oftă el. Ce mai pot face?

– Să încetezi să mă judeci pe mine sau prietenii mei! strigă ea exasperată.

– Ai fost sora mea vreme de nouă ani, Brenda, și am crezut căva timp că vei fi soția mea. Nu pot să încetez de azi pe mâine să vreau să te protejez, doar fiindcă îmi ordoni! o certă el ridicând tonul.

– Nu ți-am cerut niciodată să veghezi asupra mea!

– Dar era inevitabil.

– Nu vād de ce! Până la șaisprezece ani nu mi-ai dat nici o atenție.

– Nu voi răspunde la această acuzație, ripostă el calm.

– Caracteristic ție! îl ironiză ea cu ciudă. Bineînțeles, nu eram demnă de a fi remarcată atâta timp cât nu semănam a femeie!

– La naiba, Brenda! tună el, ridicându-se. Imediat o să emiți teoria bărbatului misogin și m-am săturat! Erai o mică

pacoste până la șaisprezece ani și asta nu avea nimic de-a face cu starea ta de femeie. Când ai venit în Canada, urai orbește tot ce era legat de recăsătoria mamei tale. N-avea importanță că ea era fericită, din moment ce tu nu erai și refuzai să fii! Multe fete ar fi găsit mai curând plăcut să se instaleze într-o țară nouă și să găsească doi frați mari gata să le satisfacă cele mai mici dorințe...

– Să mă aflu pe un cal la trei metri de pământ nu făcea parte dintre aspirațiile mele! ripostă Brenda, cutremurându-se încă la amintirea primei sale lecții de călărie.

De a doua zi după sosirea în Canada, Grant o pusese în șa fără a ține cont de protestele ei de teamă. Până la urmă îi fusese milă de ea și o readusese pe pământ, dar îi trebuiseră luni întregi fetiței ca să-și înfrângă frica și să accepte să urce din nou pe cal.

– Grant te trata ca pe surioara lui, mormăi Nathan. De unde să ghicească faptul că-ți petrecuseși copilăria în oraș și de-abia deosebeai un cal de o vacă?

– Nu avea decât să întrebe! De altfel, dacă nu vi s-a spus fratelui tău și ție despre existența noastră până la sosire, consider că tatăl vostru ar fi trebuit s-o facă.

– Înainte ca tata să ne anunțe intenția de a se căsători cu mama ta și de a o aduce la ranch, noi nu știam că Anna avea două fete.

Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile? De ce le-ar fi păsat celor doi frați că tatăl lor a distrus complet o familie? Fără intervenția lui Patrick Wade părinții ei și-ar fi depășit neînțelegerile și și-ar fi reluat viața comună. Dar era imposibil din clipa în care Patrick hotărâse altfel...

Nu că Brenda își ura tatăl vitreg. Cel puțin nu în acel moment. Dar bogăția imensă și atotputernicia lui o intimidau teribil. Ura venise mai târziu. Mult mai târziu.

– Nu crezi c-ar trebui să-i telefonăm lui Grant? sugeră ea cu iritare. În fond, este posibil să se îngrijoreze...

Ironia nu-i scăpă lui Nathan, ai cărui ochi scânteiau.

– Mă întreb cum n-am remarcat mai devreme ce obraznicătură puteai fi! aruncă el cu duritate.

Ea se înroși sub privirea încărcată de dispreț.

– Ba ai remarcat, Nathan! S-a întâmplat chiar să-ți placă asta! îi reaminti ea cu răceală, simțindu-se marcată pentru totdeauna în carnea și în sufletul ei de lunga noapte pasională pe care o împărtășiseră.

– Preferam să te văd torcând ca o pisicuță care-și scoate ghearele...

– Îl suni pe Grant? îl întrerupse ea brutal, pentru a întrerupe întorsătura pe care o luase conversația. Aș vrea de asemenea să telefoniez la hotelurile mai puțin importante să văd dacă Leslie nu este acolo. Fiindcă, bineînțeles, știi că la Londra există și alte hoteluri în afară de Savoy și Hilton...?

– Încetează cu sarcasmele, Brenda! Așa nu ajungem la nimic!

Este adevărat că nu va avea nici o satisfacție... Ciudat, eternele certuri cu Nathan nu-i produceau nici cea mai mică plăcere. Și când știa chiar că împotriva lui câștigase, avea întotdeauna impresia bizară că pierduse!

Luă telefonul cu bruschete și formă numărul ranchului. La al doilea țârâit i se răspunse.

– Grant?

– Tu ești, Leslie? Întrebă el cu o voce ciudat de răgușită.
Unde naiba ești?

– Sunt Brenda, Grant, îl întrerupse ea cu blândețe, mișcată de vocea tulburată a cumnatului ei.

– Oh, scuză-mă... Aveți aceeași voce la telefon.

– Nu s-a întors încă, așa-i?

– Nu, făcu el cu o voce surdă. Dumnezeuule, cât regret că l-am lăsat pe Nathan să se ducă la Londra în locul meu! O să înnebunesc așteptând aici! gemu el. Nathan este cu tine?

– Da, este aici, îi confirmă ea. Grant, Leslie nu m-a contactat, adăugă ea cât putu de blând.

– Dar unde poate fi? se lamentă el.

– Grant, care a fost motivul certei voastre ca să se ajungă aici?

– Asta nu ne privește decât pe ea și mine, ripostă el cu asprime.

– Înțeleg, dar...

– Pot să vorbesc cu Nathan?

Ea scoase un oftat.

– Bine! rosti ea cu răceală întinzându-i receptorul lui Nathan. Vrea să vorbească fratelui cel mare, îl zeflemisi ea, jignită că Grant refuzase să i se destăinuie.

Nathan îi aruncă o privire veninoasă.

– În loc să-ți deschidem brațele acum zece ani, ar fi fost mai bine să te înblânzim așa cum meritai, murmură el. De altfel, poate nu este prea târziu...

Graba cu care-i dădu receptorul înainte de a se refugia în celălalt capăt al încăperii semăna cu o fugă, fiindcă îl cunoștea prea bine pe Nathan ca să ignore că era omul care-și punea amenințările în practică, fără întârziere...

Unde putea să se ascundă Leslie? Nathan avea dreptate când spunea că surorile erau foarte apropiate una de cealaltă și Leslie o va contacta!

— ... Rămân cu Brenda până când o să aibă vești despre Leslie...

Vocea lui Nathan o smulse din gândurile sale. Acceptase fără să vrea să-l găzduiască pe Nathan acasă la ea, dar cât timp va dura această ședere? Se făceau deja trei zile de când Leslie dispăruse și Nathan nu putea rămâne aici la nesfârșit.

— Te voi suna, promise Nathan înainte de a închide.

Întoarse spre tânăra privirea lui rece.

— Sora ta pare la fel de abilă ca tine să dispară în ceață.

Făcea aluzie la modul în care-și schimbase apartamentul cu un an în urmă, aranjându-se ca el să nu-i poată da de urmă.

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

— Sunt sigură că aveam amândouă motive serioase să fugim. În orice caz, eu aveam! spuse ea cu superioritate.

— M-ar interesa să le cunosc...

— Nu este clar? Doar ideea de a mă mărita cu tine îmi era suficientă ca să dispar.

— Nu păreai să vezi astfel lucrurile în noaptea pe care ai petrecut-o în patul meu! rânji el.

Brenda deveni lividă.

– În patul meu! îl corectă ea pentru a-i demonstra că el venise la ea. Și cred că în acea seară trebuie să nu fi fost în toate mințile!

El o învălui cu privirea lui glacială și ea fu aceea care-și întoarse ochii. Nu, nu era deranjată la minte în acea seară, chiar dacă era tulburată, și știa amândoi că îl invitase în camera ei în perfectă cunoștință de cauză.

– Mă duc să pregătesc divanul din atelier pentru tine, mormăi ea.

– Și eu voi profita să mă duc să-mi cumpăr o pijama, se ridică el.

După plecarea lui, se lăsă să cadă într-un fotoliu, neștiind cine câștigase ultima rundă. Dacă exista un învingător! Era inutil să discute despre refuzul ei de a-l lua de bărbat, fiindcă nu-i promisesese nimic și el o știa. Timp de o noapte, se oferise luxului de a-și uita amărăciunea față de familia Wade și ei își închipuiseră că se iubeau cu adevărat. Cel puțin ea îl crezuse, deoarece, în ciuda spuselor sale, motivațiile lui Nathan era de altfel mai pămâtenes. Când el vorbise despre căsătorie, fusese atât de tulburată încât acceptase fără să se mai gândească. Și dacă tatăl ei nu i-ar fi redat mândria ei de Jordan, ar fi spus precis da. Îi era recunoascătoare autorului vieții sale că îi permisesese să evite o greșală atât de gravă.

Când Nathan reveni o oră mai târziu, divanul era pregătit și cina gata. Aruncându-și blugii și tricoul și îmbrăcând o rochie lungă de interior, Brenda se duse să deschidă.

– Se îmbracă sau se dezbracă pentru masă? o întrebă el cu o voce tărăgănată, intrând în apartament.

Ea înțepeni, înăbușindu-și un acces brusc de furie. Hotărât lucru, nu se va împăca niciodată cu causticitatea limbajului său și totuși, Dumnezeu știa cât era de obișnuită! De altfel, rochia ei de interior era perfect decentă, chiar dacă țesătura se mula pe curbele grațioase ale trupului ei perfect. Îmbrăca întotdeauna ceva confortabil când era acasă și nu avea de gând să-și schimbe obiceiurile pentru acest individ!

Când se întâlnește din nou, el se descotorise de pachetul pe care-l ducea și de haină și era pe cale să-și descheie cămașa. Vederea pieptului lui muscular și bronzat de viață în aer liber o tulbură fără să vrea. Își aminti de micuța cicatrice pe care o avea pe piept, ca urmare a unui accident din copilărie. Străduindu-se să rămână impasibilă, își aminti de noaptea petrecută în brațele lui și de finețea pielii de sub degetele ei.

– Ce mâncăm? întrebă el cu nonșalanță. Clătite din morcovi?

– O omletă cu brânză sau ciuperci, cum vei vrea, cu salată și cartofi. Și fructe. Tot ce am putut încropi, nefiind prevăzută sosirea ta.

– Va fi perfect. În orice caz, va fi mai bine decât ce mi-ai dat să mâncăm ultima oară! rânji el. Habar n-ai ce-nseamnă să fii crescut într-un ranch și să fii vegetarian.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Nu am fost crescută într-un ranch! rectifică ea pe un ton tăios. Am fost transplantată la o vârstă când eram

perfect în stare să realizez că vițeei cei adorabili care se nasc primăvara sunt îngrașiți pentru a fi masacrați. Nu din cauză că nu-mi place carnea, sunt la fel de convinsă ca oricine, dar mi se face rău când mă gândesc la acele animale nefericite, asasinate în mod laș pentru a ne alimenta, când am putea foarte bine să ne hrănim altfel! Nu avem nevoie să mâncăm vacile, putem să trăim perfect din ceea ce ne dau ele. La fel pentru găini și oile care ne furnizează lâna pentru a ne feri de frig. Ce nevoie avem să devorăm bietele creaturi?

– Am auzit asta de mai multe ori, Brenda, oftă el, trecându-și o mână obosită prin păr. Eu trăiesc din creșterea vitelor.

– Probabil așa spun și asasinii puilor de focă!

– Nu există nici o comparație între distrugerea puilor de focă și faptul de a crește câteva vaci! ripostă el cu iritare.

– Mii de vaci! îl corectă ea, feroce. Și aceste nefericite animale mor toate pentru profitul omului. Tu...

– Mâncăm? i-o retează el cu umor. Eu aș vrea omletă cu brânză, te rog. Ziua a fost lungă și obositoare și n-am nici un chef să reiau vechea polemică. Tu nu-ți accepți veniturile de la ranch din cauza convingerilor tale și îți respect poziția, dar nu doresc să aud teoriile tale de fiecare dată când ne vedem.

Sigur, masacrarea animalelor conta mult în refuzul tinerei de a-și lua partea din averea Wade, dar nu era unicul motiv. Și faptul că Nathan nu era conștient arăta cât de insensibil era.

– Sunt sigură că știi unde este baia, dacă vrei să te împropătezi înainte de cină, îi propuse ea pe un ton distant. Cina va fi gata peste un sfert de oră.

– Mulțumesc.

Luându-și pachetul și valiza, el se îndreptă către atelier și ieși de acolo peste câteva clipe cu haine curate. Îl privi cum intra în cabina de toaletă.

Blugii lui prespălați păreau să se muleze pe cea mai mică participă a trupului și era mai senzual și mai viril ca niciodată. În bucătărioara unde i se alătură, avea aerul unui tigru în cușcă și ea știa că este cel puțin la fel de periculos!

– Se pare că n-ai avut mai mult noroc ca mine cu hotelurile mici? întrebă el cu nonșalanță, mușcând dintr-un măr, la sfârșitul mesei.

– Nu, mormăi ea.

– Păcat. Erai așa de sigură pe tine! o ironiză el.

– Nathan...

– Strângem masa? Aceste ultime două zile au fost deosebit de agitate și am nevoie să dorm. Când voi, fetele Jordan, hotărâți să vă luați valea, vă aranjați să perturbați cât mai multă lume posibil, nu-i așa? lansă el pe un ton mușcător.

– Sunt convinsă că vei descoperi repede că Leslie avea un motiv excelent să reacționeze cum a reacționat.

– Ai spus-o deja. Dar cum Grant nu este prea vorbăreț în acest moment și nici Leslie nu va fi probabil când va apare, greu de crezut că vom afla vreodată.

– Din moment ce-și reglează problemele și-și reiau viața comună, nu ne mai privește, ripostă Brenda ridicând din umeri. Indiferent ce crezi tu, nu țin deloc ca ei să se despartă. Se iubesc.

– Da, oftă Nathan. Mă întreb de ce atâția oameni se implică într-un astfel de sentiment când asta nu aduce decât măhnire.

– Voi termina eu de strâns dacă vrei să te duci la culcare, îl întrerupsese ea cu bruschete. Chiar dacă este încă zi și fără perdele...

– Uiți că vorbești cu omul care a adormit pe cal drept în mijlocul zilei? o întrebă el leneș.

– Adevărat, zâmbi ea fără să vrea. Patrick ți-a tras o săpuneală zdravănă cu această ocazie, îți amintești?

– Ba bine că nu! spuse el cu privirea plină de tandrețe la evocarea acestei amintiri.

– De ce te acuza? îl chestionă ea malițioasă. Ah da! Că ai umblat creanga toată noaptea cu...

– N-ar fi trebuit să ascuți, domnișoară, se strâmbă el.

– Cred că toată lumea a auzit, râse ea. La vremea aceea eram prea mică pentru a ști cu adevărat ce însemna asta... N-aș fi înțeles nimic dacă nu i-ai fi răspuns tatălui tău că te culcai cu cine voiai și asta nu te privea decât pe tine, și...

– Mi-aduc aminte de urmare, mulțumesc.

– Nu te-am luat niciodată drept un nevinovat, Nathan, îl ironiză ea.

– Totuși...

– Du-te și te culcă Nathan, zise ea glumeață. Dacă am vești despre Leslie, te voi anunța.

– Da?

– Sigur, oftă ea.

– Brenda...

Ea se îndepărtă repede pentru a evita mâinile pe care el le întindea către ea.

– Te duci la culcare sau nu?

Privirea lui Nathan deveni de gheață.

– Nu văd de ce ți-e frică de mine, rosti el cu o voce aspră. În fond, când am venit în camera ta, acum șaisprezece luni, tu m-ai poftit și n-aș mai face-o dacă nu ai fi de acord. N-ai de ce te teme de mine în noaptea aceasta.

– Noapte bună, Nathan, făcu ea fără să clipească.

Pregătindu-se pentru noapte era mai tulburată decât voia să recunoască de prezența lui Nathan în camera alăturată. Este adevărat că îl invitasese în camera ei în noaptea pe care o petrecuseră împreună. În acea seară se duseseră la o petrecere într-un ranch vecin și a doua zi ea trebuia să se întoarcă în Anglia, vacanța de Paște fiind terminată. Nathan nu o părăsise toată seara. După ce-l considerase vreme de ani ca un frate mai mare pe care nu-l plăcea în mod special, își dăduse brusc seama de seducția lui virilă în timp ce dansau împreună. Luptase contra acestei atracții nesănătoase care o împingea împotriva voinței sale spre unul dintre acei Wade de o aroganță nemăsurată, care cumpără oamenii ca pe niște vite, dar vinul pe care îl băuse o ametea ușor și, când se întorseseră la ranch, se lăsase pe umărul lui Nathan.

Acasă, Leslie și Grant îi lăsaseră singuri fără a părea să remarce privirile pe care le schimbau.

– Ar trebui să mergem și noi la culcare, murmurase ea cu o voce ciudat de răgușită, fără a-l scăpa din ochi.

– În camera ta sau a mea? întrebese el pe jumătate în glumă.

În acea clipă, ea avusese impresia bizară că se află pe marginea unei prăpăstii unde o aștepta cea mai prețioasă dintre comori.

– Într-a mea, replicase ea provocatoare.

În ciuda experienței lui cu femeile, el fusese derutat de acest răspuns neașteptat. Ea îl văzuse înghițind în sec.

– În zece minute? sugerase el cu o voce surdă.

– Îți dau cinci! îl ironizase ea alergând în camera ei râzând.

Sub duș, se simțise fericită și ușoară ca și când el sosise, îl aștepta cuibărită sub cearșafuri cu grația senzuală a unui animal tânăr.

El lăsase să-i cadă halatul de baie și în fața ochilor ei apăruse splendoarea athletică a trupului lui, îmbrăcat doar cu un slip negru.

– Scoate-ți și acela, șopti ea.

– Nu crezi că vei regreta mâine dimineață? întrebese el, vizibil ezitant.

– Probabil. Dar cum se spune: „Cine va trăi, va vedea!”

Ea îi simțise incertitudinea în timp ce stătea în fața ei, cu trupul lui sculptural, armonios modelat de lumina aurie a lămpii.

– O să mă urăști?

– Mai mult decât acum, vrei să spui? pufăise ea.

– Brenda...

– Dacă le interoghezi astfel pe toate femeile, înainte de a face dragoste, mă întreb cum de ai putut avea atâtea amante, murmurase ea bosumflându-se și lăsând să-i alunece cearșaful care o acoperea, dezvăluind perfecțiunea sânilor ei provocatori privirii arzătoare a lui Nathan.

Atunci, avusese senzația ciudată că se dedublează și se privește reacționând fără a putea opri ceea ce trebuia să se întâmple în mod fatal.

– Cu tine este diferit, Brenda...

– Și de ce? îl luase ea în râs. Uită cine sunt, Nathan! Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu ești interesat, cunosc o duzină de bărbați care sunt! adăugă ea nerăbdătoare.

– Știu...

El aproape își smulsese slipul de pe trup înainte de a se strecura lângă ea.

– Ești o vrăjitoare, Brenda, și-i ții sub puterea ta pe toți bărbații pe care-i întâlnești.

Apoi, gura lui pusese stăpânire pe a ei și ea se lăsase pradă valului fierbinte de senzații necunoscute.

El îi acoperise întregul trup cu mângâieri arzătoare și sărutări bune și ea simțise că se topește când buzele lui îi prinseseră sâni, gâdilându-le sfârcurile roz cu atingeri experte. Se cambrase în brațele lui, rugându-l gemând să desăvârșească ceea ce începuse, dar el nu se grăbise,

facând-o să cunoască mii de plăceri nebănuite. Și ea îi explorase trupul cu îndrăzneală, mângâindu-l cu voluptate până când el ceruse îndurare.

– Nu prea repede, gemu el, atrăgând-o deasupra lui. Doar Dumnezeu știe cât am așteptat! Brenda... tu ai mai...? Este prima oară...?

– Trebuie să ne ocupăm de amănunte? murmurase ea cu nerăbdare.

– Nu sunt amănunte, prostuțo. Vrei să te trezești gravidă...

– Un copilăș? strigase ea mirată. Hai, nu fi prost!

– Brenda, să știi că nu m-ar deranja deloc dacă ai rămâne însărcinată. Mi-ar plăcea să am un copil de la tine, șoptise el cu o voce ciudat de răgușită. Doamne, cât te iubesc! Vrei să te măriți cu mine?

– Să mă mărit cu tine? repetase ea proteste privindu-l stupefiată.

– Da.

Se urcase peste ea și-i prinsese fața în mâini. Apoi o făcuse a lui, înăbușindu-i geamătul de durere sub gura lui tandră, fără a înceta să o mângâie cu o infinită blândete.

Mult mai târziu, când ea se odihnea pe pieptul lui, el vorbise din nou despre căsătorie.

– Vrei să te măriți cu mine? șoptise el jucându-se cu suvițele părului lung al tinerei.

Dezmeticită, ea dăduse înapoi în clipa în care să se angajeze. Nathan nu era fiul omului care-i distrusese familia și-i învățase pe fiii lui că puteau lua totul ca și cum li se cuvenea?

- Trebuie să-mi termin studiile...
- Nu voi încerca să te împiedic, replicase el cu indulgență. Câteva luni de așteptare în plus nu vor schimba nimic.
- În acest caz, putem aștepta să revin definitiv acasă înainte de a lua o hotărâre.
- Bineînțeles, replicase el într-un murmur, simțind cum îl cuprinde un nou val de dorință. Să-ți amintești doar că te iubesc...

Făcuse dragoste cu ea toată noaptea ca și cum nu se putea sătura de ea și Brenda era epuizată când își luase rămas-bun a doua zi la aeroport. Dormise toată durata zborului care o aducea în Anglia, amânând pe mai târziu momentul de gândire la propunerea lui Nathan.

Dar nu putuse să-și pună problema, pentru că tatăl ei o așteptase la aeroportul din Londra, un bărbat distrus, care nu semăna deloc cu amintirea pe care o avea despre el din copilărie. Și ea înțelesese că cei care îl distruseseră fuseseră cei din spița Wade. Nici măcar nu fusese nevoie ca el să-i spună în timp ce-și sorbea sticla de whisky... înainte de a-i vorbi de vizita lui la doctor în aceeași dimineață...

Capitolul 3

A doua zi, Brenda fu trezită din somn de soneria telefonului. Aruncând o privire la deșteptător, realizează că era aproape amiază. De ce naiba nu răspundea Nathan, care era în picioare de la ora șase dimineața, indiferent de împrejurări?

Soneria deveni insistentă și ea își spuse că Nathan trebuia să fi ieșit. Strângându-și toată energia, se dădu jos din pat. Pipăind pe orbește, găsi tricoul lui Nick și-l trase pe ea înainte de a se duce să răspundă. Își dădu numărul cu o voce adormită.

– Nu ar trebui să faci asta la Londra, o certă imediat Carolyn. Ai putea avea de-a face cu un maniac!

– Nu ar încerca să mă supere atâta vreme cât Nathan este aici, ripostă Brenda.

– Pari obosită. Fratele tău vitreg are vreun amestec?

– Nu, răspunse sec Brenda.

Dacă era obosită, asta nu avea legătură cu Nathan, cel puțin nu în sensul la care se referea Carolyn. Dar evocarea amintirilor din acea ultimă noapte din Canada cu Nathan o împiedicaseră să-și găsească somnul în ajun și nu adormise decât la primele luciri ale zorilor.

– Păcat, oftă prietena ei. El este acolo?

– Nu cred, nu. . . Așteaptă, mă duc să văd.

Deschise caietul care se afla lângă telefon și citi mesajul lăsat de Nathan cu scrisul lui mare și sigur.

– Este ieșit, mormăi ea.

– Îmi pare rău, spuse Carolyn. Vroiam să-i mulțumesc pentru flori.

– Ce flori? se interesă Brenda încă adormită.

– Cele pe care mi le-a trimis, prostuo! pufni prietena ei. Doisprezece trandafiri albi splendizi, preciză ea cu încântare.

În creierul încetșat al Brendei, motivul acestui gest începu să se clarifice treptat. Sigur, nu se așteptase la asta din partea lui, dar îi fu recunoscătoare că vruse să se răscumpere.

– Cartea de vizită ce însoțește buchetul spune că este pentru a se scuza pentru grosolănia de ieri, continuă Carolyn fără a aștepta răspunsul. Ia seama, eu nu l-am găsit prea nepolitic, dar el. . .

– S-a comportat într-un mod rușinos, i-o tăie Brenda.

– Își făcea doar griji. . .

– Știu ce ți-a spus când îmi făceam bagajele și era insultător!

– Ai noroc să ai un frate care se îngrijorează pentru tine! o certă Carolyn. Săracul de el, a aterizat în mijlocul micului nostru grup fără să cunoască situația pe care, fie vorba între noi, i-ai fi putut-o explica! Ce vroiai să creadă?

– Ar fi trebuit să aștepte să i se explice!

– Îmi timp ce eu îmi făceam numărul de vampă? pufni prietena ei. Trebuie să fi crezut că încerc să-l atrag în micul vostru cerc fericit!

Într-adevăr, chiar asta crezuse el...

– Încetează de a-i mai ține partea, Carolyn!

– I-aș apăra pe toți bărbații care-mi trimit trandafiri albi, afirmă tânăra cu convingere. Mă rog, dacă nu este acolo, îi voi mulțumi altă dată. Rămâi acasă astăzi? o întrebă ea schimbând subiectul.

– De ce? Te întorci la Londra? se interesă Brenda cu neliniște.

Dacă prietena ei se întorcea acum, ele nu-și vor termina cartea la timp, cu viața trepidantă pe care o ducea Carolyn când era în oraș!

– Nu-ți face griji, râse Carolyn. Am muncit mult după plecarea ta și am stat în picioare toată noaptea ca să termin povestea. Acum am dreptul să mă distrez! Mă întrebam dacă aș putea trece să-ți las sfârșitul manuscrisului. Poate nu ai așa mare chef să lucrezi, cu Nathan la tine...

– Dimpotrivă, aș fi încântată să am o scuză atât de bună pentru a scăpa de compania lui câteva ore!

Carolyn izbucni în râs.

– Rămâne mult timp?
– Dumnezeu știe, răspunse sec Brenda.
– În orice caz, eu l-am găsit extrem de sexy...
– Carolyn!
– Scuză-mă... Bietul Nick, nu se îndoiește ce îl așteaptă când va fi soțul meu.

– N-am impresia că-l neliniștește prea tare, replică Brenda gândindu-se la adorația vădită pe care Nick o avea pentru logodnica lui.

– Dacă vine după-amiază, o văd și pe sora ta?
– Ăăă, nu va fi aici, se grăbi să declare Brenda. Are... are de făcut o vizită la rude.

– Păcat! Cel puțin îl voi revedea pe Nathan!
– Promite-mi să te abții.
– Mă crezi în stare?
– Sincer, nu, oftă Brenda, și de asta mi-e teamă.
– Hai, nu te mai teme, Nathan este suficient de mare pentru a se apăra singur.

Era un lucru mai mult decât evident.

– În realitate, mă gândeam la tine...
– Nu te mai frământa, Brenda, o sfătui Carolyn nerăbdătoare. Nathan și cu mine suntem amândoi adulți. Bine, te las! Pe mai târziu!

Brenda se minuna că dormise atât de târziu. Dacă-i telefona tatălui ei acum, poate ar avea timp să se ducă până la biroul lui, înainte ca el să plece la masă. Familia Wade îl considera poate o cantitate neglijabilă, dar era tatăl lui Leslie și avea dreptul să știe ce se petrece.

– Aveam dreptate în privința acestui tricou, se auzi din spate vocea tărăgănată a lui Nathan, care o făcu să tresară. Așa îmbrăcată, ești și mai fermecătoare decât goală...

Era atât de cufundată în gânduri că nu-l auzise intrând. Îi urmări privirea care alunecă îndrăzneț peste sânii ei care înțepau țesătura apoi de-a lungul picioarelor lungi și perfecte.

– Ar trebui să porți pe tine un avertisment, ca cele ce se găsesc pe pachetele de țigări, bombăni el printre dinți. Ești de-a dreptul periculoasă pentru sănătatea oricărui bărbat!

Jenată, ea nu se putu împiedica să nu înroșească.

– N-ar trebui să faci genul ăsta de remarcă, îi zvârli ea sec.

– Presupun că nu, oftă el. Sper că nu există inconveniente, dar ți-am împrumutat cheia pentru a mă putea întoarce fără a te deranja. Au existat apeluri telefonice în lipsa mea? se interesă el.

– Da, a sunat Carolyn. Voia să-ți mulțumească pentru trandafiri. A fost frumos din partea ta, Nathan.

– Și totul a fost nedemn de mine, știu. Îi datoram scuze și am făcut-o prin singura manieră posibilă, îi explică el ridicând din umeri.

– Unde ai fost în această dimineață? întrebă ea privind mesajul lăsat pe caiet. Nu ai spus în bilet...

– M-am sculat la ora patru și m-am plimbat prin apartament, făcând cât mai puțin zgomot ca să nu te trezesc. Cum încă dormeai la ora opt, am ieșit să mănânc ceva și m-am plimbat. Nu știam că ai căpătat obiceiul să stai în pat până la prânz, o zeflemisi el.

– Compania ta trebuie să fi avut asupra mea un efect soporific, ce vrei! ripostă ea acru. Și acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să plec să mă îmbrac, fiindcă o să ies. Voi lipsi în jur de o oră.

Era prea târziu să-l mai sune pe tatăl ei la birou, fiindcă probabil nu mai era acolo. Hotărî să-l întâlnească la restaurantul unde obișnuia să mănânce de prânz.

– Te duci să te vezi cu un iubit? o întrebă el privind-o țintă.

– Nu, ți-pă ea.

– Nu poți face efortul de a te abține să-ți vezi prietenele timp de câteva zile, până când vom regla această poveste cu Leslie? rânji el iritat.

– Nu este vorba de o prietenă!

– Atunci, cine?

Ea îl privi sfidător.

– Cred că un tată are dreptul să fie informat că fiica lui a dispărut.

– Tatăl tău? rosti el amenințător.

– Evident!

– De când îl vezi din nou?

Ea se întoarse repede pentru a-l evita.

– Ascultându-te, s-ar crede că am hotărât să nu-l mai văd! Îți amintesc că familia Wade este aceea care m-a împiedicat să iau legătura cu el de la vârsta de doisprezece ani. M-am apucat să-l caut de cum m-am întors în Anglia, acum patru ani.

– De ce?

– Ce vrei să spui prin asta? El nu a încetat să fie tatăl meu doar pentru că ai tăi au decretat așa, închipuie-ți. . .

– Încetează să ne faci responsabili pentru toate necazurile tale. Nu noi am făcut din el bețivul total iresponsabil care este.

– Crezi? Nu este surprinzător să devii alcoolic când ți se smulge familia!

– Tatăl tău v-a pierdut fiindcă nu-i păsa de voi.

Față în față, se înfruntau ca doi cocoși bătaioși. Brenda era conștientă că ținuta ei o punea în poziție de inferioritate, pe moment, dar nu avea ce face!

– Tatăl tău este cauza decăderii lui! îl învinovăți ea.

– Un alcoolic devine singur așa, fără ajutorul nimănui.

– Dar poți crea împrejurările aducându-l să bea un pahar, apoi un altul. . . spuse ea cu amărăciune.

– Taică-tău a fost întotdeauna un stâlp de cafea, remarcă Nathan cu dezgust.

– Nu-i adevărat!

– Brenda. . .

– Mă duc să-mi văd tatăl și nimic din ceea ce mi-ai putea spune nu m-ar face să mă răzgândesc, articulă ea cu răceală, sfidându-l din privire.

– Nu am avut niciodată intenția să te împiedic să-l vezi, oftă el trecându-și mâna prin părul des și negru! Doar că estimez că ai fi putut să ne avertizezi că ai reluat legătura cu el.

– Ar fi trebuit? îl înfruntă ea.
– Bineînțeles, doar dacă nu ai avut motive de ascuns, încuviință el calm.

Ochii verzi de smarald ai tinerei scânteiară.

– Este tatăl meu și o să-l văd ori de câte ori o să am chef, nu am nevoie de permisiunea nimănui!

– Nici nu am pretins altceva.

– Dar o gândeai! strigă ea.

– Brenda, tatăl tău este bolnav, constată el cu blândețe, încercând să o facă să reacționeze. Alcoolismul este o stare patologică...

– Motiv în plus ca fiica lui să se ocupe de el!

Dezarmat de încăpățânarea tinerei, scoase un oftat lung.

– Pot să vin cu tine? întrebă el cu calm.

Ea râse cu răutate.

– Nu a băut nici măcar un pahar de aproape o lună și mi-e teamă că spectacolul fiicei sale cu un Wade să nu-l facă să-și reia băutura.

– Știi că abstința lui nu va fi eternă, nu? spuse el cu blândețe. Și că nu va putea să se lase cu adevărat de băut niciodată?

– Da, știu articulă ea. Dar atâta timp cât durează, îl încurajez...

– Lăudabil, dar...

– Trebuie să plec, Nathan, îl întrerupse ea cu nerăbdare. Există mâncare în frigider, dacă ți-e foame. Voi prânzi în oraș.

El îi prinse brațul în momentul în care trecea pe lângă el și o reținu.

- Când te întorci?
- Ți-am spus, cam peste o oră. Și încearcă să n-o tulburi pe Leslie dacă vine în lipsa mea sau va risca să plece!
- Expresia lui Nathan se înăspri.
- Crezi sau nu, dar Leslie a avut întotdeauna multă afecțiune pentru mine.
- Ea n-a avut niciodată gust... Nathan, nu! strigă ea respingând cu violență brațele care o atrăgeau spre el. Te rog, nu mă atinge!
- El o lăasă încet și se încruntă.
- Pe cuvântul meu, ești la fel de nervoasă ca o mânăză...
- Sperioasă? completă ea sec, înfiorată de efectul pe care îl avea asupra ei. Nu așa ai calificat-o pe una dintre iubițele tale când vorbeai cu unul dintre oamenii tăi?
- Strâmbându-se, el își vârî mâinile în buzunar.
- Eram foarte tânăr la vremea aceea și aveam un limbaj cam necopt. Nu ar fi trebuit să ascuți, bombăni el.
- Erai sub fereastra camerei mele!
- Nu aveai decât să-ți astupi urechile.
- Ea râse ironic.
- Ce s-a întâmplat cu Kay McCrae, dulcineea ta din acea vreme?
- Este măritată și mamă a trei copii, mormăi el.
- Atunci, îmi închipui că armăsarul o făcea atât de nervoasă... îl zeflemisi ea, înainte de a fugi în baie și a se înclui.
- Sprijinită de ușă, așteaptă să i se potolească bătăile inimii. Încearcă să-l țină cu disperare pe Nathan la distanță,

tratându-l ca pe un frate, dar el nu-i ușura lucrurile, și știa că dacă n-ar fi reacționat acum câteva clipe, probabil acum ar fi fost în brațele lui...

Când ieși din baie peste câteva minute, el era instalat în bucătărie și bea o cafea servindu-se generos dintr-o cutie cu biscuiți.

– Dacă mănânci prea mult, o să faci burtă, la vârsta ta...

– Ieși de aici ori te pun pe genunchii mei și-ți dau o bătaie la fund pe care nu o s-o uiți!

– Încearcă, să vedem! îl sfidă ea. Amenințările mergeau poate când aveam șaptesprezece ani, dar acum mă pot apăra!

– Merită să mă conving... ripostă el ridicându-se amenințător.

Ea părăsi încăperea cu toată graba pe care i-o permitea demnitatea, conștientă că era în stare să-i dea bătaia promisă doar ca s-o vadă ripostând.

Luă un taxi pentru a se duce la restaurantul frecventat de tatăl ei. Nu simțise niciodată nevoia să aibă propria ei mașină la Londra, metroul și taxiul erau mijloacele de transport cele mai comode pentru deplasarea în circulația aglomerată a marii capitale.

Tatăl ei era așezat la masa lui obișnuită și ea scoase un oftat de ușurare văzând paharul de apă pe care îl avea în fața lui. Știa totuși că această cumpătare era temporară. De când îl regăsise, își dăduse seama de drama veritabilă care era alcoolismul lui Andrew Jordan și-și făcea multe griji pentru el. Într-o zi, alcoolul îl va omorî, în mod sigur...

– Bună, draga mea, spuse el ridicându-se pentru a o întâmpina. Ce surpriză! Te credeam într-o casuță din Țara Galilor.

– În Cumberland, tată, îl corectă ea fără să clipească, obișnuită cu dese goluri de memorie ale lui și mulțumind chelnerului care îi aduse meniul.

– S-a întâmplat ceva, Brenda? întrebă el privind-o cu atenție.

– Nu chiar... Leslie a avut o mică ceartă cu Grant, dar nu ceva grav!

Ochii lui Andrew Jordan se îngustară.

– Până la ce punct această „mică ceartă“, este serioasă?

– Te asigur că nu este cazul să te îngrijorezi, tată.

În drum spre restaurant, se gândise bine și ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-l tulbure pe taică-său cu această poveste. Își dădea atâta silință să rămână cumpătat și era inutil să-i dea motive să se întoarcă la băutură.

– Știi că femeile însărcinate sunt mai sensibile, reluă ea pentru a-l liniști.

– Da, dar aș fi jurat că Leslie era cea mai placidă dintre fetele mele...

– Dar este, tată. Și sunt sigură că totul se va aranja foarte repede. Ce ai comandat?

Brenda se întoarse acasă peste o oră. Când pătrunse în apartament, îl găsi pe Nathan adormit profund pe canapeaua din salon și traversă camera în vârful picioarelor ca să nu-l trezească.

Intră în atelier și se puse pe lucru fără a pierde timpul, punând în imagini aventurile ursulețului Koly, în următoarele două ore. Nu se auzea nici un zgomot din salonul unde Nathan continua să doarmă liniștit.

Soneria de la ușă fu aceea care o smulse pe tânără din activitatea sa creatoare. Temându-se ca sunetul să nu-l trezească pe Nathan, se grăbi să se ducă să deschidă și o invită pe Carolyn să intre.

— Ți-am adus.... Ce? șopti Carolyn văzând-o pe prietena ei că-i făcea semn să tacă.

— Nathan doarme și...

— M-am trezit...

Tocmai apăruse în ușa salonului, cu părul ciufulit și hainele boțite, iar privirea lui vagă și somnoroasă degaja o senzualitate tulburătoare.

— Vă deranjez? întrebă Carolyn văzând expresia tânărului.

— Nu, replică sec Brenda.

— Și este păcat... observă Nathan alene urmărind malițios expresia scandalizată a Brendei.

Se întinse îndelung, cu grația unei feline.

— Și mai pretinzi că nici măcar nu te-a privit! strigă Carolyn la adresa prietenei sale care deveni stacojie.

— Ba da. Am remarcat-o, preciză Nathan glumet, dar fuge mai repede ca mine!

— Nu te-aș fi crezut bărbatul care să fie oprit de acest soi de amănunt, comentă liniștită Carolyn, strecurându-și brațul sub cel al lui Nathan pentru a-l îndrepta spre salon.

– Brenda are poate deja un iubițel? o întrebă el cu nonșalanță.

– Sunt sigură că nu! La drept vorbind, cred că se teme de bărbați!

– Carolyn! protestă Brenda, șocată de această minciună gogonată.

– Da? o întrebă Nathan cu o voce tărăgănată, fără a-și părăsi din ochi sora vitregă.

– Da, așa cred, reluă Carolyn. Iese rar cu bărbați și când o face, îi lasă cu buza umflată, bieții!

– Chiar? o chestionă suav Nathan, fixând fața roșie a Bredei.

– Da, încuviință Carolyn. Dacă vrei să știi părerea mea, trebuie să fi fost traumatizată de o experiență nefericită.

– Destul, Carolyn! o întrerupse Brenda exasperată. Ies puțin fiindcă așa vreau eu! Nu ești obligată să mă crezi, dar viața mea nu se învârtește în jurul bărbaților!

– Hodoronc-tronc! se strâmbă Carolyn. Asta-i pentru mine! articulă ea la vederea lui Nathan. Cred c-am supărat-o foarte tare ca să fie atât de rea cu mine...

– Nu vorbeam despre tine, rectifică Brenda înroșindu-se ca focul. Dar bărbații se cred întotdeauna indispensabili...

– Dar și sunt! o contrazise Carolyn. Cel puțin pentru mine.

– Iată o femeie pe gustul meu! rosti Nathan cu un zâmbet de apreciere.

Caraghios! gândi Brenda fierbând în sine, era chiar caraghios cu zâmbetul lui încrezut! Ieri, avea cel mai mare

dispreț pentru Carolyn și acum flirta scandalos cu ea, de parcă ar fi considerat-o întotdeauna cea mai de dorit dintre femei. Și modul servil în care îl adula Carolyn, mulțumindu-i pentru trandafiri, era dezgustător! Fără a mai vorbi de complimentele utilizate de Nathan! Și totuși, nu era bărbatul care să se încurce cu asemenea fleacuri!

Carolyn sfârși prin a remarca prezența Brendei și-i întinse mapa pe care o adusese.

– Îți încredințez cel de-al doilea copil al meu, îi explică ea afectată. Ai mare grijă. Nick și cu mine ne ducem să petrecem weekendul la New York.

– Este abia joi, notă sec Brenda.

– Nick trebuie să meargă cu afaceri și-l însoțesc să fac un tur al magazinelor. Trimite manuscrisul lui David când vei termina. Nathan, mi-a făcut plăcere să te revăd. Nu am putea lua masa împreună toți patru când ne întoarcem de la New York? propuse ea cu un zâmbet strălucitor.

– Este posibil să nu fiu aici, răspunse el amabil. Dar telefonează-i Brendei când vei fi la Londra. Dacă nu voi fi plecat, voi fi încântat să vă întâlnesc.

– Perfect! Acum trebuie să plec, fiindcă bietul Nick mă așteaptă în mașină.

Dispăru într-un vârtej, lăsându-i pe cei doi tineri față în față într-o tăcere apăsătoare. Brenda era furioasă pe ei, fără să știe dacă le purta pică pentru că vorbisera despre viața ei privată ca și cum nu ar fi fost de față, sau că flirtasera sub nasul ei de parcă ar fi fost invizibilă!

– Această fată este un adevărat vârtej, remarcă gânditor Nathan.

– Nick este obișnuit! ripostă ea rece. Cred că lui îi place asta. Înainte de a o întâlni pe Carolyn, se plictisea de moarte. Acum nu mai are timp!

– Nick Bancroft... murmură el visător. Acest nume îmi spune ceva... Nu cumva Dominic Bancroft?

– Într-adevăr. El este acela care a moștenit milioane de petrodolari. Acum îți pare rău că ai fost bătăran cu el, nu, Nathan? îl zeflemisi ea.

Gura lui Nathan se înăspri.

– Drept cine mă iei? Nu sunt snob! ripostă el.

– Nick era plin de el și vanitos până la extrem. Dar Carolyn l-a transformat complet. Îl face să ducă o astfel de viață încât nu are timp să se mai gândească la prețioasa lui persoană.

– Îmi închipui... Mă minunam cum de Carolyn are un astfel de standard de viață doar din cât câștigă ca autoare...

– Ei bine, te înșelai! îl întrerupse ea cu vehemență. Puțin îi pasă de banii lui Nick! Nu-i plac nici blănurile, nici bijuteriile! Singura ei slăbiciune este că îi plac călătoriile și și le oferă singură!

– Nu te oblig să mă crezi, dar nu căutam deloc să o critic, observă el pe un ton sec, fiindcă îmi place mult de ea.

– Mi s-a părut evident...

– Fiindcă îți place să interpretezi tot ce spun eu, scrâșni el din dinți.

O privi drept în ochi.

– De ce nu ieși cu băieții, Brenda? se interesă el în mod neașteptat.

Luată din scurt, ea se încordă.

– Dar o fac, răspunse ea cu calm. Când am chef.

– Nimic serios? insistă el.

– Cum a remarcat adineauri Carolyn, am avut cândva o experiență neplăcută care m-a lecut.

Ochii lui Nathan deveniră de gheață.

– Nu a existat nimic neplăcut în noaptea pe care am petrecut-o împreună. De fapt, am dorit întotdeauna să reînnoiesc experiența de atunci...

Tânăra înțepeni.

– Sunt convinsă că de atunci nu ai dus lipsă de femei doritoare să împartă patul cu tine!

– Unele, admise el sec. Dar asta nu înseamnă că am și reușit, adăugă el cu asprime văzând mutra veninoasă a Brendeii.

– Odată, era subiectul de conversație al tuturor prietenelor mele. Cred că descoperiseră că nu stătuseși mai mult de două luni fără femeie...

– Exact șase săptămâni și numai fiindcă îmi rupsesem piciorul la schi, preciză el sarcastic. Una dintre infirmierile mele era de altfel fermecătoare...

– Motiv în plus să nu-mi vină a crede că ai putut petrece acest ultim an singur!

– Mă uimești, Leslie nu te-a ținut deci la curent? o ironiză el. Dacă îmi aduc bine aminte, înainte vă povesteai totul...

— I-am spus clar că nu-mi pasă!

El scoase un oftat.

— Poate că am face bine să reluăm această conversație de la început, bombăni el. Ce face tatăl tău?

— Nu ții cu adevărat să știi!

— Mă interesează, la naiba!

— Clanul Wade simte nevoia să se hrănească din necazurile victimelor lor?

— Brenda, este o neînțelegere. Noi nu avem nici un amestec în...

— Nu sunt de această părere, i-o reteză ea întorcându-se cu lehamite. Și pentru a răspunde la întrebarea ta, tatăl meu face bine, foarte bine...

Fără să-și dea seama, umerii ei firavi coborâseră de parcă purtau o povară mult mai grea și niciodată Nathan nu o văzuse atât de vulnerabilă. Întinse instinctiv brațele spre ea.

— Nu!

Ea încercă să se zbată, dar el o trase ferm lângă sine și-i mângâie tandru obrazul.

— Am nevoie de asta, șopti el în părul ei. Avem nevoie amândoi...

— Nathan, nu! bâigui ea înainte ca gura lui să pună stăpânire pe a sa.

Protestele tinerei muriră în gât în timp ce trupul se lăsa pradă plăcerii acestei îmbrățișări prea mult timp respinsă.

Sărutul lung care îi uni deveni din ce în ce mai intim și mai pasional, iar ea uită totul, gândindu-se doar la trupurile lor strâns înlănțuite și la dorința lui Nathan.

Îi luase fața între mâini și se adăpa cu lăcomie de la izvorul fraged al buzelor ei, de parcă nu reușea să-și potolească setea pe care o avea de ea.

Țârâitul soneriei ajunsese după mult timp la urechile lor care fremătau. Abandonată plăcerii, Brenda gemu lângă gura lui Nathan, incapabilă să se dezlipească.

El fu acela care se îndepărtă.

— Aștepti pe cineva?

— Pe nimeni... În afară de Leslie!

Smulgându-se din brațele lui, fugi la intrare și deschise ușa pentru a o primi pe biata Leslie, de nerecunoscut.

— Nu mă pot întoarce acolo, suspină ea lângă umărul surorii sale.

Brenda o lăsă să plângă, prea ușurată că o găsisese până la urmă, ca să remarce prezența lui Nathan care li se alăturase în vestibul.

Frumusețea lui Leslie înflorise în timpul sarcinii. Părul brunet încadra armonios fața ei drăguță strălucind de sănătate și nu părea să fi luat prea mult în greutate, în ciuda rotunjimii pântecelui. Totuși, încercările din acele ultime zile se vedeau în cuta amară a gurii, paloarea obrajilor și lucirea disperată a ochilor căprui.

Brusc, îl văzu pe Nathan și tresări.

— Nathan...! găfâi ea acuzatoare, depărtându-se de sora ei. Ce face aici, Brenda?

Neîncrederea lui Leslie înțepă dureros inima Brendei. Și să mai spui că Nathan pretindea că Leslie îl iubește! Dădea impresia că vroia să fugă de amândoi!

– Întrebare stupidă, comentă Nathan luând brațul lui Leslie pentru a o conduce în salon. Ne-am făcut multe griji pentru tine.

– Chiar și Grant? întrebă aspru Leslie, lăsându-se pe canapea.

– Mai ales Grant, răspunse el.

– Probabil de aceea ești aici în locul lui? întrebă ea cu amărăciune.

El aruncă o privire Brendei pentru a-i cere sprijinul, trecând peste propriul lor conflict și peste scurta pasiune care-i reunise cu câteva clipe mai devreme. Pentru moment, important era s-o liniștească pe Leslie și să-i arate că toți o iubeau și vroiau s-o ajute.

Brenda îngenunche în fața surorii sale și-i luă mâinile înghețate într-ale ei.

– Am vorbit cu Grant, Leslie, murmură ea. Este nebun de îngrijorare.

– Pentru mine sau pentru copilul lui? o zeflemisi Leslie.

Brenda schimbă o privire cu Nathan și înțelese de ce ochii lui cenușii erau de gheață. Leslie repeta cuvânt cu cuvânt vorbele pe care ea însăși le rostise în ajun! Doar n-o să creadă că ea...

Și în fond, n-are decât să creadă ce voia! Acum, doar Leslie conta!

– Leslie, știi că Grant te iubește...

– Nu, o întrerupse cu răceală tânăra. Am crezut că mă iubește dar m-am înșelat.

– Haide, Leslie, indiferent ce a făcut...

– Nu țin să vorbesc, spuse Leslie cu duritate la adresa cumnatului său.

– Leslie dragă, trebuie...

– Nu! îl întrerupse ea, scuturând frenetic din cap. Nu vreau nici măcar să mă gândesc!

Brenda îl privi pe Nathan, neputincioasă. Niciodată nu-și văzuse sora atât de dezamăgită și de dură și se simțea total dezarmată în fața disperării acesteia.

– O să-l sun pe Grant, interveni brusc Nathan.

Leslie se încordă.

– Inutil să mi-l dai la telefon, articulă ea tremurând.

– Nimeni nu-ți cere să-i vorbești, ripostă el pe un ton tăios. Dar, fiind soțul tău, are dreptul să știe că ești bine. Nu știa nici măcar unde erai în aceste zile...

– Am fost la Oxford. Eu... Noi am locuit acolo când eram mici, explică ea sec.

Brendei îi fu necaz că nu se gândise la acest orașel unde lui Leslie îi plăcuse atât de mult fiind copil. Aruncă o privire confuză spre Nathan.

– Trebuie să telefonăm lui Grant, făcu ea strângându-i mâna într-a sa. Dar nu ești obligată să-i vorbești, dacă nu ții.

– Nu țin! repetă Leslie scuturând cu încăpățânare din cap.

Lăsându-l pe Nathan să-l sune pe Grant, Brenda își cercetă sora cu un aer neliniștit. Indiferent de cauza certei cu soțul ei, era mult mai gravă decât crezuse la început. Și Leslie era calmă, mult prea calmă...

Ascultând vag ce povestea Nathan fratelui lui, bănuia că Grant insista să vorbească soției sale. Cât despre Leslie, părea total dezinteresată de conversație.

Nathan puse mâna pe receptor și se adresa cumnatei sale:

– Leslie?

Ea scutură din cap fără să-l privească.

– Spune că dacă nu te întorci în Canada, va veni să te caute, spuse el încet.

Ochii căprui ai tinerei se înspăimântară.

– Nu vreau să vină!

– Se pare că nu este hotărât să țină cont de părerea ta, replică Nathan cu nonșalanță.

– Nu, bineînțeles, comentă Leslie cu amărăciune. Brenda...?

Tulburată de starea surorii ei, Brenda o privi cu compasiune.

– Cred că ar trebui să te întorci, murmură ea.

Degetele lui Leslie se agățară de ale ei.

– Atunci, vino cu mine...

– Dar, Leslie...

– Brenda! interveni dur Nathan.

El nu știa ce îi cerea cu exactitate, nici unul dintre ei nu știa. Dar Leslie avea nevoie de ea și dacă Brenda nu avea nici o dorință să se întoarcă în Canada, propriile ei dorințe trebuia să treacă după cele ale lui Leslie.

Fără un cuvânt, își dădu încuviințarea printr-o clătinare lentă din cap, închizând ochii pentru a nu vedea strălucirea triumfătoare din ochii lui Nathan înainte de a se întoarce să-și informeze fratele că vor veni toți trei în Canada.

Capitolul 4

Calgary semăna cu majoritatea orașelor mari din vestul canadian, clădit cu sudoarea și munca dură a oamenilor. Se întindea pe partea cea mai vălurită a provinciei Alberta și clădirile sale înalte se ridicau spre cer ca pentru a-i mulțumi pentru bogăția și prosperitatea pe care le-o dăduse. În depărtare se conturau vârfulurile dantelate ale munților stâncoși. Calgary zumzăia de viață și activitate, iar populația se compunea în principal din crescători de vite.

Ranchul Wade era situat la aproximativ douăzeci de kilometri de oraș și casa, construită în vârful unei coline era străbătută de numeroase ferestre ce dădeau spre decorul somptuos al Stâncoșilor sau spre înverzitul Calgary.

Pe pământurile întinse ale domeniului, vitele pășteau cât vedeai cu ochii și caii zburdau pe un câmp din vecinătatea clădirii. Nimic nu se schimbase de la plecarea ei, gândi Brenda regăsind locurile copilăriei. Totuși, se simțea

vinovată când Nathan opri mașina în fața casei. El își sfătuisese fratele să aștepte la ranch pentru a evita scena penibilă pe care Leslie ar fi făcut-o găsindu-și soțul la aeroport. Ajutate de Nathan, cele două tinere coborâră din mașină. În această după-amiază care era pe sfârșite, cerul era încă de un albastru strălucitor și o briză lină adia, parfumată cu mirosuri bucolice.

Brenda inspiră adânc înainte de a pătrunde în casă în compania celor doi, pentru a-l înfrunta pe Grant.

El îi aștepta în vestibul.

De îndată ce Leslie îl văzu, izbucni în lacrimi și năvăli în camera ei, trântind ușa după ea.

– Bun început... remarcă Grant cu o voce nesigură.

Tensiunea acestor ultime zile îi marcase dureros fața frumoasă.

– Crezi că trebuie să mă duc după ea? o întrebă el pe Brenda pe un ton ezitant.

Această întrebare simplă arăta în ce grad îl răvășise plecarea soției sale, fiindcă era din fire arogant și sigur pe sine, ca fratele lui...

– Nu acum, îl sfătui Brenda cu blândețe.

Leslie nu-i povestise ce se întâmplase, nici în cursul nopții când dormiseră în același pat, nici în cursul lungului zbor spre Canada și nu era pregătită să aibă o discuție cu soțul ei.

– Mă duc să-i aduc ceva de mâncare. Măine, poate... reluă ea.

– Da, poate mâine, repetă Grant îndepărtându-se cu un aer de învins, închizând ușa biroului în urma sa.

– Nathan?

Ea întoarce spre el frumoasa-i față îndurerată. El schiță un zâmbet.

– Aveai dreptul să te aștepți la o întâmpinare mai plăcută la întoarcere, observă el cu blândețe.

În vocea lui nu exista nici urmă de sarcasm și înțelese că și el suferea văzând cum se destramă familia. Sigur că nu lipsiseră certurile, dar niciodată nu luaseră astfel de proporții.

– Se vor împăca, spuse ea cu blândețe. Eu... Mindy! Ce bine-mi pare să te revăd!

Se repezi în brațele bătrânei servitoare care o strânse cu afecțiune.

– Brenda... Ți-am pregătit vechea ta cameră, dar preferi să te instalezi altundeva?

Tonul bătrânei era glacial și Brenda își încreți sprâncenele.

– Nu... Nu, este bine așa... murmură ea fără să înțeleagă.

Mindy fusese o a doua mamă pentru frații Wade și purtase aceeași afecțiune celor două mici englezoaice pe care Patrick le adusese în familie. Dar astăzi nu mai exista nici urmă de tandrețe în privirea îndreptată asupra Brendei și tânăra se întreba de ce o considera brusc ca o străină. Hotărât lucru, primirea era mai mult decât modestă!

– Cina va fi gata în câteva minute, ai timp să te duci să te îmbroștezi, declară Mindy cu răceală.

– Vroiam să-i duc o tavă lui Leslie...

– O voi face eu, o întrerupse Mindy cu asprime. Inutil să te deranjezi.

– Dar...

– Doar dacă nu crezi că Leslie nu vrea să mă vadă?

– Nici gând, afirmă tânăra cu blândețe, dar eu...

Fără să asculte, Mindy îi întoarse spatele pentru a se duce în bucătărie, bombănind printre dinți.

Perplexă, Brenda îl privi pe Nathan cu un aer întrebător.

– Nu te-a iertat niciodată că nu ai revenit la ranch, explică el începând să urce scările cu bagajele tinerei. Și mi-e teamă că fuga lui Leslie n-a făcut să-i crească stima pentru surorile Jordan! adăugă el sec.

– Înțeleg... comentă ea, intrând după el în camera ei de adolescentă.

Nimic nu se schimbase în fermecătorul decor roz și alb al camerei unde Patrick Wade îi amenajase cândva un colț unde putea să deseneze în voie.

Îi fu greu să privească patul, gândindu-se la ultima noapte pe care o petrecuse în brațele lui Nathan. El, dimpotrivă, nu părea cătuși de puțin tulburat de aceleași amintiri, judecând după felul dezinvolt cu care puneă valizele la piciorul patului!

– Am câteva telefoane de dat înainte de cină, rosti el cu indiferență. În locul tău, nu aş rămâne cu Mindy pe picior de război...

– Liniștește-te, oftă ea, o să mă spăl un pic, apoi voi coborî s-o văd pe Leslie. Probabil că acum dorește să vorbească.

– Nu asta este impresia mea...
– Nici a mea, recunosc eu ea. Sunt sigură că toate acestea nu sunt bune pentru bebeluș.

– O să-i fixez o vizită la medic cât de curând posibil. Nu am găsit că arată prea bine în timpul călătoriei.

Efectiv, Leslie își petrecuse timpul în avion, dormind. Și dacă fuga ei dăunase copilului, Brenda știa că sora ei nu și-ar ierta-o niciodată! Atât de mult își dorise bebelușul și acceptase atâta să-l conceapă...

– Nu fi îngrijorată, murmură el mângâindu-i obrazul. Totul se va aranja, ai să vezi.

Copleșită de o moleșeală bruscă, ea își apăsă fața de mâna lui și opuse rezistență când Nathan îi ridică bărbia și-și puse buzele peste ale ei.

Fremătă și trupul ei se înflăcăra când o strânse mai tare lângă el, gemând.

– Ți-am adus cafea!

Mindy puse brutal tava pe noptieră și cei doi tineri se despărțiră instantaneu.

Roșie ca focul, Brenda se întoarse către Mindy.

– Mulțumesc. Eu... Să nu-ți închipui...

– Nu mă privește dacă Nathan vrea să devină caraghios, tună Mindy cu un aer de dezaprobare. Pentru a doua oară! adăugă ea înainte de a trânti ușa după ea.

În culmea jenei, tânăra își încreți sprâncenele. Fusese destul de proastă că se lăsase astfel îmbrățișată, dar faptul că Mindy asistase la acel sărut și comentariile ei acerbe făceau lucrurile și mai groaznice!

– Mai mult decât un duș rece, comentă el cu o voce lugubră. În orice caz, mult mai eficace...

– Nathan...

– Știu, oftă el. Acel sărut nu ar fi trebuit să se întâmple și regreti deja...

– Da, spuse ea simplu.

– Din partea mea, am uitat deja, articulă el cu duritate îndreptându-se către ușă. Bea-ți cafeaua cât este caldă!

Era prea ușor să pretinzi că acel sărut nu existase și să te grăbești să-l uiți! Ea îl sărutase fără nici un echivoc, în ciuda urii pe care i-o purta. Fiindcă îl dorea ca o nebună și el o dorea cu aceeași intensitate, asta o făcea să se teamă... Într-o zi, nu vor reuși să-și controleze acea sete nepotolită pe care o aveau unul față de celălalt.

De această dată, nu putea să mai fugă deoarece Leslie și copilașul ei aveau nevoie de ea. Îi spusese lui taică-său că va sta câteva săptămâni în Canada pentru a profita de sora ei înainte de naștere și trebuia să rămână până când lucrurile se vor aranja între Leslie și Grant. Nu avea de ales decât să se acomodeze cu situația și să încerce să-l uite pe Nathan pe cât posibil. Ceea ce era practic irezistibil...

Făcu un duș rapid și se îmbrăcă, golind în același timp ceașca de cafea adusă de Mindy. Își puse un pantalon negru care-i pune în evidență picioarele lungi, o bluză verde asortată cu culoarea ochilor și-și ridică părul în vârful capului, pentru a-i fi mai puțin cald.

În camera pe care o împărțea de obicei cu Grant, Leslie era întinsă pe patul mare, culcată pe perne. Pe noptieră, tava cu mâncare era neatinsă.

– Leslie...

– Nu ar fi trebuit niciodată să mă las adusă aici, bâigui tânăra izbucnind în lacrimi. Acum, nu voi mai putea să scap...

Brenda se așează pe pat.

– Să știi că nu este o închisoare.

– Nu? o întrebă dur Leslie. Tu vorbești așa? Tu care nu ai avut liniște până când nu ai fugit?

– Dar tu ești căsătorită cu Grant...

– Și tu ar fi trebuit să te măriți cu Nathan!

– Ce vrei să spui? întrebă Brenda înghițind în sec.

– Grant și cu mine știm că ai petrecut noaptea cu Nathan înainte de plecarea ta de anul trecut. Grant a vorbit cu Nathan și el i-a spus că o să vă căsătoriți.

– Nu mi-ai spus niciodată că erai la curent...

– Nathan ne-a cerut să nu-ți spunem, ca să nu te jenezi, îmi închipui... Dar, vezi, Brenda, tu ești cea mai în măsură să înțelegi de ce vreau să divorțez.

– Să divorțezi! repetă Brenda, năucită.

– Grant nu mă iubește...

– Dar tu, îl iubești? se interesă Brenda cu blândețe.

– Acum, nu.

Leslie părea sinceră. Cum de o dragoste atât de profundă ca cea pe care i-o purta Leslie soțului ei putuse muri atât de brusc, atât de total?

– Leslie, porți copilul lui!

– Este copilul MEU, protestă Leslie. Este în mine și îmi aparține.

- Dar și Grant l-a făcut.
- Mă voi strădui să uit acest amănunt, replică ea vârându-se sub cuvertură. Poți să iei tava? Aș vrea să dorm acum...
- Nu ai mâncat nimic.
- Nu mi-e foame.
- Leslie... vorbi Brenda cu durere, văzând cum sora ei îi întoarce spatele.
- Brenda, contez pe tine să-l faci pe Grant să înțeleagă că nu este binevenit în această cameră! bombăni Leslie.
- Nu crezi că tu ar trebui să i-o spui?
- Nu... Nu mai vreau să-l văd.
- Tulburată, Brenda părăsi camera.
- Cum naiba să-i spună lui Grant că soția lui îi închide ușa?
- Îl găsi în birou și începu să-i expună situația.
- Nu te neliniști, i-o reteză el pe un ton amar. Nu am fost în stare să mai dorm în acel pat după ce a plecat și mi se pare și mai puțin primitiv de când s-a întors!
- Grant, Leslie pare să creadă că nu o mai iubești...
- Fals! țipă el. O iubesc mereu!
- Ea își trecu limba peste buzele uscate.
- Dacă ai avut o aventură...
- Asta ți-a povestit Leslie? țipă el cu o voce feroce. Dumnezeule! Nu m-am uitat niciodată la o altă femeie de când o cunosc! Cum aș putea să o înșel?
- Haide, calmează-te, Grant, oftă ea obosită. Leslie nu mi-a spus nimic. Nici tu, de altfel... Neștiind nimic, sunt forțată să recurg la ipoteze!
- El păru să se închidă în sine.

– În fond, nu este problema ta! Nathan și cu tine insistați să vă amestecați, dar asta nu vă privește! Leslie și cu mine ne vom lămuri problemele singuri!

– Și cum, mă rog? îl întrebă ea pe un ton mușcător. Leslie nu vrea nici măcar să-ți vorbească și tu ești la fel de mărginit ca ea!

– Asta nu înseamnă că avem nevoie de voi ca să...

– Și bebelușul? i-o reteză tânăra cu răceală. Ce rol joacă în toate acestea?

– Este copilul nostru și...

– Leslie pretinde că este al ei. Și când veți divorța...

– Să divorțăm! repetă el pălind. Nici nu se pune problema.

– Totuși, Leslie asta vrea să facă.

– Nici în ruptul capului! urlă el, ieșindu-și din fire. Mai curând aş cere eu primul divorțul!

În fața incoerenței cumnatului său, Brenda se întreabă dacă sticla goală de whisky care se afla în fața acestuia nu avea un rol. Evident, Grant era beat! Iată ceva neobișnuit la un Wade!

Ea se ridică.

– Vom relua această discuție când... te vei simți mai bine.

– Adică să nu fiu beat, vrei să spui... comentă el punându-și piciorul pe birou. Nu va avea loc nici un divorț, Brenda, nici acum nici altădată. Leslie va sfârși prin a-și veni în fire.

Brenda nu era atât de sigură și pe fața ei frumoasă se citea îngrijorarea în timp ce îl aștepta pe Nathan să cineze

în sufragerie. El i se alătură curând, îmbrăcat în pantaloni bej și o cămașă reiată, asortată.

— Mindy a făcut vreo scenă din cauza întârzierii? se strâmbă el, ajutând-o pe tânără să se așeze.

— Nu încă, dar...

— Atunci totul este în regulă, remarcă el încrezător.

Fără să mai aștepte, luă loc la masă și sună din clopoțel, invitând-o pe Mindy să-i servească.

— Știi, îmi asum riscurile, glumi el, dar este mai bine să ataci decât să te aperi!

Bătrâna menajeră îi servi cu o față posomorâtă, dar când ajunse în bucătărie, Nathan reușise să-i smulgă un zâmbet.

— Ai fost întotdeauna preferatul ei, observă Brenda dezgustată.

— Întotdeauna am fost cel care avea nevoie să-i intre în grații, o corectă el. N-aveam de ales decât să învăț s-o vrăjesc sau să-mi petrec jumătate din viață în camera mea!

Sigur, știuse cum s-o seducă pe Mindy...

— Unde sunt Leslie și Grant? întrebă el la sfârșitul mesei.

— Aceeași situație, oftă ea. Leslie se preface că doarme, doar dacă nu doarme de-a binelea, fiindcă mi s-a părut obosită. Cât despre Grant, era beat...

— Un pic afumat, rectifică el. L-am pus în pat într-una din camerele pentru musafiri.

— De aceea ai coborât așa de târziu să mănânci?

— Da. Era mai bine ca Mindy să nu-l vadă așa, nu crezi?

Tânăra se ridică și făcu câțiva pași.

– Nu înțeleg ce li se întâmplă. Leslie pretinde că Grant nu o mai iubește, dar eu sunt convinsă de contrariul. Mi s-a părut... încrâncenată. Este greu de explicat.

– Am văzut, replică el. S-ar spune că se forțează să nu-l iubească.

– Mi-a spus că nu a înșelat-o...

– Și este adevărat! o întrerupse el cu brutalitate. Și dacă Leslie afirmă contrariul...

– Nu afirmă nimic! Nathan, trebuie făcut ceva sau va fi prea târziu.

În câteva cuvinte, îi vorbi despre dorința lor de a cere divorțul și văzu cum fața lui se înăsprește.

– Ce tineri idioți! strigă el cu furie. Nu-și dau seama cât de periculos este să pronunțe aceste cuvinte?

– Puțin le pasă pe moment, oftă ea.

– Atunci, să le lăsăm timp să se regăsească.

În ciuda tuturor așteptărilor, Brenda și Nathan erau acum uniți pentru a lupta împreună în vederea salvării căsniciei lui Leslie și Grant. Ciudat, erau din nou prietenii în această cauză comună. Era o eternitate de când nu se mai simțise atât de apropiată de el și uitase ce bine era...

El își consultă ceasul.

– Trebuie să plec. Am întâlnire în oraș.

– Acum? se interesă ea încruntându-se ușor.

– Mai precis peste o jumătate de oră, preciză el. Dar nu are importanță. Tu ai probabil chef să te culci devreme

după toate aceste încercări. O să mă gândesc în astă seară cum îi putem ajuta pe cei doi turturei.

Peste o clipă, plecă.

Ea își bea liniștită cafeaua când Mindy veni să debaraseze masa.

– Nathan a ieșit? o întrebă ea ursuză.

– Avea o întâlnire, îi explică tânăra cu un zâmbet.

– Ar fi trebuit să ghicesc, comentă Mindy cu indulgență.

Presupun că este cu Dee.

– Dee? repetă Brenda făcând pe indiferenta.

– Da. Dee Wallace. Are un butic în oraș. Ies împreună de câteva luni bune.

De ce simțea Mindy nevoia să-i povestească asta? Era și ea la curent cu faptul că Brenda își petrecuse cu Nathan ultima ei noapte în Canada, cu un an în urmă? Era posibil. Ca menajeră a casei, știa tot ce se întâmplă. Dar orice ar fi, tânăra nu vedea de ce bătrâna o punea în gardă contra lui Nathan. Se reuniseră pentru a aranja lucrurile între Leslie și Grant, dar nu va mai exista nimic în plus între ei!

Capitolul 5

— În picioare, leneșo! Aici nimeni nu mai stă în pat după ora șase dimineța!

Vocea gravă o smulse pe Brenda din toropeala binefăcătoare. Ținându-și cearșaful strâns la piept, se întoarse în pat și privirea ei somnoroasă se aținti asupra lui Nathan.

— Am urât întotdeauna voioșia ta matinală, bombăni ea dându-și la o parte o șuviță lungă de păr negru care-i cădea peste ochi. Este indecent!

Mai ales că dormise foarte puțin, fiindcă el nu se întorsese la ora două noaptea când în cele din urmă închisese ochii! Poate că el nu dormise deloc.

Se vedea că făcuse un duș, fiindcă părul lui era încă umed. Purta o cămașă ecosez desfăcută la piept și blugi prespălați, care-i reliefa picioarele lungi. Dacă era ceva indecent în această dimineță, apoi era această senzualitate care se degaja din toată persoana lui.

– Ce vrei? Întrebă ea fulgerându-l cu privirea. Și scutește-mă de bătărăniile tale, te rog, îi trânti ea urmărindu-i privirea care rămăsese pe umerii ei goi.

Ochii lui Nathan se întunecară și în ciuda oricărei așteptări, îi zâmbi.

– Soarele s-a ridicat și caii sunt înșeuăți. M-am gândit că ți-ar plăcea să scapi de atmosfera penibilă din acest loc pentru o oră sau două.

– Ce fac turturelele noastre în această dimineață?

– Leslie încă doarme și Grant se plimbă prin casă cu o migrenă îngrozitoare. Este mai bine să fie lăsat singur în acest moment.

– Și capul tău cum este?

– De unde întrebarea asta? Eu nu beau niciodată...

Ea îi evită privirea.

– Mindy mi-a spus că ai ieșit cu... o prietenă, aseară. Trebuie să nu prea fi dormit...

– Suficient, mulțumesc, ripostă el sec. Și Mindy ar face bine să-și țină gura!

– Cred că a fost un fel de a mă pune în gardă față de tine, spuse ea glumeată. Se pare că toată lumea știe că am petrecut o noapte împreună în această casă!

– Probabil știu și că a fost o greșeală, replică el rece. Mergi să faci o plimbare pe cal cu mine, da sau nu?

– Bine. Te găsesc jos peste zece minute.

– Liniștește-te. Nu aveam intenția să te aștept aici!

Ce nevoie avea să i se adreseze ca unei puștoaice de zece ani? Această Dee Wallace era precis o femeie sofisticată, cum

îi plăcea lui, artificială și ușoară totodată. Se simțea atât de stângace și necoaptă, comparată cu acest soi de femeie!

Dar uită totul când se află pe spatele lui Samson. Era un armăsar negru cu o coamă lucioasă, pe care mama ei și cu Patrick i-l făcuse cadou când împlinise șaisprezece ani. Calul scoase un nechezat prelung de bucurie când o văzu și părea încântat să-și revadă călăreata perfectă.

– M-am ocupat de el în absența ta, spuse Nathan ținându-l de căpăstru. Știam că o să te întorci.

Ea îl privi pe Nathan cu bănuială..

– Nu rămân decât atât cât Leslie va avea nevoie de mine.

– Dacă ai crede-o cu adevărat, nu ai fi plecat niciodată!

– Ce înseamnă asta?

– Ai idee ce lovitură i-ai dat surorii tale când ai hotărât să rămâi să trăiești la Londra? scrâșni el din dinți.

– Trebuia să părăsesc casa mai devreme sau mai târziu, ripostă ea.

– Dacă ai fi plecat să te măriți, cred că Leslie ar fi acceptat. Dar acest refuz de a te întoarce...

– Trebuia să-mi trăiesc propria viață! Niciodată nu mi-a plăcut ce reprezintă ranchul, știi.

Vorbea cu vehemență, dar era conștientă că-i lipsea convingerea și spera ca Nathan să nu-și dea seama. Sigur, ura mai mult ca oricând ideea de a crește vite pentru carnea lor, dar acum, când regăsea colinele înverzite de la Calgary, decorul somptuos al Stâncușilor și aerul pur al acestui ținut neîntinat, se întreba cum putuse să creadă că nu era acasă la ea.

– Să revenim la modul în care ai lăsat-o baltă pe Leslie, reluă Nathan, smulgând-o din gânduri.

– Nu am lăsat-o niciodată baltă! se revoltă ea. Trebuia să părăsesc familia într-o bună zi și am considerat că era momentul potrivit, asta-i tot!

– Erați totuși foarte apropiate...

– Ea îl are acum pe Grant, îl întrerupse cu fermitate. Cel puțin până acum, adăugă întristată.

– Îl are în continuare!

– Ce să facem în privința lor, Nathan?

– Atâta timp cât sunt amândoi în casă, nu avem de ce ne teme. L-am chemat pe medicul lui Leslie în această dimineață și el...

– Azi-dimineață? Dar nu este decât ora șase și jumătate, Nathan!

– Este un prieten, răspunse el amuzat.

– Trebuie să fie, dacă acceptă să-l chemi la așa o oră!

– Va veni să o vadă în cursul dimineții și sper că o va convinge să se interneze pentru câteva zile. Nu-ți face griji, se grăbi el să adauge, văzând-o că pălește. Sunt sigur că totul merge bine, dar un pic de odihnă nu-i strică și, acolo, va putea reflecta asupra situației fără a lua hotărâri pripite.

– Cum naiba ai găsit timp să te gândești ieri seară la toate? îl zeflemisi ea cu cinism, lăsându-și obrazul mângâiat de adierea caldă ce se juca în buclele brune scăpate de sub pălărie.

El îi aruncă o privire de gheață.

- Nu știu ce ți-a povestit Mindy...
 - Mi-a spus destul.
 - Prea mult, după gustul meu! Este la noi de treizeci de ani, dar...
 - Face parte din familie, Nathan, și nu o vei împiedica niciodată să vorbească.
 - Ai probabil dreptate, oftă el. Dar Dee nu este decât o prietenă și nu-mi place ca Mindy să-și închipuie că există altceva între noi.
- Brenda era conștientă că Nathan se va căsători mai devreme sau mai târziu, mai curând probabil dat fiind vârsta lui, dar îi era greu să și-l imagineze locuind la ranch cu altă femeie. Curios, nu-l vroia, dar refuza să și-l închipuie căsătorit cu alta...
- Crezi că Leslie va accepta să meargă la spital? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul.
 - Am impresia că este gata să facă totul pentru a fugi de casă și de Grant în mod special, se strâmbă el.
 - Da, oftă ea a lehamite.
 - Ai făcut echitație în Anglia? o întrebă el brusc, de-abia reținându-și calul care pufăia de nerăbdare să o ia la galop.
 - Nu prea...
 - Facem o cursă până la ranch?
 - Sunt un pic cam anchilozată.
 - A călări este ca și cum ai face dragoste...
 - Când o faci o dată, nu mai uiți niciodată, știu, completă ea pe un ton sec.

Fața lui Nathan se întunecă și o privi iritat.

– Brenda...

– Plecăm?

Aplecându-se peste cal, porni în galop, amazoană splendidă cu părul fluturând în vânt.

Nu se miră când văzu că Nathan o depășește, dar îl îmboldi pe Samson în încercarea de a-l ajunge. În zadar.

În curtea grajdului, sări grațios la pământ și-i întinse frâul lui Bill, grăjdarul. Obrajii ei erau înroșiți de aerul proaspăt, ochii îi străluceau ca smaraldele și părul îi atârna de sub pălărie în valuri suple până la mijloc.

Scoase un țipăt de surprindere simțind două brațe puternice înlănțuind-o pe la spate și răsuflarea caldă a lui Nathan mângâindu-i obrazul.

– Ești o sălbăticiune, murmură lipind-o de el.

– Nathan...

– Nu, șopti el întărindu-și strângerea. Nu poți să-mi scapi la nesfârșit...

– Lasă-mă! suflă ea, încercând în van să se elibereze, neîndrăznind să țipe pentru a nu-l alerta pe Bill.

Brusc, Nathan o respinse brutal.

– Ce așteptai de la mine în acea noapte pe care am petrecut-o împreună? o întrebă el cu o voce aspră. Să vezi ce amant eram după discuțiile pe care le avusesesi cu prietenele tale în legătură cu mine? Sau vroiai să scapi de o virginitate jenantă cu un bărbat mai în vârstă și mai experimentat ca tine? Răspunde, ce căutai? Sigur că nu o cerere în căsătorie, judecând după reacția ta!

În realitate, Brenda nu-și prea explica ce o împinsese să facă dragoste cu el în acea noapte. Nu băuse atâta încât să nu-și dea seama de ceea ce făcea. Simțise nevoia să se aplece în brațele lui pentru a căuta uitarea și dacă fuseseră motivații ascunse în gestul ei, nu vrusese niciodată să aprofundeze problema.

– Sigur că nu! ripostă ea violent. De altfel, habar nu știam că aveai pentru mine acele sentimente...

El își strânse pumnii.

– Acele sentimente? De ce refuzi să spui lucrurilor pe nume? Te iubeam! Nu am obiceiul să cer în căsătorie toate fetele cu care mă culc!

– Casa ar fi prea mică să le cuprindă pe toate!

El oftă furios.

– Nu te înțeleg deloc. Când un bărbat îți oferă dragostea și viața lui, tu răspunzi că nu vrei!

– Nathan, tu...

Se întrerupse, dându-și seama de prezența lui Bill, care-i privea stupefiat. În cunoscuse la ranch dintotdeauna și el asistase la multe certuri între cei doi tineri, dar niciodată acestea nu avuseseră un ton atât de personal. Întoarse spre Nathan o privire acuzatoare.

– Sunt aici fiindcă sora mea are necazuri! Dar când vor fi rezolvate, voi pleca din Canada cu primul avion și nu mai vreau niciodată să te văd!

Întorcându-i spatele, ea părăsi grajdul cu pași furioși.

– Patrick a spus dintotdeauna că sunteți în stare să aprindeți casa în timpul certurilor voastre, șuieră Bill printre dinți.

Ea zâmbi și se relaxă ușor. Totuși, știa că nu se va simți cu adevărat destinsă decât odată întoarsă în Anglia și departe definitiv de Nathan, care transforma tot ce făcea în bășcălie.

Bill izbucni în râs.

– Îmi pare bine că te-ai întors, Brenda, remarcă omul cu sinceritate. Ranchul nu era la fel fără tine.

– Nu-ți place pacea și liniștea, nu-i așa, Bill? îl tachină ea. El clătină din cap în semn de încuviințare.

– De multă vreme nu l-am văzut pe Nathan într-o asemenea stare!

– Ai reacționa poate diferit dacă ai suporta tu consecințele! se strâmbă ea.

– Sigur că m-aș înfuria, ca toți oamenii, de altfel, acum când te-ai întors! replică el cu un zâmbet larg. Ah, din acest punct de vedere am murit de plictiseală în ultimul an!

Nu înțelegea de ce lui Bill îi făcea atâta plăcere să-i vadă certându-se, dar preferă să nu aprofundeze chestiunea.

Cu un zâmbet la adresa grăjdarului, se duse spre casă.

Când ea iubea liniștea vieții ei fără Nathan, cum puteau alții să se bucure de altercațiile lor? Asta o depășea! Erau masochiști!

În vestibul, fu întâmpinată de urletele lui Grant.

– ... și eu îți repet că este nevasta mea și eu voi fi cel care o va duce la doctor! strigă cu încăpățănare la adresa fratelui său.

Dacă în seara din ajun avea o mină proastă, acum arăta de-a dreptul îngrozitor. Era alb ca varul și ochii albaștri îi

erau înfundați în orbite, înconjurați de cearcăne negre, în timp ce părul blond îi era împrăștiat anarhic pe țeastă, încâlcit și fără luciu. Fizic, cei doi frați aveau aceeași siluetă, zveltă și athletică, dar Grant moștenise de la mama lui părul și tenul deschis. Totuși, amândoi aveau de la tatăl lor caractere arogante și mândre și nici unul dintre ei n-ar fi cedat nici cât negru sub unghie.

Nathan ridică din umeri.

– Nu cred că va fi de acord, îi explică el cu calm.

Gura lui Grant se strâmbă de furie.

– Este vorba de copilașul meu! Și eu...

– Grant, cred că Nathan are dreptate, interveni Brenda înaintând.

Ochii lui Grant se înflăcărară.

– Aș fi jurat că-i vei ține parte! Întotdeauna vă susțineți amândoi! țipă el.

Era de o asemenea rea-credință încât tânăra nu se putu împiedica să nu râdă amar.

– Întotdeauna faceți front comun contra altora! continuă furios Grant. Chiar nu înțeleg de ce nu vă căsătoriți!

– Grant! i-o retează Nathan.

– Știu, răcni fratele lui. Este un subiect tabu! Și în fond, poate nu este o idee bună! N-ai decât să vezi cum s-a ales praful de căsnicia mea... de vis!

Brendei i se strânse inima în fața unei astfel de disperări.

– Grant, ai mai băut, remarcă Nathan cu răceală. Trezește-te sau du-te la culcare!

– Sunt treaz și asta-i problema... Totul era mai bine când eram beat!

Întoarse spre Brenda privirea injectată de sânge.

– Tatăl tău avea poate dreptate, în definitiv...

– Grant! tună Nathan. Insultându-l pe tatăl Brendei nu-ți vei rezolva problemele!

– Nu-l insultam deloc! Cred dimpotrivă că el nu s-a înșelat. Vezi, Nathan, lucrurile iau o altă întorsătură când le examinezi printr-o sticlă de whisky...

– Tu ești cel mai în măsură să știi. Orice ar fi, nu ești în stare s-o duci pe Leslie la spital.

Grant se posomorî.

– Oricum, ea nu vrea. O să fac o plimbare călare. Dacă nevastă-mea catadicsește să-mi dea de știre la întoarcere, să mă anunțe!

Ieși trântind ușa după el.

– Este rănit cu adevărat, comentă Brenda tristă.

– Cum ar putea să fie altfel? răcni Nathan pe un ton acuzator. Sora ta este pe cale să-l distrugă.

Rămasă cu gura căscată, îl privi cum se îndepărtează fără un cuvânt.

Leslie nu acceptă să meargă la medic decât dacă Brenda o însoțeă și insistă să-l vadă pe doctorul Whittaker între patru ochi.

Așezat lângă Brenda în sala de așteptare, Nathan frunzărea mecanic o revistă. Tânăra îi zvârli o privire îngrijorată.

– Nu fi neliniștită, spuse el cu vocea tărăgănată. Sunt convins că va fi primită la spital.

– Nu mă îndoiesc că ești un om foarte puternic și nimeni nu se opune dorințelor tale, Nathan, dar...

– Nu este vorba despre asta, o întrerupse el sec. Toată lumea poate vedea că Leslie este la capătul puterilor.

Avea dreptate. Leslie avea fața răvășită în acea dimineață și părea epuizată. Fără nici o îndoială, dragostea pentru soțul ei nu era moartă, altfel nu ar fi fost așa de afectată.

Doctorul Whittaker insistă ca Leslie să fie imediat internată în clinica lui.

– Dar nu am adus nimic cu mine, protestă Leslie.

– Mă întorc la ranch să-ți aduc cele necesare, timp în care Nathan se va ocupa de forme, răspunse blând Brenda. Mă întorc într-o oră.

– Nu vreau să rămân aici! gemu Leslie.

Dar Whittaker o privi dezaprobat.

– Vrei acest copil, Leslie? întrebă el calm. Fiindcă dacă nu te odihnești o săptămână sau două, tare mi-e teamă că se va naște înainte de termen. Și chiar la șapte luni, nu pot garanta că va supraviețui.

Cuvintele lui părură să o potolească pe Leslie, care cedă.

– Nu ți-e frică să-mi încredințezi mașina ta? întrebă răutăcioasă Brenda, luând cheile pe care i le întinse Nathan.

– Ți-am încredințat ceva mult mai prețios decât blestemata asta de mașină, ripostă el dur. Dar ai totuși grijă, adăugă el urmărindu-i pe Leslie și pe doctor.

Brenda rămase singură. Pălise în fața furiei amare din vorbele lui Nathan. Vrusese să spună că-i dăduse inima, dar cum era posibil, când în mod sigur, nu avea inimă!

– Ei? o întrebă Grant de cum pătrunse în casă. Unde este Leslie?

– Doctorul a hotărât să rămână la spital. Nu este nimic grav, liniștește-te, adăugă ea când îl văzu că se îngălbeneste. Dar are nevoie de odihnă timp de câteva săptămâni, departe de problemele voastre.

– Trebuie s-o văd, spuse el luând cheile mașinii.

– Nu cred că este o idee prea bună...

– Puțin îmi pasă ceea ce crezi! i-o tăie el cu bătărie.

Nu cer permisiunea ta.

– La fel îți pasă și de Leslie? întrebă ea cu răceală, pierzându-și răbdarea.

– Sigur că nu...

– Și de copil?

– Să nu reîncepem această polemică, Brenda, oftă el. Leslie este soția mea și-mi poartă copilul! Am dreptul să fiu lângă ea!

Într-adevăr, nu-i putea nega acest drept.

– Lasă-mă doar să-i pregătesc lucrurile lui Leslie și vom merge împreună la spital.

– Te asigur că nu sunt beat, afirmă el.

– Dar ești tulburat...

– De acord, cedă el oftând. Dar grăbește-te, te rog.

Ea se grăbi să facă bagajul surorii sale și-l găsi pe Grant acolo unde îl lăsase, în vestibul. El îi luă bagajul din mâini și-l puse în portbagajul mașinii, apoi întinse mâna așteptând să-i dea cheile.

– Conduci ca o bunică, rosti el în fața privirii tulburătoare a tinerei.

– Numai că, dacă eu conduc, sunt sigură că vom ajunge întregi! ripostă ea așezându-se la volan.

– Dar când? bombăni el așezându-se lângă ea. Aș vrea să ajung astăzi la spital, dacă este posibil...

Dacă voia ceartă, ea nu avea de gând să-i facă jocul! Mușcându-și buzele, demară fără un cuvânt.

Când ajunseră la clinică, se întrebă totuși dacă n-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să-și descarce nervii pe ea. Poate că astfel n-ar fi arborat acel aer bătaios în momentul confruntării cu soția lui. Lungită pe patul cămăruței imaculate, Leslie întoarse spre soțul ei o privire amenințătoare.

– Unde este Nathan? întrebă Brenda cu o voce jalnică.

– Vorbește cu doctorul, răspunse soră-sa, cu ochii furioși fixați asupra lui Grant. Ce faci aici, Grant? îl întrebă ea, disprețuitoare.

– Am venit să văd dacă fiul meu este bine.

– Fiul MEU, spuse ea cu superioritate. Sau fiica mea.

– Acest copilaș este și al meu!

– Cum de ești sigur? îl sfidă ea.

– Leslie! Grant! Vă rog, îi imploră Brenda.

Nu-i dădură nici o atenție.

– Dacă tu crezi că o să te las să folosești acest copil cum te-ai folosit de mine...

– Niciodată nu te-am folosit! urlă Grant, scos din sărite. Te-am IUBIT, dar niciodată nu m-am servit de tine!

– Inutil să minți, strigă soția lui. Acum te cunosc, și...
– Mă acuzi de ceva fals! tună el. Și o știi!
– Ai mărturisit chiar tu! strigă Leslie. Când ți-am pus întrebarea, mi-ai spus...

– Că eram la curent cu conținutul testamentului tatălui meu, da! recunosc el cu un ton violent. Ceea ce nu înseamnă că am admis că m-am servit de tine! Te iubeam și m-aș fi căsătorit cu tine oricum...

– Se întâmplă să nu te cred!
– Nu știu cine ți-a înveninat sufletul, dar...
– Nu am avut nevoie de nimeni ca să descopăr adevărul! Eu... Oh!...

Ea deveni lividă și mâinile i se crispară pe burtă.

– Leslie, ce este? întrebă el repede, uitând instantaneu de furie în fața suferinței manifestate de soția lui, Leslie!

– Este... bebelușul, gâfâi ea. Dumnezeu, cred că au început durerile... Și doctorul a spus că era prea devreme...

Ochii lui Leslie erau măriți de spaimă.

– Mă duc să-l caut, spuse Brenda grăbindu-se să iasă pe culoar.

– Grant...? bâigui Leslie.

– Totul va fi bine, îți promit, o liniști el.

– Oh, Dumnezeu...

Alergând pe culoarele spitalului, Brendei îi trecea prin minte conversația pe care tocmai o auzise. Știa acum de ce Leslie își părăsise bărbatul.

Și pentru același motiv, nu ar putea niciodată să-și permită să-l iubească pe Nathan...

Capitolul 6

Brenda și Nathan se plictiseau în sala de așteptare când Dan Whittaker veni la ei, terminându-și examinarea.

– Leslie avea dreptate, spuse el. Bebelușul a hotărât să sosească mai devreme.

– Nu se poate face nimic pentru a-l împiedica? întrebă Nathan.

– Este prea târziu.

– Grant ar merita să i se sucească gâtul! strigă Nathan trecându-și nervos mâna prin păr.

– N-ar fi trebuit niciodată s-o aduc aici, remarcă tânăra cu o voce tremurătoare.

– Există alte motive pentru această naștere prematură, o asigură medicul. Leslie este epuizată și la capătul nervilor. S-ar fi putut produce oricând.

– Și bebelușul? întrebă Brenda, cu ochii strălucind de lacrimi.

– Va trebui să așteptăm ca să știm, replică doctorul Whittaker cu prudență. Dar este pe mâini bune.

Rămasă singură cu Nathan, Brenda îl privi printre gene. Ea nu-i făcuse nici un reproș, dar simțea că o considera responsabilă de ceea ce se petrecea. Grant era în continuare lângă Leslie, dar acum când cunoștea motivul certei lor, se întreba dacă mariajul lor va ține. Ce se întâmplase oare ca Leslie să reacționeze așa după patru ani de căsnicie?

Se ridică și începu să facă pași, nervoasă.

– Ei bine? îl întrebă ea agresivă. De ce nu spui ce ai pe suflet?

– Și ce am pe suflet, după tine? se interesă el cu o voce prea blândă pentru gustul ei.

– Dacă ai chef să mă faci albie de porci pentru rolul meu în această afacere, nu ezita!

– Nu am nici un chef, replică el ridicând din umeri.

– De ce? întrebă ea, agasată de calmul lui.

– Pentru că situația nu s-ar schimba cu nimic.

– Nu, dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Brenda, nu sunt așa de prost să-mi închipui că puteai să-l împiedici pe Grant să vină aici! strigă el exasperat. Dacă ai fi fost în locul lui Leslie, nimeni din lume n-ar fi putut să mă oblighe să stau acasă!

Copilul lui Nathan... Într-un anumit moment al vieții ei, visase cu o plăcere ciudată. Chiar și acum, când i se întâmpla să se gândească, se simțea copleșită de o emoție fierbinte care o făcea să-și dorească să se arunce în brațele lui... Slavă Domnului, reușea să se stăpânească, fiindcă ar fi fost o adevărată nebunie.

Își îndreptă gândurile spre sora ei. Deci ea începea să bănuiască ceea ce ea, Brenda, știuse întotdeauna – știuse că frații Wade erau gata să sacrifice totul pentru a păstra controlul ranchului și dinastiei lor. Patrick poate, își liniștise conștiința împărțindu-și bunurile în părți egale între cei patru copii dar, se pare că Grant și Nathan nu vedeau lucrurile în acest fel... Nu nega că Grant o iubea pe Leslie, cel puțin atât cât putea iubi un Wade. Fiindcă văzuse tandrețea nemărginită cu care o înconjurase în timpul celor patru ani de căsătorie. Dar știa și că posesia unui ranch juca un rol în sentimente și că Nathan o ceruse în căsătorie din același motiv, fără ca dragostea să joace un rol în ceea ce pentru el nu era decât un târg.

– Îți dai seama că dacă i se întâmplă ceva bebelușului, totul se va termina între Leslie și Grant? o întrebă el dintr-o dată, cu brutalitate.

Smulsă din gânduri, ea înghiți în sec.

– Vrei să spui... Oh, nu!

O înconjură cu brațele.

– Este o posibilitate care trebuie luată în calcul, reluă el cu blândețe. Ai auzit ce a spus doctorul, copilul poate să nu supraviețuiască.

Dacă bebelușul murea, îi va distruge pe Leslie și Grant... Deoarece fără acest copil pe care îl doreau cu ardoare, căsnicia lor nu va rezista, mai ales acum...

– O să se aranjeze, murmură tânăra lângă pieptul lui. Trebuie!

Îndepărtând-o de el, o privi.

– Trebuie s-o sun pe Mindy să-i spun ce se întâmplă...
– Lasă-mă pe mine, îl întrerupse ea, ștergându-și lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Da, cred că va fi mulțumită să te audă.

În câteva minute, Brenda explică bătrânei ultimele evenimente și Mindy se împlânzi, regăsind întreaga tandrețe pe care i-o purtase întotdeauna Brendei.

– Sărut-o pe Leslie când o s-o vezi, rosti ea cu o voce deformată de emoție. Și spune-i lui Grant... Spune-i....

– Înțeleg, Mindy, murmură încet tânăra, auzind cum vocea ei se frânge. Ți voi telefona imediat ce... ce voi afla ceva.

Dar timpul păru să se eternizeze și ziua cea lungă trecu încet, în chinurile neliniștii. Noaptea începea să se lase când Grant ieși în cele din urmă din sala de nașteri.

– Avem o fată, suflă el cu o voce gătuită. Este minunată. Are părul negru și ochi albaștri. Și... și poate nu va trece peste noapte...

Se clătină, lăsându-și lacrimile să curgă de-a lungul obrazilor.

– Și Leslie? întrebă Brenda, cu vocea pierită.

El se forță să o privească.

– Este sfârșită, dar doctorul spune că este bine.

– O putem vedea? Eu...

– Brenda! o întrerupse ferm Nathan, cuprinzând umerii fratelui său. Așază-te un moment cu Brenda, Grant, mă duc să-l văd pe doctor.

Orice dorință de luptă dispăru de pe fața-i răvășită, Grant se lăsă să cadă pe un scaun lângă cumnata sa.

– Este așa de mică, bolborosi el. Atât de minusculă, Brenda... Doamne... Am jurat că dacă trăiește și dacă Leslie vrea în continuare să divorțeze, o voi lăsa să plece. Aș accepta totul dacă micuța mea fiică trăiește...

– Tu... Ai lăsa-o pe Leslie s-o ia?

El încuviință din cap.

– Leslie a fost lăsată s-o țină în brațe câteva clipe, murmură el, cu fața împietrită, dar ciudat de emoționată. Ea plângea și râdea în același timp, o iubea deja atât de mult! Da, o voi lăsa s-o ia dacă vrea în continuare să divorțeze, adăugă el cu o voce spartă.

– Și tu? întrebă ea. Ce vei face dacă ele pleacă?

El râse amar.

– Ce spuneai tu întotdeauna despre neamul Wade? Ah, da! Că supraviețuiesc tuturor încercărilor! Ei bine, voi supraviețui! La naiba, măcar de n-ar fi atât de mică... se prăbuși el cu capul între mâini. Nu este mai mare decât mâna mea, Brenda... Cum poate un lucru atât de mic să se lupte pentru a trăi?

Cu gâtul strâns, Brenda realizează că se înșelase asupra sentimentelor lui Grant pentru sora ei. Fără nici o îndoială, își iubea profund soția dacă era dispus s-o lase să plece împreună cu copilășul lor.

– Este o Wade, Grant, spuse ea cu fermitate. Și cei din familia Wade nu dau niciodată înapoi!

– Cu riscul de a te contrazice, mi-e teamă că voi fi doborât dacă o pierd pe una dintre ele...

Cu siguranță, era sincer și chiar dacă o pierdeau pe micuța lor fiică, Brenda era ferm hotărâtă s-o facă pe sora ei să înțeleagă că nu era pierdută căsnicia ei.

– Am numit-o Christiana, șopti el cu o voce pierdută.

– Haide, Grant, trebuie să ai încredere.

– Dacă ai vedea-o, Brenda...

– Leslie a adormit, îi întrerupse Nathan venind în sala de așteptare. Avem permisiunea să mergem să vedem copilașul la incubator, înainte de a pleca.

– Nu plec nicăieri! strigă Grant ridicându-se. Vreau să rămân lângă Leslie. Și dacă... dacă va fi vreo noutate în legătură cu Christiana, țin să fiu cu soția mea când... va afla.

– Doctorul dă speranțe, Grant, spuse Nathan cu blândețe. Este minusculă, este adevărat, dar este viguroasă.

„Viguroasă“ părea un termen exagerat pentru a califica păpușica miniaturală care dormea în incubatorul ei. Fascinată, Brenda urmări cu privirea mișcarea uneia dintre mânuțe. Cum ar putea supraviețui? Părea atât de fragilă! Brenda izbucni în lacrimi.

– Dan crede că este mai bine să n-o deranjăm pe Leslie în seara aceasta, spuse Nathan cu o voce surdă în timp ce părăseau încăperea.

– Eu rămân, repetă Grant. Și singur!

– Grant, tu...

– Pune-te în locul lui, Nathan, îl întrerupse Brenda, înfruntându-l din privire.

Ochii lui Nathan se împlânziră și cedă.

– Voi fi aici mâine la prima oră a dimineții, spuse el îmbrățișându-și fratele. Telefonează-ne dacă ai vreo noutate. Mă îndoiesc că vom putea dormi prea mult în această noapte...

Ea ar fi vrut să rămână la spital, dar înțelegea că Grant simțea nevoia să rămână singur.

La ranch, îi povestiră lui Mindy ultimele noutăți, apoi bătrâna doamnă se duse la culcare.

– Vrei să bei ceva? propuse Nathan.

– Da, mulțumesc, răspunse Brenda luând paharul cu coniac ce i se întindea. Vrei să-ți pregătesc un sandviș?

– Nu, mulțumesc, nu mi-e foame.

– Nici mie... Crezi că se va aranja, Nathan? îl imploră ea cu ochii plini de lacrimi.

Niciodată nu avusese nevoie de forța lui ca în această clipă.

– Nu știu, răspunse el, recunoscându-și neputința. M-am uitat îndelung la această fetiță care luptă pentru viață și... La naiba, nu aș fi crezut niciodată că un bebeluș poate fi atât de mic!

Înghiți o gură de coniac și se strâmbă.

– Ai remarcat cum îți seamănă? reluă el cu o voce plină de durere.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Nathan...

– Înainte de a o vedea, sarcina lui Leslie mi se păruse un pic ireală. Bineînțeles că o vedeam rotunjindu-se, dar...

când am pus ochii pe Christiana! Este portretul tău, Brenda... Și dacă moare, ar fi ca și cum un pic din tine ar muri!

– Nathan, nu...!

Punându-și paharul jos, îl înconjură cu brațele și-i puse capul la pieptul ei, unde inima își accelerase ritmul.

– Am fi putut avea un bebeluș ca acela...

Ea păli, gândindu-se din nou la copilul pe care l-ar fi putut face împreună și se simți răvășită ca de fiecare dată când se gândea.

– Dumnezeule, ce nevoie am de tine în seara aceasta! rosti el privind-i fața frumoasă și palidă. Dormi cu mine noaptea asta, Brenda, o imploră el.

Și ea, nu dorea altceva decât să petreacă în brațele lui lungile ore care se anunțau. Îi adresa un zâmbet slab.

– Camera ta sau a mea? întrebă ea răgușită.

– Nu are importanță, din moment ce suntem împreună.

Nu avea importanță ora, conta doar nevoia irezistibilă pe care o aveau unul de altul.

În camera lui Nathan, se dezbrăcă fără a se părăsi din ochi. El era mai sculptural ca niciodată și trupul musculos era tot bronzat de soarele estival. Ochii lui se întunecară când Brenda își scoase bluza, apoi sutienul, etalând frumusețea perfectă a sânilor. O ajută să-și dea jos fusta și slipul de dantelă înainte de a o lua în brațe.

Mâinile lui mari îi modelau curba șoldurilor și o sărută cu pasiune, strângând-o lângă el. Ea îi simțea trupul lipit de

al ei, neascunzându-i forța dorinței. Pierdută, scoase un geamăt de plăcere când buzele lui Nathan prinse unul dintre sâni pentru o lungă mângâiere voluptuoasă.

Dorința lor de celălalt era atât de primitivă ca însăși viața...

Era gata să-l privească și-l accepte ca o parte din sine, bucuria de a face un tot cu el, anihilând orice gând în timp ce trupurile lor se animau în același ritm, în lenta ascensiune spre plăcerea supremă.

Îi consuma același foc și atinseră împreună apogeul extazului, moment în care Nathan îi strigă numele.

Cu fața înfundată la gâtul tinerei femei, își puse buzele fierbinți pe pielea ei.

– Întotdeauna este atât de perfect cu tine, suflă el. Nu am cunoscut asta cu nici o altă femeie.

Ea nu-l contrazise, conștientă în ciuda lipsei de experiență de sublimul unirii lor.

– Să nu vorbim, Nathan...

– Ai dreptate. Lucrurile iau o întorsătură urâtă când discutăm amândoi....

Și noaptea trecu într-o tăcere întreruptă doar de strigătele lor de plăcere. Nu se mai punea problema somnului și nu mai reușeau să se sature unul de celălalt. Era aproape ora șase când Brenda vru în cele din urmă să se ducă în camera ei.

– De ce? întrebă el cuprinzând-o iar în brațe.

Ca și cum nu știa că era timpul pentru ea să-și reconstituie apărarea lamentabil distrusă! De comun acord,

de această dată nu vorbiseră despre căsătorie, gândindu-se doar să profite de momentul prezent. Dar ea nu avea mai multă încredere în el acum decât în urmă cu un an!

– Trebuie să ne grăbim să luăm micul dejun pentru a merge la spital, răspunse ea cu un ton nonșalant, înăbușindu-și dorința nebună de a-i acoperi cu sărutări frumoasa-i față marcată de noaptea albă pe care o petrecuseră.

– Brenda... spuse el prinzându-i brațul în momentul când ieșea din pat. Vom cunoaște și alte nopți ca aceasta?

– Nu, răspunse ea evitându-i privirea.

– Brenda!

Cu mâini tremurătoare, ea începu să se îmbrace stângaci. Înjurând, el se ridică.

– Știi că vreau mai mult decât o noapte!

Ea îl privi fără să clipească.

– Pot să-ți explic perfect ce s-a petrecut aseară, articulă ea cu răceală. Cel mai tânăr membru al familiei, un bebeluș, se luptă pentru viață. Și noi am simțit nevoia să ne asigurăm asupra propriilor noastre vieți. Am făcut-o în modul cel mai elementar și primitiv!

El închise ochii și-și plimbă o mână nesigură peste pleoape, acceptând adevărul cu oboseală.

– Du-te să te aranjezi, rosti el dur. Vom merge împreună la spital.

Sub duș, ea lăsa lacrimile să se amestece cu picăturile de apă care-i curgeau pe obraji. Noaptea trecută, făcuse mai mult decât să-și dovedească faptul că era vie... Își dovedise o dată pentru totdeauna că îl iubea pe Nathan... și că-l

iubise întotdeauna. Își amintea perfect ziua când își dăduse seama și unde se grăbise să alunge această idee tulburătoare... Avea atunci optsprezece ani. Venea de la o petrecere cu Gary Brody și tânărul se chinuise să o convingă să i se dea. Sătulă de insistențele lui, îl părăsise brutal și se întorsese devreme acasă. Terminase seara discutând pașnic în salon cu Nathan. Atunci realizase că doar câteva cuvinte cu el erau mai prețioase decât o noapte cu oricine altcineva...

Când plecase să-și continue studiile în Anglia, știa că îl iubește pe Nathan și dacă ea crezuse un moment că lucrurile sunt posibile între ei, își pierduse repede iluziile. Încercase cu disperare să înăbușe această dragoste.

Dar eforturile ei rămăseseră zadarnice...

Capitolul 7

În timp ce Brenda făcea duș, Grand telefonă să anunțe că acum Christianei îi mergea bine și că Dan Whittaker era foarte optimist.

Când Brenda și Nathan ajunseră la spital, Leslie era trează. I se permisesese să se scoale și, cu mâna în cea a lui Grant, stătea în fața incubatorului. Cei doi părinți își contemplau progenitura cu aceeași expresie extatică.

Brenda murea de dorința de a-și vedea sora între patru ochi pentru a o asigura asupra sentimentelor pe care Grant le avea pentru ea. Poate că inițial posedarea ranchului jucase un rol hotărâtor în hotărârea lui de a se însura cu Leslie, dar nimeni nu putea acum să se îndoiască de dragostea lui pentru ea.

Dar nici în acea zi, nici în următoarele nu putu să-și vadă sora singură pentru a-i vorbi. Venea zilnic să-i facă o vizită la spital, dar întotdeauna era un vizitator lângă ea.

Când Christiana făcu două săptămâni, Dan Whittaker, satisfăcut de progresele micii sale paciente, se gândi s-o trimită acasă cu maică-sa. Brenda încă nu putuse avea o conversație cu Leslie dar, pe moment, fericiții părinți păreau să-și fi uitat disensiunile și Grant petrecea cea mai mare parte din timp cu soția și fiica sa.

Când Brenda nu era la clinică, desena în camera ei pentru a termina ilustrațiile la „Ursulețul Koly“. Nu-l vedea deloc pe Nathan, care absenta des sau se încuia în biroul lui să lucreze.

– Nu prea pari să te ocupi de Brenda, Nathan, remarcă Leslie, preocupată, într-o dimineață când cei doi tineri o vizitau în același timp, dintr-o simplă coincidență. O găsesc cam palidă...

Trebuie spus că pe lângă Leslie, căreia maternitatea îi priise și strălucea, oricine altcineva ar fi avut o mină proastă! Brenda fierbea în sine. Ce nevoie avea Leslie să atragă atenția lui Nathan asupra ei, când nici măcar nu o privise de două zile?

– Ar trebui să fii masochist ca să vrei să ai grijă de Brenda, ripostă el sec.

– Poate muncește prea mult, reluă Leslie îngrijorată.

El ridică din umeri.

– Este destul de mare ca să știe când să se oprească.

– Dar...

– Leslie, o repezi Brenda. Nu am o mină proastă, nu muncesc prea mult și...

– Și precis nu are nevoie de mine să mă ocup de ea, completă Nathan cu sarcasm.

– Ar trebui să ieși să te mai distrezi un pic, o sfătui Leslie pe sora sa.

– Telefonul nu a încetat să sune de când te-ai întors, bombăni Nathan. Toți vechii ei iubiți știu că este aici!

Fața lui Leslie se luminează.

– Gary te-a sunat?

– Păstrează-ți instinctul matern pentru fiica ta, o repezi Brenda cu indulgență, biata micuță! Îi vei găsi probabil un soț înainte de a părăsi leagănul!

– Nu, dacă mi se cere părerea! i-o reteză Grant cu asprime.

Se întrerupse brusc și-și mușcă buzele, dându-și seama de înțelesul cuvintelor sale.

– Vr... vroiam să spun...

– Ascultă, Leslie, interveni Nathan cu vocea lui tărăgănată, dacă asta îți face cu adevărat plăcere, o s-o duc pe Brenda la restaurant!

Pe punctul de a protesta Brenda înțelese că el intervenise pentru a distra atenția asupra apropourilor fratelui său și îi fu recunoscătoare.

– S-a înțeles, hai să luăm o masă bună vegetariană! lansă ea malițioasă.

Expresia lui Nathan deveni combativă.

– În acest caz, vei mânca singură, spuse el deschizând ușa încăperii. Aveam în minte un loc corect, nu unul dintre acele locuri ridicole pentru ierbivore!

– Bine! cedă ea râzând. Hai la Mere Toker, dacă vrei.

Îi auziră pe Leslie și Grant râzând înainte de a închide ușa. Afară, tânăra se destinse.

– Bietul Grant! Mi-a venit să plâng când a făcut acea reflecție!

– Da, încuviință el sumbru, mergând lângă ea. Refuză în continuare să-mi mărturisească motivul certei lor.

Ea îi evită privirea.

– Trebuie să fie ceva personal...

El clătină din cap.

– Crezi că mariajul lor va dura? întrebă el.

– Da, replică ea fără să ezite. Fiindcă se iubesc.

– Unde te duci? se interesează el brusc, văzând-o că se îndreaptă spre camioneta pe care o folosea în timpul șederii ei la fermă. Credeam că mergem la restaurant.

Ea se întoarce spre el.

– Era doar pentru Leslie și Grant.

– Poate, admise el, dar n-ar fi rău dacă am mânca împreună.

– De ce? întrebă ea, încrețindu-și sprâncenele cu un aer bănuitor.

– De ce nu? Amândoi am fost foarte ocupați ca să vorbim, în ultimul timp.

– Și despre ce, Dumnezeule! Nu avem nimic să ne spunem!

– Ce faci cu Leslie și Grant? o întrebă el cu o voce glacială. Chiar dacă nu te încântă, faci în continuare parte din familie, să știi.

- Eu nu...
- Chiar dacă îți place sau nu, eu de asemenea!
- Știu! ripostă ea sec.
- Nu crezi că există destule fricțiuni între sora ta și fratele meu fără a ne amesteca și noi? oftă el.
- Ești sigur că asta vrei? cedă ea, puțin convinsă.
- Să nu crezi că ești irezistibilă dacă îți accept trupul de fiecare dată când mi-l oferi... Te asigur că nu o să sar pe tine, chiar dacă mă provoci, mai ales într-o sală de restaurant înțesată de oameni.

Ea roși din cauza insultei, dar trebui să recunoască – întotdeauna ea fusese cea care i se oferise când făcuseră dragoste.

- Dacă trebuie să ne unim pentru a-i împiedica pe Leslie și Grant, îți sugerez să nu te mai gândești la cele două nopți! rosti ea cu duritate.

El rânji.

- Trebuie să fiu nebun ca să mă crezi în stare.
- Atunci nu ne vom putea înțelege niciodată, Nathan...
- Scuză-mă, oftă el reținând-o de braț. Să facem un compromis. Eu nu voi uita cele două nopți, dar nu voi vorbi despre asta, bine?

Privirile li se încrucișară și ea clătină din cap a lehamite.

În timpul dejunului la Mere Tucker, unul din restaurantele cele mai căutate din oraș, nu abordară decât subiecte perfect impersonale și Brenda se relaxă până la punctul de a se simți fericită. Era atât de sensibilă la

farmecul liniștit al însoțitorului său încât remarcă imediat când dispoziția lui se schimbă. Mirată, îl văzu că fixează intrarea sălii.

Un cuplu își făcea apariția. Bărbatul, mic și de vârstă matură, era evident în admirația însoțitoarei sale, o fată înaltă și zveltă, cu ochi aurii, de aceeași culoare cu colierul de chihlimbar pe care-l purta la gât. Avea o rochie de un galben luminos care se mula pe trupul ei perfect, dar era vădit că frumusețea ei ar fi fost la fel de strălucitoare în orice altă ținută.

Intuitiv, Brenda înțelese că era vorba de amanta lui Nathan, fermecătoarea Dee Wallace. Era atât de diferită fizic de ea, încât se întrebă cum putuse Nathan să treacă din brațele acesteia în ale sale...

Cuplul se instalează și splendida creatură făcu turul sălii cu privirea. Ochii îi scânteiară ca aurul topit când îl văzu pe Nathan și sprâncenele i se încrețiră ușor când descoperi prezența Brendei. Murmurând câteva cuvinte însoțitorului ei, se ridică și se îndreaptă grațios către masa lor.

– Bună, Nathan, murmură ea cu o voce răgușită, aplecându-se pentru a-l săruta pe buze.

El se ridică în picioare curtenitor.

– Dee, ți-o prezint pe sora mea vitregă, Brenda Jordan. Brenda, Dee Wallace.

„Amanta mea“ completă în tăcere Brenda, fascinată de cuplul frumos pe care-l formau. Intimitatea lor nu lăsa nici o îndoială, judecând după modul senzual și posesiv totodată în care tânăra se sprijinea de el.

Dee scoase un mic râs fermecător.

– Un moment, am fost geloasă pe dumneata, mărturisi ea. Eram gata să-ți scot ochii!

– Nu va fi necesar, replică sec Brenda.

– Ești englezoaică, remarcă Dee cu uimire.

– Ți-am spus că este sora mea vitregă, rânji Nathan agasat. Chiar după zece ani, nu și-a pierdut accentul britanic.

– Foarte drăguț... spuse Dee, vădit descumpănită de tonul lui Nathan.

– Vrei să vii împreună cu prietenul dumitale la masa noastră, domnișoară Wallace? Propuse Brenda cu o voce încordată.

Tânăra scutură din cap.

– Mi-e teamă că este imposibil, sunt în plin dejun de afaceri. Poate altădată? Ei bine, pe diseară, dragule! adăugă ea cu un zâmbet strălucitor la adresa lui Nathan.

– Da, răspunse el repede.

Depuse un sărut languros pe buzele lui Nathan înainte de a se întoarce către Brenda.

– Sunt încântată că te-am cunoscut, Brenda.

După plecarea ei, Brenda îi întinse șervetul ei lui Nathan.

– Ai ruj pe buze, mormăi ea, incapabilă să-l privească în față.

El se șterse nervos pe gură.

– Ești amantul ei, declară ea fără intonație.

– Da, țipă el, sfâșiindu-și șervețelul de hârtie în mii de bucăți.

– Este foarte frumoasă.

– Da.

Brenda s-ar fi simțit poate mai bine dacă ar fi putut-o urî pe Dee Wallace, dar era incapabilă fiindcă tânăra era cu adevărat fermecătoare.

– Brenda! rânji el brusc. Nu aş avea nevoie să caut compania altor femei dacă tu...

– Nu! strigă ea violent. Nu adăuga nimic, Nathan.

– Nu, bineînțeles, oftă el cu furie. Ai dreptate, nu ar folosi la nimic. Ești gata de plecare?

Ea se ridică automat. Ce mult ar fi preferat să nu facă niciodată cunoștință cu Dee Wallace! Era prea frumoasă, prea simpatcă... Și era amanta lui Nathan.

Depart de a ameliora relațiile lor, acest dejun ridică și mai multe obstacole între ei. De acum încolo, când Nathan dispărea nopți întregi, tânăra știa cu cine era și pentru ce... În acele seri, Brenda nu era în stare să lucreze. În disperare de cauză, sfârși prin a accepta invitația la cină a lui Gary Brody.

El era cu doi ani mai mare ca ea și la optsprezece ani fusese uimită de sofisticarea lui. Anii trecând, îl găsea acum ridicol de matur.

Petrecură o seară excelentă în compania vechilor lor prieteni, apoi Gary o conduse. Când văzu că o ia pe un alt drum pentru a ajunge la ranch, înțelese că avea intenția să facă o haltă pe traseu. Nu la umbra complice a acestui drum se opreau să flirteze când erau tineri?

– Îți amintești? întrebă Gary întorcând pe un mic drum de țară.

– Da... Ascultă, Gary, vreau să mă întorc și...

– Glumești! replică el oprind mașina în vârful unei coline înverzite care domina micuțul oraș Cochrane, iluminat strălucitor. Noaptea era minunată.

Își puse brațul în jurul umerilor tinerei.

În tăcere, ea se trată drept proastă. Cum putuse accepta invitația lui la cină? Ar fi trebuit să ghicească spre ce final se ajungea! Dar, ce naiba, nu mai avea optsprezece ani și trecuse de vârsta idilelor!

– Într-adevăr, recunosc eu cu nerăbdare. Dar ascultă...

– Mi-a fost dor de tine, să știi, murmură el grav. Nu am înțeles niciodată de ce te-ai dus să-ți faci studiile în Anglia.

– Pentru că sunt englezoaică, replică ea sec.

– Da, dar...

– Gary, du-mă înapoi la ranch, te rog. Mă doare capul și... Gary! protestă ea când el o luă în brațe.

– Ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, șopti el înainte de a-i lua gura cu lăcomie. Brenda... oh, Brenda...

– Gary, destul! strigă ea respingându-l. Lasă-mă, ce naiba! Am trecut de vârsta de a flirta într-o mașină!

– Am putea merge la hotel.

– Nu, Gary.

– Ce se întâmplă, Brenda? Vechii tăi prieteni nu mai sunt suficient de buni pentru tine?

Se întâmpla pur și simplu că nu mai suporta alte brațe în afară de cele ale lui Nathan!

– Știi că nu este adevărat. Dar te consider un prieten și nimic în plus. Și acum, du-mă acasă, te rog.

Când se despărțiră, el nu-i propuse să se mai vadă și ea nu se miră, conștientă că îl rănise în amorul propriu. Dar nu putea să se silească să simtă o dorință care se năștea foarte ușor cu Nathan...

– Vrei să bei un ultim pahar?

În casa adormită, ridică ochii spre silueta înaltă care se încadra în ușa salonului. Deci, Nathan se întorsese deja...

– Da, acceptă ea ursuză.

– Nu am decât cafea să-ți ofer.

– Va merge foarte bine.

– Nu ai petrecut o seară bună, nu-i așa? o întreabă el așezându-se în fața ei.

Ridicând din umeri, ea închise ochii a oboseală.

– Mi-am terminat ilustrațiile la „Ursulețul Koly“ astăzi și am avut chef să ies. Dar nu mă așteptam să fiu curtată într-o mașină la terminarea serii!

– Gary?

Ea percepu tensiunea lui și-l privi.

– Dar este vina mea, preciză ea. N-ar fi trebuit niciodată să accept să ies cu el.

– Într-adevăr! rânji el ridicându-se.

– Nathan...?

O domina cu silueta lui înaltă. Ridicând ochii spre el, bătu din pleoape.

– De fapt, toate serile mele sunt unele mai proaste ca altele în ultima vreme...

– Dar Dee...

– Nu ești tu! M-am săturat să caut lângă alta ceea ce vreau de la tine! bombăni el strângând-o lângă el.

– Nathan, nu putem...!

– Și cine naiba a decretat un astfel de lucru? țipă el furios. Nu sunt fericit decât lângă tine, când mă cert cu tine, când fac dragoste cu tine, când mă urăști... Dumnezeu, pot să-ți suport chiar ura, atâta timp cât am speranța că-mi vei aparține! La dracu cu celelalte femei, Brenda, pe TINE te vreau! Și știi că și tu mă vrei...

– Nathan... Nu pot... reuși ea să articuleze. Te rog, nu mă forța...

El o privi îndelung, într-o tăcere apăsătoare, apoi o respinse cu brutalitate.

– Poate într-o zi îmi vei da până la urmă explicații asupra comportamentului tău de neînțeles, fiindcă eu nu înțeleg nimic! tună el înainte de a părăsi camera cu pași furioși.

– Nici eu!

Întorcându-se cu o tresărire, Brenda o văzu pe Mindy în pragul ușii. Pierzându-și brusc sângele rece, se refugie în brațele ei și izbucni în hohote de plâns convulsive. Bătrâna o lăsă să-și verse toate lacrimile înainte de a o face să se așeze lângă ea, cu tandrețe.

– De ce îl respingi constant pe Nathan, când de fapt îl iubești? întreabă aceasta cu blândețe.

– Eu nu-l...

– Inutil să mă minți, Brenda. Te cunosc bine și nu-mi poți ascunde nimic. Știu că-l iubești și că el îți împărtășește sentimentele.

– Nu!

– Tocmai am auzit, Brenda și pentru un bărbat atât de pasional ca el, o astfel de dorință nu poate însemna decât că te iubește, chiar dacă nu îți mărturisește. Eu nu sunt complet senilă, să știi, și la vremea mea am cunoscut și eu bărbați.

– Nu mă îndoiesc, Mindy, suflă tânăra, venindu-i să râdă și să plângă în același timp. Dar tu nu înțelegi...

– Tocmai ți-am spus, admise Mindy. Și sora ta este la fel de misterioasă pentru mine. Ea și Grant au fost întotdeauna îndrăgostiți unul de altul și totuși l-a părăsit când era însărcinată! Cât despre tine, ți-ai petrecut noaptea cu Nathan înainte de a pleca în Anglia și nici măcar nu te-ai întors! Sunteți nebune, pe cuvântul meu!

– Poate nu ai dreptate.

– Nu o să te măriți cu Nathan, nu-i așa?

– Nu.

– Și Leslie? Va rămâne cu Grant?

– Dacă pot face ceva în privința asta, da! exclamă Brenda cu hotărâre.

– Ai vreo idee ce a îndemnat-o să plece?

– Da...

– Sper să rămâi aici destul timp pentru a aranja lucrurile între ei! Fiindcă mica noastră Christiana are nevoie de amândoi părinții săi!

– Îți promit să fac tot ce-mi stă în putință.

– Și apoi, presupun că-l vei părăsi din nou pe bietul Nathan? o interogă Mindy cu un aer dezaprobator.

– Ca să-l părăsesc, cum spui tu, ar fi trebuit să fim împreună! protestă tânăra.

Mindy scoase un oftat.

– Știu că am fost un pic cam dură cu tine când te-ai întors... Dar tu nu l-ai văzut pe Nathan vara trecută, când nu ai mai venit. Eu da!

– Mindy, nu trebuie să te iei după toate aparențele.

– Tu și sora ta i-ați dus întotdeauna de nas pe frații Wade, nu este nici o îndoială! spuse sec Mindy. Și asta nu se va schimba!

– Voi pleca în curând, Mindy și îți vei regăsi pacea și liniștea.

– Îmi place mai mult să-l văd pe Nathan tunând și fulgerând și făcând scandal. Cel puțin, este o dovadă că trăiește!

– Își va reveni, Mindy. Își revine întotdeauna, adăugă Brenda cu amărăciune.

– Da, sigur, va supraviețui! Dar dacă tu pleci, ar putea foarte bine să cadă în ghearele unei femei ca Dee Wallace!

În ciuda durerii ascuțite pe care acest gând i-o cauza, Brenda ridică din sprâncene cu ironie.

– Credeam că o plăceai pe domnișoara Wallace.

– Dar eu te prefer pe tine! În orice caz, nu te voi lăsa să-i faci rău din nou lui Nathan.

– Nu există nici un risc, răspuse Brenda, convinsă că Nathan nu putea suferi din această cauză.

– Dar o vei lăsa pe Dee Wallace să-l aibă?
– Credeam că vrei fericirea lui Nathan!
– Cu tine, nu cu ea!
– Îmi pare rău, dar nu conta pe asta.
– Ești o proastă, Brenda, remarcă bătrâna cu tristețe.
Niciodată două persoane nu au fost făcute unul pentru altul ca tu și Nathan.

– Romeo și Julieta s-ar întoarce în mormânt dacă te-ar auzi! o zeflemisi Brenda.

– Să știi că nu ești nostimă. Poți să faci în continuare dovadă de dezinvoltură, dar eu știu că într-o zi vei regreta că l-ai lăsat pe Nathan să plece!

Regreta deja... Contrar anului precedent, începea să se întrebe dacă nu era mai bine să accepte cererea în căsătorie a lui Nathan pentru a avea măcar o părticică din el pentru ea, decât să nu-l aibă deloc și să-l piardă pentru totdeauna...

Capitolul 8

– Să știi că nu se va sparge, Nathan, remarcă malițioasă Leslie.

– Este așa de mică, răspunse Nathan ținând-o pe Christiana de parcă ar fi fost un odor sfânt.

În ajun, Grant își adusese soția și fiica la ranch. Acum, în vârstă de o lună, fetița era încă minusculă, dar luase în greutate rezonabil și era în perfectă stare de sănătate. Noaptea trecută trezise toată casa cu țipete de foame. Acum era sătulă și dormea ca un îngerăș în brațele lui Nathan.

Brenda o contemplă cu inima plină de emoție. Fără nici o îndoială, Nathan va fi un tată minunat pentru copiii săi. Din nefericire, ea nu va fi mama lor...

Doar dacă... Trecuse deja o săptămână de la data ciclului și nimic nu se întâmplase... Se putea ca ultima lor noapte de dragoste să se fi fructificat? Gândul o tulbura

profund. Era totuși prea devreme să-i vorbească lui Nathan, dar știa că nu ar fi în stare să tacă dacă îndoielile i s-ar fi confirmat.

– Acum, ține.

Îi întinse bebelușul. Luase copilul în brațe de zeci de ori la spital, dar de această dată totul părea să aibă o altă semnificație și ochii i se umplură de lacrimi când se uită la micuța față aureolată de bucle brune.

– O să frângă inimi când va fi mare, observă Nathan.

– Da, făcu sec Grant.

– Va trebui să-i facem un frățior care s-o apere, murmură Leslie cu o voce răgușită.

Fața lui Grant reflecta o așa de mare fericire încât Brenda fu tulburată.

– Hm... Nathan, nu ai spus de o plimbare călare? Întrebă ea repede, întinzând-o pe Christiana tatălui său, a cărei privire arzătoare nu o părăsea pe Leslie.

– Ce?... Da, sigur, încuviință Nathan ridicându-se și deschizându-i ușa. Ne vedem mai târziu!

– Ei ne-au uitat deja, remarcă Brenda oferindu-și fața mângâierii soarelui.

– Probabil... Asta vrea să spună că nu mai facem o plimbare cu caii?

– Nu-ți compune fața asta dezamăgită, spuse ea, sarcastică. El o prinse de braț și o întoarse.

– Dar sunt dezamăgit! Afirmă el cu o voce surdă.

Ochii tinerei se măriră văzând dorința plină de pasiune care scânteia în privirea cenușie a lui Nathan.

– Credeam că te vezi în continuare cu Dee.

– Exact! Este un motiv să nu merg să mă plimb cu tine? În cine nu ai încredere, Brenda? În mine sau în tine?

– Cine te crezi? Țipă ea furioasă. Îți închipui că am stat în fața ușii tale în aceste ultime două săptămâni?

– Și dacă ai făcut-o, este probabil fiindcă nu eram acolo, răspunse el cu o voce tărăgănată. Dar poate nu ai remarcat...?

Oh, ba da, știa că el își petrecuse nopțile departe de ranch și Mindy era și ea la curent, judecând după privirile dezaprobatore pe care i le lansa lui Nathan în toate diminețile! Se pare că dorința pe care o avea pentru ea nu-l împiedica să se ducă să se consoleze în brațele alteia!

– N-ar fi trebuit, poate...? reluă el zeflemitor. Doar n-ai să-mi reproșezi că mă duc cu o femeie pe care nu este nevoie s-o rog?

– Niciodată nu a trebuit să mă rogi.

– Ți-ar fi plăcut să te implor în genunchi!

Nu, n-ar fi vrut asta. Acum nu avea decât o dorință – să se întoarcă în Anglia ca să nu-l mai vadă.

– Te înșeli, Nathan, articulă ea mios. Nu am dorit decât un lucru, să mă lași în pace.

– Și acum, asta vrei?

Era bolnavă! Doar ideea că-și petrecea nopțile făcând dragoste cu Dee Wallace îi era insuportabilă!

– Duci viața pe care ți-o dorești, Nathan, spuse ea ridicând din umeri.

– La naiba, nu-ți pasă de nimic, nu-i așa? rânji el privind-o cu răceală.

– Am devenit mult mai Wade decât credeam!
El inspiră profund pentru a-și tempera furia.
– Vrei să te plimbi cu mine, da sau nu?
– Nu pot, trebuie să-mi petrec ziua la ranchul Brody, mărturisi ea împotriva voinței.

- Cu Gary?
- Da, confirmă ea, în defensivă.
- Cu bărbatul „care te-a curtat în mașina lui?”
- Da!
- Nu vei merge!
- Nu-mi spune că... Nathan, lăsa-mă jos imediat!

El o ridicase și-o aruncase pe umăr ca pe un pachet. Fără să-i pese de țipetele ei o aruncă brutal pe scaunul din față al mașinii sale și, așezându-se lângă ea, demară în trombă.

- Dacă ai chef să fii curtată într-o mașină, eu voi face asta. Ea se întoarse spre el, scoasă din fire.

– Unde mergem?
– Te duc la munte, unde nimeni nu va auzi strigătele tale de ajutor, în afară de animale!

Cu fața aspră, buzele crispate, el conduse un moment lung fără să spună nimic. Când îl văzu că o ia pe drumul ce ducea la lacul Moraine, începu să se îngrijoreze.

– Nathan...
– Doar animalele, îți amintești? șuieră el printre dinții strânși.

– Ascultă, Nathan, nu aveam de gând să-mi petrec ziua singură cu Gary, la el trebuia să vină toți prietenii și... Nathan, este ridicol! Ai mult de lucru, nu poți să-ți iei o zi liberă așa! spuse ea nemaivând argumente.

– Totuși asta fac.

– Este o prostie...

Ea se întrerupse în fața mâniei care strălucea în ochii lui. Întorcând capul, înghiți în sec nervoasă.

– Ce ai de gând să faci?

– Înotdeauna am avut fantezia să te culc pe iarbă și să fac dragoste cu tine la soare...

– Nu poți să faci dragoste cu mine de câte ori ai chef! protestă ea.

– Și tu ai chef, ripostă el sigur pe sine.

Și era adevărat... Imaginile pe care el le evocase o făceau să tremure de dorință...

Când opri mașina într-un luminis încântător, protejat de un pălc de brazi înalți, realizează că erau complet izolați de lume.

Furia dispăruse complet din ochii lui Nathan și nu se citea în ei decât o dorință febrilă.

– Este mult timp de când nu m-am mai plimbat prin acești munți, remarcă el cu o voce răgușită.

Dacă o plimbare trebuia s-o facă să uite de amenințările lui, era gata să străbată pădurea în lung și-n lat! Totuși, se simțea fremătând din tot trupul când o luă de mână pentru a o conduce sub bolta verde a copacilor. Curând, ajunseră la malul lacului ale cărei ape liniștite scânteiau la soare.

– Te aduceam să pescuiești aici când erai mică. Dacă-mi amintesc bine, urai să-i prinzi în cârlig pe bieții peștișori, la vremea aceea! spuse el malițios.

– Mi-ai spus că nu sufeream!

– Ah, iată locul de vis!

O opri sub un pin mare. Iarba era mătăsoasă și verde sub picioarele lor.

Ea îl privi, întrebându-se în treacăt cum ochii lui Nathan, atât de reci, puteau arăta atâta căldură. Avu senzația stranie de a se îneca în profunzimea lor misterioasă.

Se lăsă să cadă pe covorul gros de mușchi și-și înnodă brațele în jurul gâtului lui, în timp ce el îi lua buzele cu aviditate. Deloc grăbiți, aveau eternitatea în fața lor pentru a-și potoli setea și gurile se sorbeau cu voluptate, savurând fiecare clipă delicioasă a sărutărilor lor. În curând, bluza Brendei alunecă în iarbă și buzele lui Nathan puseră stăpânire pe pielea albă și dulce a sânilor ei.

În timp ce o acoperea cu mângâieri rafinate, ea se întrebă dacă purta copilul lui în ea, dar acest gând fu repede înlăturat de valul senzațiilor minunate care o cuprinseseră.

Oferindu-și sânii, se cambră lângă el, invitându-l s-o dezgolească până la capăt.

– De această dată, dragostea mea, vreau să-mi aparții total și să crezi că nu poți să fii cu nici un bărbat așa cum ești cu mine, gemu el, dezbrăcând-o cu mâini experte. Dă-mi voie...

Gura lui acapără sfârcul roz al sânelui care se întări, încurajând-o să-și prelungească mângâierea, în timp ce mâinile i se plimbau pe trupul gol, explorându-l până în cele mai intime secrete.

Ea știa acum, nici un bărbat n-ar putea s-o iubească așa ca el, fusese conștientă de prima dată când făcuseră dragoste. Poate că din această cauză îmbrățișarea lor deveni sălbatică și dureroasă, aproape disperată, de parcă era ultima dată când își aparțineau.

Aplecat peste ea, el se delectă cu fiecare bucătică a trupului și cu o foame devastatoare și când gura lui caldă ajunsese la miezul feminității ei, gemu de plăcere și se arcui între brațele lui pentru a-i aparține mai bine.

Se deschise și-l simți fremătând în ea, timp în care trupurile lor se armonizau în același ritm și extazul îi reuni în același strigăt.

Lungiți unul lângă altul, lăsară timp inimilor să-și încetinească palpitațiile, contemplând cerul albastru, printre ramurile pinului.

– Ca animalele, murmură el într-un suflu.

– Eu nu am strigat, obiectă ea, mângâind abdomenul plat al lui Nathan.

– Ba da! zâmbi el privind-o.

Ea își aminti că-i strigase dragostea în culmea plăcerii...

– Și eu iubesc trupul tău, Brenda, șopti el mângâindu-i sânii cu senzualitate. Și îmi place ce îmi face...

Ea-i scrută fața aplecată deasupra ei. Chiar credea că strigătul de dragoste nu se adresase decât trupului lui? Nu putu descifra altceva decât dorință pe frumoasa lui față crispată întinsă spre ea. Se putea oare s-o dorească din nou? Atât de repede?...

Petrecură toată ziua făcând dragoste sub pinul maiestuos, dând și primind, pierzând noțiunea timpului și a tot ce nu era minunata plăcere pe care o cunoșteau împreună.

– Ți-e frig? întrebă el strângând-o. Mi-e teamă că fanteziile nu țin cont că serile sunt răcoroase în acest sfârșit de vară...

Fantezii. Da, această intimitate minunată pe care o împărțeau acum nu putea face parte decât dintr-un vis... Și acest vis nu trebuia să dispară. Astăzi, devenise o parte din el și-i era imposibil să se despartă din nou.

Se rostogoli peste el și-și cufundă privirea într-a lui.

– Încă? murmură el văzând dorința ce strălucea în ochii ei verzi.

Lungi minute mai târziu, zăceau unul lângă altul, epuizați de un extaz și mai magic decât precedentele. Un curent de aer proaspăt mângâie trupurile lor ude de sudoare.

– Nu vreau să faci pneumonie, spuse el ajutând-o să se îmbrace. Sper să nu fie prea târziu!

Era prea târziu pentru ea. Îl iubea pe acest bărbat. Toate eforturile pentru a înlătura această certitudine în cursul ultimilor patru ani fuseseră reduse la zero prin această zi de dragoste. Sigur, știa că Nathan vroia s-o ia în căsătorie pentru ranch, dar după ceea ce împărtășiseră, știa de asemenea că îl vroia cu disperare și-l dorea din tot sufletul ei... Spera că taică-său îi va ierta, dar nu mai putea lupta contra acestei dragoste, avea prea multă nevoie de Nathan pentru a continua să trăiască fără el!

– Brenda...

Șterse încet lacrimile care curgeau pe obrajii tinerei.

– Draga mea, nu vroiam să te fac să suferi! Știu că devin nebun când te țin în brațe, dragostea mea, dar... Oh, iartă-mă! Am impresia că nu m-aș sătura niciodată de tine!

– Mă iubești cu adevărat, Nathan?

Avea nevoie disperată să-l audă spunând că o iubea, chiar dacă era conștientă că nu-i împărtășea sentimentele.

– Este cea mai prostească întrebare pe care am auzit-o vreodată!

– Răspunde-mi...

– Întotdeauna te-am iubit, mormăi el, începând să se îmbrace. Ce te-a apucat, Brenda?

– Am nevoie să aflu că sentimentele mele sunt un pic împărtășite! mărturisi ea.

– Sentimentele tale? Brenda! strigă el îngenunchind lângă ea. Brenda, vorbește-mi!

– Eram sinceră când ți-am spus că te iubesc, recunosc eu cu o voce surdă. Nu pot continua să lupt astfel, Nathan... Te iubesc și dacă vrei în continuare să mă mărit cu tine, eu... Este da...

– Da?

– Da, vreau să mă mărit cu tine.

– Ce?

– Te-ai răzgândit? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Bineînțeles că nu! Deci vrei să fii soția mea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Da.

– Când?

– Când? Dar... Nu m-am gândit încă.

El o ajută să se ridice.

– Nu-ți voi da nici cea mai mică șansă să fugi din nou, făcu el cu amărăciune. Ne vom căsători imediat ce se vor face formele legale. Și dacă trebuie să te întorci la Londra...

– Trebuie, Nathan. Există apartamentul și Carolyn...

– În acest caz, voi veni cu tine. Ultima dată când ai plecat singură la Londra, nu te-ai mai întors.

– Îți promit că de această dată mă voi întoarce.

În fond, ce putea să-i facă mai rău decât să se căsătorească din interes cu ea? Dar trebuia să accepte că singura dragoste pe care el va putea vreodată să i-o poarte, va trece prin ranch...

– Brenda... Știm că ne iubim și că urmează să ne căsătorim. Nu poți să-mi spui acum ce te-a făcut să fugi?

Mândria îi interzicea să mărturisească oroarea pe care o simțea la gândul că se vedea căsătorită mai curând din interes decât din dragoste.

– Nu este evident? bravă ea. Întotdeauna te-am considerat îngrozitor de pretențios. Dar astăzi am învățat că este suficient să te ating ca aroganța ta să dispară. Nu-mi mai este frică să fiu soția ta.

– Frică? o certă el. Dar, Brenda...

Ea îi mângâie coapsa cu voluptate și el se încordă lângă ea.

– Este prea frig pentru a reîncepe, mormăi el cu o voce răgușită. Dar în această seară, îți promit...

Da, în brațele lui, va găsi întotdeauna uitarea de care avea nevoie, și îmbrățișările lui îi deveniră atât de necesare ca aerul pe care-l respira. Știuse întotdeauna, de altfel, și de aceea se temuse atâta să-l revadă!

În timpul drumului de întoarcere la ranch, se prefăcu că doarme, conștientă de privirea lui Nathan care nu o părăsea. Nu era mai fericită acum când acceptase să se mărite, dar știa că ar fi mai nefericită fără el...

– Brenda...

El îi mângâie ușor obrazul și se trezi tresărind, realizând că adormise pur și simplu. Bătu din pleoape și-și dădu seama că ajunseseră. Nathan îi zâmbi tandru și înlătură o suviță lungă de pe fruntea tinerei.

– Ești epuizată, o tachină el.

– Nu am experiența ta! ripostă ea sec... Oh, scuză-mă, Nathan, nu vroiam...

– Brenda, n-am atins-o pe Dee de la întoarcerea ta, spuse el calm.

Ea îi scrută fața și văzu doar adevăr.

– Dar toate acele nopți...

– Am preferat un pat într-un hotel vecinătății camerei tale...

– Hotel? Oh, Nathan...

– Nu neg că mi-am petrecut serile cu Dee, dar nu și nopțile.

– Dar... Dar ea...

– Ea crede că este altcineva în viața mea. Și, de fapt, a existat întotdeauna altcineva! Contrar a ceea ce credeau prietenele tale, n-am cunoscut atâtea femei și n-am făcut dragoste cu toate fetele cu care am ieșit. Mi-a fost greu să accept că cea pe care o vroiam cu adevărat era sora mea vitregă, dar în cele din urmă n-am avut de ales decât să te iubesc.

Din cauza testamentului lui Patrick, bineînțeles! În cele din urmă, recunoștea deschis! Nu preferase ea întotdeauna adevărul, oricât de dur ar fi fost, minciunii?

– Hai să anunțăm marea veste lui Leslie și Grant, articulă ea penibil.

– Nu-ți este teamă să porți numele atât de urât al clanului Wade? o ironiză el ușor. Să știi că de-abia cred că ai acceptat.

– O să crezi!

Cu un mic râs, o ajută să coboare din mașină și o luă în brațe.

– Nu reușesc să mă satur de tine! gemu el dându-i gura cu ardore.

– Este prea devreme să vă felicit?

Nathan se îndepărtă pentru a privi fața zâmbărească a lui Bill.

– Poate nu, răspunse el zâmbind.

– Să nu uitați să mă invitați la nuntă! lansă grăjdarul înainte de a pleca făcând un semn cu mâna.

Lăsându-se condusă de Nathan în casă, Brenda avea impresia că este un condamnat trimis la eșafod. Știa că nu-i mai putea scăpa când va anunța planul lui de căsătorie familiei...

Locuința era liniștită și nu se auzea nici un zgomot. Mindy probabil era pe cale de a pregăti cina. Cât despre fericirii părinți, împăcați, spera ea, trebuia să fie lângă adorabilul lor copilăș.

– Cum ai putut face un astfel de lucru? strigă brusc o voce furioasă ieșită nu se știe de unde, tulburând liniștea casei. Cum naiba ai putut?

Lângă ea, Nathan înțepeni, văzându-l pe fratele său ivindu-se din salon. Grant era livid și pe fața lui crispată se citea o expresie de profund dezgust.

– Grant, despre ce vorbești?

– Credeam că te cunosc, Brenda! o repezi el cu mânie. Nu te-aș fi crezut în stare de asta!

Năucită de acest atac brutal, se strânse lângă Nathan, cu ochii măriți.

– Grant! Faptul că Brenda și cu mine am petrecut ziua împreună nu te privește! tună Nathan.

– Dar acea scrisoare mă privește! scrâșni Grant. Și ea este aceea care a scris acele porcării! Ai fi putut să-mi distrugi căsnicia cu blestematele tale minciuni! adăugă el la adresa tinerei stupefiate.

– Grant, ai de gând să te explici? urlă Nathan, scos din sărite.

– Este foarte simplu, vorbi fratele lui cu o voce mușcătoare. Scumpa mea cumnată aici de față i-a spus lui Leslie că m-am căsătorit cu ea ca să pun mâna pe partea ei de ranch!

Capitolul 9

Brenda pălise. Gâfâi, doborâtă de acuzația lui Grant. Sigur, credea că se însurase cu Leslie din interes, dar niciodată nu-i trecuse prin gând să-i împărtășească surorii sale bănuielile ei!

– Ți-ai pierdut mințile, Grant! țipă Natahan. Toate aceste emoții te-au epuizat și...

– Nici gând! i-o reteză frate-său cu iritare. Sunt șocat, furios, scârbit, dar nu sunt nici nebun, nici obosit!

Întoarse spre Brenda privirea lui acuzatoare.

– Întotdeauna te-am considerat ca pe sora mea și credeam cu naivitate că-mi împărtășeai aceste sentimente!

– Dar așa și este!...

– Ai vrut să mă distrugi, deliberat!

– Haide, Grant, știi foarte bine că Brenda este incapabilă de un astfel de lucru, îl întrerupse sec Nathan.

Spriijinit de șemineu, îl privea pe fratele său mai mic care pășea în lungul și latul camerei.

– Și acum, explică-te!

– Azi-dimineață, Leslie mi-a spus până la urmă motivele plecării sale și Brenda este cauza a toate! La naiba, vă dați seama că ar fi putut să piardă copilul?

– Grant, eu niciodată...

– Bineînțeles că da, tu ești! Cine altcineva ar fi putut scrie această scrisoare?

– Brenda pretinde că habar n-are despre ce vorbești și eu o cred! spuse Nathan pe un ton fără replică.

– Haide, mărturisește-i ce i-ai povestit lui Leslie, Brenda! o încurajă Grant pe un ton ironic. Deoarece asta-i convingerea ta, de ce nu ai curajul să-i spui că m-am însurat cu sora ta ca să am partea ei de ranch?

Ea își întoarse privirea, evitând să se uite la Nathan. Cum putea să nege ceva de care fusese întotdeauna convinsă?

– Brenda...? o întrebă neliniștit Nathan, așteptând ca ea să dezmință acuzația îngrozitoare.

Cu ochii lăsați în jos, ea înghiți în sec.

– Este adevărat că așa credeam, dar eu...

– Vezi? aruncă triumfător Grant.

– Dar niciodată nu i-am scris asta lui Leslie! protestă ea coplesită. Îmi ador sora și nu i-aș face niciodată nici cel mai mic rău!

– Deci tu crezi că Grant s-a însurat cu Leslie pentru ca frații Wade să dețină controlul ranchului... rosti rar Nathan.

Vorbea cu blândețe, dar privirea lui era glacială și ea se simțea încordată ca o coardă de arc. Cuprinsă de o disperare ascuțită, îi ghicea cel mai mic gând și vedea cum fuge iremediabil toată speranța de fericire cu el...

Fiindcă se înșelase îngrozitor asupra lui, ca și a lui Grant... El era vizibil încremenit că-l putuse crede capabil de astfel de calcule sordide. Acum, n-ar mai vrea s-o ia în căsătorie...

O durere atroce îi învălui inima în timp ce adevărul i se impunea în cele din urmă. Nathan nu vrusese niciodată s-o ia de soție pentru moștenirea ei, ceea ce însemna că o iubise dintotdeauna... Și ea ucisese această dragoste cu bănuielile ei.

Dorea din tot sufletul să se arunce la picioarele lui pentru a-i implora iertarea, dar răceala distantă a privirii lui o îngheța. De aici înainte, Nathan nu mai era decât un străin la care nu va mai putea ajunge.

– Leslie crede că eu am scris scrisoarea? întrebă ea dintr-o răsuflare.

– Este convinsă că ai făcut-o în interesul ei, rânji Grant disprețuitor.

– Trebuie s-o văd...

– Îți interzic să te apropii de ea! o certă el cu duritate. Pleacă de aici și nu te mai întoarce niciodată!

– I-am cerut Brendei să fie soția mea, interveni încet Nathan. Și a acceptat!

Grant își privi fratele cu milă.

– Tu ai iubit-o întotdeauna, spuse el pe un ton sarcastic. Mă întreb ce motive are să se mărite cu tine. În fond, nu te-a vrut anul trecut, nu? Ce contezi să faci, Brenda? Să-l lași baltă în fața altarului?

Fața dură a lui Nathan era indescifrabilă și era imposibil să ghicești dacă era atins de cuvintele crude ale fratelui său.

Ea se întoarce către Grant.

– Îți jur că n-am deloc intenția să-i fac rău lui Leslie, vorbi ea cu o voce mâhnită.

– Dacă îndrăznești s-o mai tulburi, îți promit că ai să regreti!

Când tânăra părăsi încăperea, Nathan era la fereastră, cu spatele întors. Dar crisparea umerilor lui lați spunea mult despre sentimentele sale; fără nici o îndoială, dădea crezare cuvintelor fratelui lui și nu mai vroia să aibă de-a face cu ea...

În camera ei, Leslie dormea liniștită și Brenda nu îndrăzni s-o scoale pentru a-și lua rămas-bun. Contemplă îndelung micuța nepoțică adormită lângă mama ei, întrebându-se cu disperare când le va revedea. Cu un oftat, părăsi camera fără să se întoarcă.

Telefonă la aeroport pentru a-și rezerva un loc la zborul de a doua zi spre Londra, apoi își pregăti bagajele. Un singur și unic gând i se învârtea în minte: pierduse singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Fără ca ea să bănuiască, el îi împărtășise această dragoste vreme de ani, dar din greșeala ei, totul era terminat de aici încolo...

– Pleci? Acum?

Mindy stătea în pragul camerei tinerei și o privea, cu sprâncenele încrețite.

– Bănuiesc că ai auzit ce s-a întâmplat, oftă Brenda, ștergându-și stângaci obrajii scăldați în lacrimi!

– Ar fi fost dificil altfel, Grant scotea niște țipete de ar fi putut trezi și un mort!

- Totuși, nu le-a trezit pe Leslie și pe fiica ei...
- Când sora ta va fi la curent cu ce s-a petrecut, te asigur că Grant va avea necazuri! Va fi furioasă când va afla ce ți-a făcut!
- El se credea îndreptățit...
- Și era?
- Sigur că nu! ripostă Brenda.
- Atunci, contezi pe faptul să-ți faci bagajele și să fugi?
- Nu am de ales.
- Ai putea în continuare să te măriți cu Nathan, sugera încet bătrâna.
- Nu, replică Brenda cu amărăciune. El nu mai dorește...
- Haide! Te-ar vrea chiar dacă ai comite o crimă!
- Într-un sens, asta am făcut, i-am ucis încrederea...
- Patrick ar fi trebuit să vă reunească pe toți pentru a vă explica ultimele lui dorințe, asta ar fi evitat multe neînțelegeri!
- Nu mai are importanță acum, oftă Brenda. Orice ar fi, trebuie să vorbesc cu Leslie înainte de plecare. Voi dormi la noapte la hotel.
- Dar aici ești acasă la tine și nu-i dau mult timp lui Grant să-și regrete cuvintele...
- De aici încolo, voi fi departe și poate că este bine așa.
- Dar...
- Mindy, dacă nu te deranjez, aș vrea să vorbesc singur cu Brenda.
- Vocea era seacă și fața lui Nathan, care se afla în prag, era rece și distantă.

– Îți interzic să te porți urât cu ea, mă auzi? Îl certă bătrâna înainte de a ieși.

– Nu am deloc această intenție! spuse el cu superioritate.

Rămasă singură cu el, Brenda se așează pe pat și-și coborî privirea. Nu se așteptase să-l revadă, fiindcă nu aveau ce să-și mai spună... în afară de „adio“ poate?

– Vreau să știi că nu te cred în stare să fi scris acea scrisoare surorii tale.

– Da? întrebă ea, făcând ochii mari.

– Nu. Știu că o iubești prea mult pe Leslie pentru a-i face rău cu bună știință.

– Mulțumesc... murmură ea cu o voce tremurătoare.

– În consecință, dacă nu ai făcut-o deliberat, ea trebuie să fi interpretat anapoda ceva ce i-ai scris.

– Nu i-am scris niciodată ceva pentru a fi interpretat în acest fel!

– Era foarte emotivă în timpul sarcinii. Poate că a influențat-o în privința lui Grant ceva ce i-ai scris în legătură cu noi...

– Nathan, nu-i vorbeam niciodată despre tine în corespondența mea. Spune-mi, mai are faimoasa scrisoare?

– Este în camera lor, dar Grant nu vrea ca Leslie să fie deranjată.

– O să-i cer lui Leslie să mi-o arate mai târziu.

– Nu ne rămâne decât să vorbim despre noi...

– Despre noi? întrebă ea pierită.

– În această după-amiază, ai acceptat să te căsătorești cu mine...

– Doar nu este posibil să o mai dorești! strigă ea, răvășită de gravitatea privirii sale.

– În fond, posezi în continuare un sfert din ranch! rânji el.

– Nathan...

– O să te măriți cu mine, o întrerupse el cu răceală și, de această dată, vom merge până la capăt.

– Nu! strigă ea, tulburată de insensibilitatea lui. Nu, Nathan!

– Nu s-a schimbat nimic în legătură cu azi după-amiază. Când ai consimțit să fii soția mea, nu te îndoiai că eu caut să pun mâna pe partea ta de ranch, acum, ai certitudinea!

– Nu mai cred că...

– Da? Mă uimești! o ironiză el. Erai totuși convinsă când ai fugit de mine anul trecut, nu?

– Nathan...

– Da sau nu? strigă el.

– Da... recunosc ea cu o voce îndurerată.

– Și erai la fel de convinsă când ne-am iubit în munți, astăzi, nu?

– Da, dar...

– Și când mi-ai spus că mă iubești și că te vei căsători cu mine? adăugă el pe un ton glacial.

– Nathan...

– Răspunde! răcni el cu o voce feroce.

– Da, hohoti ea. Da, da, da...!

– Ei bine, o vei crede și mai mult în ziua nunții tale! strigă el fără pic de remușcare.

– Nathan, ți-am spus, nu mai cred...

– Și pot să știu ce te-a făcut să te răzgândești? Întrebă el cu duritate.

– Mi-am dat seama că te-am judecat greșit când am văzut reacția la cuvintele lui Grant...

– Da, te iubeam, completă el cu o voce disprețuitoare. Dar știi ce am învățat astăzi, Brenda? Am învățat că dragostea poate muri la fel de brusc cum s-a născut, aruncă el cu răceală. Și că se poate transforma în ură încă și mai repede!

– Nathan, nu... îl imploră ea plângând. M-am înșelat, m-am înșelat îngrozitor...

– Asta este deja de domeniul trecutului, Brenda, o întrerupse el cu ură. Vei fi soția mea, dar doar cu numele. Vreau partea ta de ranch, de acum încolo doar asta mă interesează. Și nu încerca să fugi, sau îți promit să te fac să regreti și să te duc cu forța în fața preotului! De această dată, te vei căsători cu mine!

Cu aceste cuvinte amenințătoare, el se întoarse și părăsi încăperea.

Năucită, ea dădu frâu liber lacrimilor. Nu făcuse decât să-l rănească pe Nathan, îi azvârlise dragostea în față, o dragoste adâncă și sinceră care nu avea preț...

Nu avea nevoie să fie ținta disprețului lui pentru a înțelege că îi pierduse iremediabil dragostea. Își dăduse seama din momentul în care Grant vorbise... Cum de putea să fie atât de oarbă și de proastă? Din vina ei, pierduse tot ceea ce dădea preț vieții sale, acea dragoste minunată pe care o împărtășiseră întotdeauna.

– Nu te mai poți mărita cu Nathan, acum... remarcă tristă Leslie, când sora ei o puse la curent cu ultimele evenimente.

– Oh, Leslie, eu...

– Să-l ia dracu pe Grant și caracterul lui murdar! mormăi Leslie luând-o în brațe pe Brenda care hohotea cu disperare. I-am spus totuși că nu ai nici un amestec în această poveste!

– Este adevărat că nu am scris eu această scrisoare, dar am crezut multă vreme că Grant s-a însurat cu tine pentru partea ta de ranch, mărturisi Brenda mohorâtă, ștergându-și lacrimile. Cererea lui în căsătorie fusese foarte brutală și, când Patrick a murit, am aflat că-și împărțise bunurile între noi patru...

– Brenda, am văzut astăzi testamentul lui Patrick, o întrerupse blând Leslie. Era datat cu o săptămână înaintea căsătoriei noastre, dar chiar înainte de asta, știam deja că greșisem acordând credit acestei scrisori îngrozitoare.

– Dar atunci, Grant...

– Nu știa nimic despre ultimele dorințe ale tatălui său când m-a cerut în căsătorie, completă Leslie încet.

– Sunt atât de fericită!

– Dar nu s-ar fi schimbat nimic dacă testamentul ar fi fost datat chiar în ziua cererii în căsătorie, preciză sec Leslie. Îl iubesc pe Grant și trăiesc cu el de suficientă vreme ca să știu că și el mă iubește. Dacă n-aș fi fost atât de perturbată emoțional de sarcina mea, n-ar fi dat nici cea mai mică atenție acestei scrisori.

– Dar nu înțeleg ce am putut să scriu ca să crezi...

– Nu ai scris nimic.

– Dar Grant pretinde...

– Grant a fost furios când a aflat motivul plecării mele și nu a mai fost în stare să raționeze corect. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că n-ai fi putut să-mi trimiți o scrisoare anonimă...

– Anonimă? o întrerupse Brenda cu o voce ascuțită...

– Nu ți-a spus că era scrisă la mașină și nesemnată?

– Nu... Pot s-o văd, te rog?

– Bineînțeles. Mă duc s-o caut.

Pierdută în gânduri, Brenda era împărțită între nevoia de a vedea această scrisoare și o teamă lăuntrică... Faptul că nu era semnată o dezvinovăța complet, dar o făcea să-i fie frică de ce va urma să afle...

– Iat-o...

Brenda luă bucata de hârtie și o citi cu aviditate. Cuvintele dactilografiate îi săriră în ochi, ciudat de familiare, dureros de familiare!

– Ai plicul? întrebă ea cu o voce răgușită.

– Nu, l-am aruncat.

– Dar ștampila poștei? Ne-ar fi permis să vedem de unde venea! strigă ea cu o voce ascuțită.

– Nu cred. Știi, Londra este un oraș mare!

Londra... Era tot ce vroia să știe... Fusese trădată în mod îngrozitor...

Capitolul 10

— Știi că Nathan îmi va suci gâtul dacă află că te-am ajutat să fugi? rânji Grant ridicând vocea pentru a acoperi rumoarea asurzitoare a aeroportului. Am fost însărcinat să te caut prin hoteluri, nu să te urc într-un avion pentru Anglia!

— Să încercăm să nu fim văzuți, ripostă Brenda trăgându-l într-un colț, discret, lângă poarta de îmbarcare.

El o privi îngrijorat.

— Ești sigură că trebuie să pleci? Nathan nu te va lăsa să-l abandonezi a doua oară, să știi. Te va urmări!

— Nu am intenția să rămân la Londra, îl asigură ea. Mă voi întoarce.

— Dacă nu te găsește el înainte... Nu-ți face iluzii, dacă nu este aici deoarece crede că pleci mâine, cu zborul la care ai făcut rezervare.

Nu anulasese acea rezervare, dar reușise să obțină un loc în avionul care zbura spre Toronto. De acolo, va avea un

zbor direct spre Anglia. Cum se aștepta, când părăsise ranchul o oră mai devreme, Nathan era în curs de a o căuta prin toate hotelurile din regiune.

Deși nu era entuziasmat la gândul că-și înșela fratele, Grant o însoțise la aeroport.

– Recunosc că am făcut-o de oaie cu scandalul meu, spuse Grant, și-mi cer scuze. Nu țin deloc să pleci!

– Nu plec din cauza ta, Grant.

– Orice ar fi, am stricat totul între Nathan și tine! oftă el abătut.

– Știi prea bine că armonia nu a domnit în mod special între noi, spuse ea cu amărăciune.

– De acord, pe moment este furios, dar când se va calma, își va da seama că te iubește în continuare. Ce naiba! A vrut întotdeauna să se însoare cu tine, chiar înainte ca Leslie și cu mine să vorbim despre căsătorie! Dar tata l-a convins să te lase să-ți faci studiile înainte de a-ți mărturisi sentimentele.

– Nu știam... suflă ea, rămânând cu gura căscată.

– Dacă ai fi știut, n-ai fi plecat niciodată în Anglia, remarcă el cu sarcasm. Erai deja îndrăgostită de el în acel moment și precis n-ai fi stat pe gânduri să-l iei de bărbat!

Dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, ea n-ar fi cunoscut acești patru ani interminabili de suferință, încercând să respingă această dragoste care o devora... Timpul și separarea înălțaseră între ei bariere devenite de netrecut...

– Părinții noștri au judecat că este mai bine să-ți termini întâi studiile, reluă Grant.

– Și mama era la curent?

– Dragostea pe care el ți-a purtat-o de când te-a văzut și sentimentele mele pentru Leslie nu au fost niciodată un secret pentru Patrick și Anna, oftă el ridicând din umeri. Nathan și cu mine a trebuit să le lăsăm pe fetițele care erăți atunci să crească, dar voi sunteți singurele care ați contat pentru noi. Totuși, eu nu am avut răbdarea fratelui meu și i-am mărturist lui Leslie dragostea mea înainte să înceapă studiile universitare. Când tu ai venit în ultima vacanță de Paște și ți-ai petrecut noaptea cu Nathan, am crezut că v-ați hotărât până la urmă! Dar tu nu te-ai întors și frate-meu s-a închis în el... Nimeni n-a înțeles ce s-a petrecut.

Se întâmplase că se lăsase prosteste influențată și înveninată în suflet... Dar era prea devreme să-i vorbească lui Grant. De mâine, își va înfrunta dușmanul în față.

– Acum, totul aparține de trecut, Grant.

– Dar Nathan este foarte hotărât să te regăsească.

– Ca să mă ia în căsătorie, știu, murmură ea cu tristețe. Mă voi întoarce la ranch, dar cred că va fi o greșeală să ne căsătorim, ne vom distruge reciproc.

– Vreau să cred că unele neînțelegeri vă despart, dar... Drace! Se anunță zborul tău! Chiar te vei întoarce, Brenda?

– Da, dar Nathan nu mă va ierta niciodată și îl înțeleg...

El o îmbrățișă cu afecțiune și o privi cum se îndepărtează.

Zborul până la Toronto păru interminabil pentru tânăra femeie, la fel și lunga așteptare pentru avionul spre Londra. Când intră în cele din urmă în apartamentul ei, era palidă și avea fața trasă. Făcu un duș rapid și aruncă o privire peste

corespondență. Cartea poștală de la New York a lui Carolyn îi smulse un zâmbet și fu ușurată citind scrisoarea editorului ei anunțând-o că primise manuscrisul și ilustrațiile pentru „Ursulețul Koly“ și că era deplin satisfăcut.

Se îmbracă în grabă și se privi în oglindă, o clipă. În cursul acestor ultime douăzeci și patru de ore se maturizase considerabil. Era din cauză că fusese atât de crunt dezamăgită și rănită de una dintre persoanele pe care le iubea cel mai mult pe lume?...

În micul restaurant, el era așezat la masa lui obișnuită, cu un pahar de apă în față, dar nu simți acea afecțiune care o cuprindea de câte ori îl vedea.

Traversă sala pentru a părăsi din ochi frumoasa lui față matură, și-și înghiți lacrimile oprindu-se în fața lui și îndreptându-și cu sfidare spatele.

– Bună ziua, tată.

El avu o privire mirată, apoi zâmbi.

– Bună ziua, draga mea, spuse el cu căldură. Ce surpriză reușită!

– Chiar? spuse ea pe un ton amar, întrebându-se dacă-l cunoscuse vreodată cu adevărat pe tatăl ei.

– Bineînțeles, dragă! răspunse el ridicându-se pentru a-i oferi un scaun, pe care ea se prăbuși. Totul s-a aranjat cu Leslie? se interesă el vesel.

Ea îi aruncă o privire rece. Era exact ca de obicei, bărbat frumos aproape de cincizeci de ani, cu trăsăturile ușor marcate de alcool. Nu, nu se schimbaseră și totuși, niciodată nu va mai avea pentru el aceleași elanuri ca înainte...

– Vei fi dezamăgit dacă îți voi spune da? bravă ea cu o privire dură.

Ochii căprui ai lui Andrew Jordan se îngustară, singura schimbare notabilă de pe fața lui.

– Vrei să spui invers, fără îndoială, draguțo?

– Nu-mi mai spune așa! țipă ea. Și spune-mi de ce ai făcut asta, tată?

– De ce am făcut, ce?

Lista mârșăviilor lui era lungă... Făcuse totul ca ea să-i urască pe cei din familia Wade, când se apropiaseră în urmă cu patru ani... Îi spusese că Nathan nu vroia să se însoare cu ea decât pentru a câștiga astfel partea ei de ranch, cei ca Wade erau ființe interesate și fără scrupule, fără excepție. El adresase acea scrisoare infamă lui Leslie în scopul de a-i distruge căsnicia. Dragostea nu putea justifica astfel de josnicii, nu, era imposibil!

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

– Trebuie să fi fost foarte ușor de influențat, murmură ea dezgustată. Deja mi-era teamă de dragostea pe care i-o purtam lui Nathan când am venit în Anglia, acum patru ani. Întotdeauna simțisem o oarecare frică față de Patrick, impresionată de felul în care obținea tot ce dorea.

– Așa a avut-o pe mama ta! acuză el cu violență. Noi eram un cuplu unit...

– Căsnicia voastră era complet ratată, ripostă ea dur. Nu erai niciodată acasă când eram mică!

– Patrick Wade mi-a luat locul! se apără el. Știi bine că pentru asta am început să beau și să fug de acasă.

– Știu că mi-ai spus că erau amanți de ani de zile și Patrick nu putea discuta din cauza bolii soției lui!

– Bineînțeles... Ce te-a apucat, Brenda?

– Am văzut scrisoarea pe care i-ai trimis-o lui Leslie. „Un Wade ia întotdeauna ceea ce vrea, chiar dacă trebuie să treacă peste alții pentru a reuși“ cită ea cu o voce furioasă. „Grant nu s-a însurat cu tine decât pentru a păstra controlul ranchului; dacă nu aveai partea ta de moștenire, nu s-ar fi interesat niciodată de tine“. Aceste fraze îmi sunt familiare, tată! Este aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce-mi repeți de ani de zile!

– Nu mă așteptam ca proasta aceea să păstreze scrisoarea, șuieră el printre dinți.

– Credeai că o va rupe în supărarea ei, dar că vorbele tale vor slăbi puțin câte puțin dragostea ei pentru Grant, cum ar fi trebuit să se întâmple cu Nathan și cu mine!

– Recunosc că am scris această scrisoare fiicei mele! o sfidă el. Ce este rău în a vrea să o apăr?

Cum se putuse lăsa convinsă de țesătura lui de minciuni? Cum putuse să creadă că Patrick distrusese căsnicia părinților lui și-l împinsese pe taică-său să bea? Că Andrew încercase să obțină custodia fiicelor sale și Patrick depusese mărturie că Andrew Jordan era un alcoolic, iresponsabil pentru a-i smulge copiii? Cum putuse fi așa de naivă? Mai și crezuse că Patrick depusese o mare sumă de bani pe numele lui Andrew pentru ca acesta să-și înece amarul în alcool și să-și sape astfel mormântul.

Dar acum, când știa ce-i făcuse taică-său lui Leslie, Brenda își dădea seama cât trebuie să fi deformat el realitatea. Maică-sa se întorsese probabil la Patrick pentru că soțul ei era alcoolic și Andrew pretinsese într-adevăr bani de

la Patrick ca o compensație a pierderii fiicelor sale! Era sordid și dezgustător și tânăra era disperată să vadă cât de prost își judecase mama și pe cei din familia Wade, din cauza tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat în toți acei ani, tată? Îl întrebă ea cu răceală.

— Ți-am spus...

— De această dată, vreau adevărul!

— M-ar interesa și pe mine să-l aud din gura dumitale! Se auzi o voce furioasă din spatele lor.

Brenda se întoarse și-l văzu pe Nathan la câțiva pași de ei. De cât timp era acolo? Ce făcea? Cum ajunsese aici?

El se ridică și veni să se așeze la masa lor, nepăsându-i de protestele tatălui tinerei femei.

— Ce naiba...! Un Wade!

— Da, unul dintre acei Wade atât de temuți! exclamă Nathan luând mâna Brendei într-a sa. Totul se va aranja acum, adăugă el încet la adresa Brendei. Până la urmă, am înțeles.

Ea își afundă privirea avidă în ochii lui. Venise s-o caute! Dar în privirea lui era furie sau dragoste? N-ar fi putut spune.

— Dă-mi versiunea dumitale a lucrurilor, Jordan! îi ordonă el cu dispreț.

— Nu te privește, băiatule...

— Ba da, fiindcă îți permiti să-ți calomniezi familia! Și este și mai mult problema mea, dat fiind faptul că Brenda va fi soția mea.

Andrew Jordan se ridică brusc.

– Nu se va mărita cu un Wade! ți-pă el. Ea...

– Brenda?

Ea ridică ochii și întâlnește privirea plină de dragoste a lui Nathan. Degetele lor se strânseseră cu ardoare. Grant avea dreptate, Nathan continua s-o iubească!

Se întoarse spre tatăl ei și-l măsură.

– Sunt gata să-l implor pe acest Wade, cum spui tu, să se însoare cu mine!

– Tu... se bâlbâi Jordan gata să se sufocă. Un Wade!

– Chiar așa! ripostă ea, triumfătoare.

– Dumnezeu, tu...

– Cred că este inutil să-ți precizez că nu vei fi invitat la nuntă, îl întrerupse Nathan cu răceală.

– Aș prefera să fiu spânzurat mai bine, decât...

– O să ne căsătorim, așa cum ar fi trebuit s-o facem cu mult timp în urmă, dacă minciunile otrăvite ale tatălui tău nu ne-ar fi despărțit, suflă Nathan la urechea tinerei.

– Minciuni! strigă Jordan furios. Tatăl tău...

– Nu s-a interesat de nici o altă femeie înainte de moartea mamei mele! A întâlnit-o pe Anna la doi ani după dispariția mamei și, la vremea aceea, ea era divorțată de dumneata! Dar cred că versiunea dumitale este diferită...

Se întoarse spre Brenda.

– Nu-i așa, dragostea mea?

– A pretins că... Patrick și mama s-au îndrăgostit unul de celălalt când eu nu eram decât un bebeluș și au devenit amănți. Spune că din cauza asta a început să bea...

– Ești un nemernic, Jordan! Te-ai servit de credulitatea acestor fete atâtea de ușor de manevrat! Când dumneata și

soția dumitale ați divorțat, Brenda era prea mică pentru a-și da seama cum erai cu adevărat, un bețiv violent și...

– Taci! urlă Andrew Jordan. Anna mi-a fost credincioasă și...

– Nu te-a înșelat niciodată în timpul căsătoriei voastre, i-o reteză Nathan cu răceală. Dar te simțai vinovat că bei și ai preferat s-o acoperi de vină, când ea nu avea nimic să-și reproșeze! Ai fost întotdeauna un soț și un tată brutal și abuziv...

– N-am ridicat niciodată mâna asupra Brendei!

Prea buimăcită de ce auzea, tânăra era incapabilă să intervină. Păstrase întotdeauna din copilărie amintirea unui tată fermecător și vesel, un pic iresponsabil, desigur, dar care-și adora mica familie. Și iată că, de ieri, nu încetă să facă descoperiri îngrozitoare în privința lui!

– Leslie își amintește multe lucruri! ripostă Nathan pe un ton mușcător. Și Brenda ar fi sfârșit mai devreme sau mai târziu să-și dea seama câte parale faci.

Se uită la tânăra femeie cu o blândețe infinită.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce Leslie nu a luat contact cu tatăl vostru după plecarea din Anglia?

– Nu... El era atât de plin de farmec... Nu... Nu știu...

– Nu mă îndoiam că l-ai regăsit înainte de a veni să te cauți cu o lună în urmă. Altfel, aș fi înțeles poate de ce respingeai atâta familie. Dar când mi-ai spus că se schimbase, nu ceream decât să te cred.

– Aveai dreptate, Nathan, este bolnav.

– Ești pe cale de a te lăsa păcălită de el, cum biata ta mamă a făcut-o cu taică-său, declară Jordan, plin de ură. Ei mi-au luat fetele dându-mi banii pe care nu-i cerusem...

– Anna judeca prezența dumitale nedorită lângă Brenda și Leslie, strigă Nathan. Și acei bani erau destinați să servească plății unei cure de dezintoxicare și drept ajutor până ți-ai fi găsit o slujbă! Dar sunt convins că le-ai găsit o altă întrebuintare!

Andrew Jordan se înroși.

– Orice ar fi, tatăl tău a încercat să mă cumpere!

– A vrut să-ți dea o șansă să faci ceva cu viața dumitale, îl corectă cu asprime Nathan. A făcut-o doar pentru Anna, fiindcă puțin îi păsa de ce putea să ți se întâmple! Și îl înțeleg!

– Ești un...

– Poate că suntem într-un loc public, dar dacă mă insulti, îți jur că nu voi ezita să-ți sparg mutra!

Andrew Jordan pâli.

– Cei din familia Wade și blestemata lor putere! Nu valorati nimic nici unul, nici altul! mormăi el cu amărăciune. Leslie și Grant! Tu și Brenda...

– Nu înțeleg de ce ai vrut să ne faci rău, mie și lui Leslie, rosti Brenda adresându-i o privire îndurerată. Ce ți-am făcut noi?

– Nimic, scrâșni el. Dar dacă Anna și Patrick erau morți, voi erați vii, amândouă!

Ea înghiți în sec.

– Și când mi-ai spus vara trecută că erai condamnat, era adevărat? îl întrebă ea.

– Toți suntem, nu? rânji el. Am văzut că se petrecuse ceva între tine și fiul lui Wade la Paștele trecut și nu vroiam ca asta să ducă la căsătorie!

– Atunci, ai inventat acea vizită la doctor care ți-ar fi spus că nu mai ai mai mult de doi ani de trăit!

Își aminti disperarea ei când taică-său îi făcuse acea dezvăluire. Cum s-ar fi putut întoarce lângă Nathan știind că Patrick Wade era responsabil de moartea tatălui său? Și totul nu fusese decât o minciună.

– Da, confirmă Andrew Jordan cu satisfacție.

– Mă dezguști, remarcă Nathan cu o voce scârbită. Brenda și Leslie sunt fetele dumitale, ce naiba!

– Știți... murmură gânditor tatăl tinerei. M-am gândit chiar un moment s-o fac pe Brenda să creadă că Patrick era tatăl ei..

Zâmbi cu toată gura.

– Ar fi fost pasionant, nu?

– Chiar ești bolnav, ți-pă Nathan, scos din fire. Dar nu vei mai avea ocazia s-o minți pe Brenda!

– Nici n-aș mai putea, acum când cunoaște adevărul! replică Jordan ridicând din umeri. Păcat, ce m-aș mai fi distrat!

Înlemnită, tânăra nu-și credea urechilor. Acesta era omul pe care credea că-l cunoaște? Avea în fața ei o ființă careia nu-i păsa de nimic și de nimeni, care nu vroia decât să rănească și să distrugă și se servise de ea pentru a-și atinge scopul. Chiar ea îi dăduse arme împotriva sa! O folosisese pentru a face rău tuturor celor pe care ea îi iubea!

– Vino, Brenda, să mergem, spuse încet Nathan luându-i brațul.

Ea făcu câțiva pași și se opri dintr-o dată, ca prinsă de o inspirație bruscă. Întorcându-se la masa tatălui ei, se aplecă

spre el și-l pălmui cu toată puterea pentru a-și potoli amarul și ura care se revărsau din inima ei grea.

– Nu cred că te interesează prea mult, dar află că ai o nepoțică, Christiana Wade! spuse ea cu răceală. Și cam peste opt luni, vei fi din nou bunic, tot al unui mic Wade! Dar nu-ți vei vedea niciodată nepoții!

Trăgându-l pe Nathan, părăsi în grabă sala restaurantului, fără să-i pese de privirile aiurite ale clienților.

În taxiul care-i ducea, plânse îndelung la pieptul lui Nathan.

– Nu chiar în acest fel speram să aflu într-o zi că voi deveni tată... murmură el tandru lângă tâmpla ei. Dar... cel puțin este adevărat? adăugă el cu neliniște.

– Sunt cât de sigură pot fi fără a fi făcut testul, răspunse ea agățându-se de gâtul lui.

– Se poate face întotdeauna ceea ce trebuie pentru a fi sigur...

– Cum mă mai poți iubi după toate acestea? întrebă ea, privindu-l îngrijorată.

– Te-am iubit întotdeauna. Și te voi iubi mereu.

Ea își încreți sprâncenele.

– Dar în ziua în care ai venit după mine la Cumberland, mi-ai spus că nu mă mai iubeai...

– Ți-am spus că nu „mă mai credeam“ îndrăgostit de tine. De fapt, nu m-am „crezut“ niciodată îndrăgostit de tine, întotdeauna am „știut“ că te iubeam!

– Cum m-ai putea ierta vreodată că am crezut minciunile povestite de tatăl meu?

– Să știi că alcoolicii sunt deseori foarte convingători. Și apoi, am o parte de responsabilitate în toate acestea. Ar fi trebuit să ghicesc ce se întâmplă.

– Cum ai...?

– Brenda, te iubesc din prima zi în care te-am văzut, o întrerupsese el cu o voce răgușită. Ar fi trebuit să fiu mai atent la schimbările care aveau loc în tine.

– El a pretins că tatăl tău îl cumpăraseră, își aminti ea tremurând, că mama a fost orbită de bogăția lui Patrick și că Grant și-a plătit libertatea punând mâna pe ranch...

– Și că eu aveam de gând să fac același lucru cu tine, bănuiesc, completă Nathan cu o voce lugubră. Numai că este fals. Căsătoria lui Leslie cu Grant era hotărâtă înainte ca tata să-și facă testamentul și el știa că nu era decât o chestiune de timp înainte de a-ți cere să fii soția mea. Tatăl meu vă adora pe amândouă și vroia să vă vadă independente, de aceea v-a lăsat o parte din ranch. Pare că ați uitat un lucru, tatăl tău și cu tine, draga mea... să știți că, chiar căsătorită, Leslie este în continuare proprietara unui sfert din domeniu... Și dacă noi ne căsătorim...

– Când ne vom căsători! îl corectă ea repede.

– Când ne vom căsători, reluă el docil, tu vei poseda întotdeauna un sfert din ranch... Nu mai trăim în epoca în care tot ce aparținea soției era automat proprietatea soțului!

– Am fost atât de proastă, gemu ea în gâtul lui.

– Ai fost mai ales prost sfătuită. Orice ar fi, adăugă el brusc, Grant și cu mine am găsit poate o soluție la problema ranchului, dacă Leslie și cu tine sunteți de acord.

Ea îl privi cu sprâncenele încrețite.

– Da?

El încuviință din cap.

– O să-l vindem.

– Cum? strigă ea, nevenindu-i să creadă și privindu-l de parcă înnebunise.

El ridică din umeri cu nonșalanță.

– Am avut ieri o discuție, înainte ca tu să dispari și am ajuns la concluzia că este singurul lucru de făcut pentru a o convinge pe sora ta și pe tine că doar voi contați pentru noi, și nu domeniul.

– Nu! exclamă ea cu vehemență. Nu puteți face asta, proprietatea a aparținut întotdeauna familiei!

– Dar tu ai oroare...

– Nu până la punctul de a renunța! protestă ea. Și sunt sigură că Leslie va fi de părerea mea.

– Ea este, într-adevăr. Dar, după cum știi, trebuie o decizie majoritară pentru a vinde și noi credem că tu...

– Nu! repetă ea cu fermitate.

– Și acele văcuțe adorabile pe care le îngrășăm în scopul de a le masakra? întrebă el sec.

– Hmm..

– M-am gândit la o altă posibilitate, în timpul călătoriei până aici, spuse el gânditor.

O umbră dureroasă trecu fugitiv prin ochii verzi ai tinerei.

– Te rog, nu-mi spune că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria noastră!

– Oh, nu! Te vei mărita cu mine, Brenda Jordan, afirmă el cu vehemență, strângându-i brațul în jurul ei. Și de cum ne întoarcem! Ceea ce-mi reamintește că mi-ai promis să nu mai fugi...

– Dar aveam intenția să revin! îl întrerupse ea repede. Doar că trebuia să... să-mi văd tatăl. Dar, în fond, cum ai făcut să fii aici atât de repede?

– Pur și simplu am luat același avion cu tine, îi dezvălui el. Leslie a sfârșit prin a-mi mărturisi ce pregăteai și am reușit să mă îmbarc pe același zbor cu tine! Când mi-a spus că aveai intenția să te întorci, am avut sentimentul că știai ceva în legătură cu acea scrisoare și de aceea te-am urmărit până aici, hotărând să depistez unde te duci!

– Sunt atât de fericită că ai făcut-o! oftă ea strângându-se lângă el.

– Vrei să afli cealaltă soluție pe care am propus-o în privința ranchului sau preferi să facem dragoste imediat în acest taxi? se interesă el cu vocea lui trăgănată.

– Aș vrea să așteptăm până când suntem la mine... șopti ea văzând mașina oprindu-se în fața imobilului.

– Nu doresc nimic altceva, șopti el cu o voce surdă, plătind cursa șoferului, înainte de a intra în apartament în urma tinerei.

Fără să mai aștepte, o ridică în brațe și o purtă până în dormitor.

– Avem încă multe lucruri să ne spunem, rosti el răgușit, dar vom vorbi mai târziu... Pe moment, să ne grăbim și să ne iubim...

– Da, mai târziu... Mult mai târziu, murmură ea trăgându-l spre pat.

El coborî spre ea o privire scânteind de pasiune.

– Nu ți-am spus încă cealaltă soluție în privința domeniului, o tachină el, în timp ce ea se grăbea să-l dezbrace.

– Puțin îmi pasă de locul unde vom trăi din moment ce suntem împreună! găfâi ea întinzându-i brațele cu nerăbdare.

O clipă mai apoi, nu făceau decât un singur tot.

– Te asigur că este prea mic! protestă Brenda îngrijorată, așezată pe bariera care înconjura padocul.

– Dar nu! replică Nathan cu un zâmbet de mândrie, ținându-l pe fiul lui pe spatele lat al calului.

Nouă luni, după nașterea Christianei, tânărul Patrick Wade venise pe lume scoțând un urlet de indignare. Niciodată Brenda nu fusese așa de fericită ca în clipa în care-și contemplase minuscula progenitură din brațele tatălui său, cu care semăna bucătică ruptă.

Nu se aștepta totuși ca micul Patrick să primească prima sa lecție de echitație înainte de a fi împlinit nouă luni! Nici măcar nu făcuse primii pași!

– Nu te neliniști, zâmbi Carolyn. Se vede că-i place!

Și era adevărat. Patrick râdea în hohote în timp ce se lăsa purtat de Samson, buclele-i brune fâlfâind în jurul mutriței lui drăgălașe și ochii strălucind de bucurie. Cu mânuțele lui grăsuțe agățate de frâu, se lăsa în întregime în seama tatălui său, care dirija operațiunile.

Fața încântată a tinerei femei se întoarse și privi în jurul ei cu un aer satisfăcut. Soluția lui Nathan îi mulțumise pe toți. Ranchul și dependențele sale fuseseră împărțite în două

ferme mari și Leslie și Grant continuau să se ocupe de vite, în timp ce Brenda și Nathan creșteau acum cai. Într-un singur an, Nathan își demonstrase competența în afaceri și acum totul era în plină ascensiune. „Cealaltă posibilitate“ se dovedise benefică și fiecare avea avantaje.

– Mai repede cow-boy! strigă Nick alăturându-se celor două femei și încurajându-l pe micul Patrick.

Brenda îi aruncă o privire nu prea amabilă.

– Fiind nașul lui, ai putea să te abții de la acest gen de îndemnuri!.

El schiță un zâmbet.

– La doi ani, acest copil va ști să călărească la fel de bine ca tatăl său!

– Așteaptă să ai și tu unul și vom vedea dacă nu-ți vei mai face griji!

Nick luă mâna soției unde sclișea verigheta lui și o sărută cu tandrețe.

– Ne vom antrena, fii liniștită, murmură el.

– Și s-ar putea să nu întârzie, zise Carolyn cu un zâmbet radios.

Izbucnind în râs în fața expresiei stupefiate a lui Nick, Nathan se alătură micului grup și întinse bebelușul nașului său.

– Dar eu... Dar... Carolyn! strigă Nick privind-și soția fără a-i veni să creadă.

Ea sări sprintenă peste barieră.

– Nu face mutra asta, dragule, îl ironiză ea. N-am petrecut trei luni minunate încercând să facem acest copil?

– Da, dar... Ai fi putut să-mi anunți vestea cea mare în particular, protestă el, conducând-o pe Carolyn spre ranch. Ți-ar fi plăcut să mă vezi leșinând?

– Păstrează asta pentru naștere, prostituțule, îl zeflemisi ea luându-i-l din brațe pe micul Patrick.

– Te asigur că nu mă simt prea bine, spuse el agasat. Sincer, Carolyn, ar fi trebuit...

Nathan râse ușor văzând tânăra pereche care dispărea în casă. Brațul lui înconjură umerii Brendei cu tandrețe.

– Cred că nu va înceta niciodată să-l umilească, observă el zâmbind.

– Da, răspunse Brenda privindu-și soțul cu o admirație vădită.

Ochii cenușii ai lui Nathan se întunecară întâlnind ochii verzi ai soției, arzând de dorință.

– Cred că este timpul să demonstrez mamei fiului meu că sunt perfect în stare să am grijă de el... și de ea, articulă el într-un murmur senzual.

– Avem invitați la masa de prânz și trecem la masă într-o jumătate de oră, îi aminti ea în timp ce el o ridica în brațe ca s-o ducă până la ranch.

– Grant și Leslie sunt obișnuiți să mănânce singuri când vin la noi!

Schimbară un surâs complice. Își aminteau perfect de acea seară când Leslie și Grant veniseră să cineze la ei chiar după întoarcerea Brendei de la spital, după ce născuse. Tânărul cuplu fusese întâmpinat de menajeră și mâncaseră singuri, fără ca Brenda și Nathan să-și facă o singură apariție, prea ocupați de a regăsi bucuriile dragostei, după o perioadă prea lungă de privațiuni. Și nu realizaseră ce făcuseră „invitaților“ lor decât după multe zile! Acel episod nu terminase de făcut turul familiei!...

– Și apoi, trebuie să ne antrenăm, nu? reluă Nathan cu o voce răgușită.

De comun acord, hotărâseră să-i dea lui Patrick un frățior sau o surioară. Sarcina și nașterea tinerei femei decurgând minunat, vroiau o familie numeroasă.

Ea scutură din cap.

– Totul este perfect, dragostea mea, murmură ea.

Trecutul rămăsese acum departe de ei, se iubeau suficient ca să treacă peste obstacolele care li s-ar fi ivit în cale.

Împreună și uniți pentru totdeauna.

Sfârșit